

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Vuitè període

Sèrie P - Número 117

Dimecres, 12 de març de 2003

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió plenària núm. 79, primera reunió

Í N D E X

Proposició de llei

de derogació de l'article 27 de la Llei 7/1987, de 4 d'abril, d'establiment i regulació d'actuacions públiques especials a la conurbació de Barcelona i a les comarques compreses dins la seva zona d'influència directa (presa en consideració) (tram. 202-00172/06) (p. 4)

Proposició de llei

d'establiment d'un ajut anual a les pensions no contributives i assistencials i a les pensions contributives inferiors al salari mínim interprofessional (presa en consideració) (tram. 202-00181/06) (p. 10)

Proposta de resolució

per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica de transferència a la Generalitat de Catalunya de les competències en matèria notarial (presa en consideració) (tram. 270-00016/06) (p. 18)

Designació

dels diputats que han de defensar la Proposició de llei orgànica per la qual es modifica la Llei orgànica 6/1985, de l'1 de juliol, del poder judicial (tram. 271-00016/06) (p. 25)

Interpellació

al Consell Executiu sobre les polítiques sanitàries d'atenció a la salut mental (tram. 300-00439/06) (p. 26)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la recuperació de la memòria històrica, especialment pel que fa al reconeixement de les persones desaparegudes de forma forçosa (tram. 300-01059/06) (p. 30)

Interpellació

al Consell Executiu sobre el model ferroviari a Catalunya (tram. 300-00360/06) (p. 35)

Preguntes

al president de la Generalitat sobre l'ús i el grau de transparència dels instruments d'anàlisi de la societat i l'opinió pública catalanes que fa servir el Govern (tram. 317-00560/06) (p. 40)

al president de la Generalitat sobre la política d'ensenyament a Catalunya (tram. 317-00563/06) (p. 41)

al president de la Generalitat sobre quina valoració fa de la situació política catalana i quina és la seva agenda per als mesos vinents (tram. 317-00566/06) (p. 43)

→

al president de la Generalitat sobre quina posició té el Govern davant els recents esdeveniments polítics i les reformes legislatives en matèria civil i penal (tram. 317-00571/06) (p. 44)

al president de la Generalitat sobre com valora l'acord relatiu a la formació contínua (tram. 317-00572/06) (p. 45)

al Consell Executiu sobre les queixes de manca de seguretat fetes pels responsables d'alguns centres penitenciaris (tram. 310-00366/06) i sobre les accions previstes per al millorament de la carretera C-243, a Sant Sadurní d'Anoia (Alt Penedès) (tram. 310-00468/06) (retirades) (p. 47)

al Consell Executiu sobre la revitalització de la línia de tren de la Pobla de Segur (tram. 310-00385/06) (p. 47)

al Consell Executiu sobre la creació d'una unitat d'hemodinàmica - cirurgia cardíaca a l'Hospital Josep Trueta, de Girona (tram. 310-00386/06) (p. 48)

al Consell Executiu sobre la previsió d'actuacions amb relació al Pla director de camps de golf (tram. 310-00445/06) i sobre el seu capteniment pel que fa al Pla director de camps de golf (tram. 310-00446/06) (p. 49)

al Consell Executiu sobre el futur IES de Teià (Maresme) (tram. 310-00469/06) (p. 51)

al Consell Executiu sobre la creació d'una unitat d'hemodinàmica - cirurgia cardíaca a l'Hospital Arnau de Vilanova, de Lleida (Segrià) (tram. 310-00387/06) (p. 52)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política d'infraestructures (tram. 300-00907/06) (p. 53)

Interpellació

al Consell Executiu sobre les enquestes o estudis d'opinió pagats amb fons públics (tram. 300-01079/06) (p. 59)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política agrària, especialment la incorporació de joves al camp català (tram. 300-00057/06) (p. 64)

Interpellació

al Consell Executiu sobre les persones amb disminució (tram. 300-00332/06) (p. 69)

Interpellació

al Consell Executiu sobre les polítiques d'infància i d'adolescència en situació de risc social (tram. 300-00444/06) (p. 73)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 79.1

La sessió s'obre a les deu del matí i deu minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i la lletrada Sra. Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, la consellera de Justícia i Interior i els consellers de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i de Treball, Indústria, Comerç i Turisme.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Proposició de llei de derogació de l'article 27 de la Llei 7/1987, de 4 d'abril, d'establiment i regulació d'actuacions públiques especials a la conurbació de Barcelona i a les comarques compreses dins la seva zona d'influència directa (tram. 202-00172/06). Grup Parlamentari Popular. Debat i votació de la presa en consideració.

2. Proposició de llei d'establiment d'un ajut anual a les pensions no contributives i assistencials i a les pensions contributives inferiors al salari mínim interprofessional (tram. 202-00181/06). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració.

3. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica de transferència a la Generalitat de Catalunya de les competències en matèria notarial (tram. 270-00016/06). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració.

4. Designació dels diputats que han de defensar la Proposició de llei orgànica per la qual es modifica la Llei orgànica 6/1985, de l'1 de juliol, del poder judicial (tram. 271-00016/06). Grups parlamentaris.

5. Interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques sanitàries d'atenció a la salut mental (tram. 300-00439/06). Sra. Carme Figueras i Siñol, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

6. Interpellació al Consell Executiu sobre la recuperació de la memòria històrica, especialment pel que fa al reconeixement de les persones desaparegudes de forma forçosa (tram. 300-01059/06). Sr. Joan Ridao i Martín, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

7. Interpellació al Consell Executiu sobre el model ferroviari a Catalunya (tram. 300-00360/06). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds. Substanciació.

8. Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'infraestructures (tram. 300-00907/06). Sr. Jaume Oliveras i Maristany, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

9. Interpellació al Consell Executiu sobre les enquestes o estudis d'opinió pagats amb fons públics (tram. 300-01079/06). Sr. David Pérez Ibáñez, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació pel procediment d'urgència.

10. Interpellació al Consell Executiu sobre la política agrària, especialment la incorporació de joves al camp català (tram. 300-00057/06). Sr. Josep M. Fabregat i Vidal, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació.

11. Interpellació al Consell Executiu sobre les persones amb disminució (tram. 300-00332/06). Sra. Marina Geli i Fàbrega, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

12. Interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques d'infància i d'adolescència en situació de risc social (tram. 300-00444/06). Sra. Marina Geli i Fàbrega, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

13. Interpellació al Consell Executiu sobre l'adopció de mesures encaminades a la desburocratització de la política cultural de la Generalitat (tram. 300-00610/06). Sr. Francesc Vendrell i Bayona, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació.

14. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la problemàtica dels titulars de motocicletes, especialment pel que fa a la contractació d'assegurances (tram. 302-00313/06). Sr. Joan Ridao i Martín, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

15. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les enquestes i els estudis d'opinió (tram. 302-00314/06). Sr. Daniel Sirera i Bellés, del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.

16. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les construccions escolars (tram. 302-00315/06). Sra. M. Assumpta Baig i Torras, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques per a barris que requereixen atenció especial (tram. 302-00316/06). Sr. Oriol Nello i Colom, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre política penitenciària (tram. 302-00317/06). Sr. Àlex Masllorens i Escubós, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la reducció d'efectius policials a Catalunya (tram. 302-00318/06). Sr. David Pérez Ibáñez, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la gestió i el tractament dels purins (tram. 302-00319/06). Sr. Josep M. Fabregat i Vidal, del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política sanitària, especialment pel que fa a l'atenció primària (tram. 302-00320/06). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la sanitat, especialment pel que fa a l'atenció primària (tram. 302-00322/06). Sr. Ernest Benach i Pascual, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

23. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de desenvolupament rural (tram. 302-00321/06). Sr. Jordi Ausàs i Coll, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

24. Preguntes amb resposta oral.

El president

S'obre la sessió.

La llista de les preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió. Les preguntes, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, seran substanciades avui a dos quarts de cinc.

Proposició de llei de derogació de l'article 27 de la Llei 7/1987, del 4 d'abril, d'establiment i regulació d'actuacions públiques especials a la conurbació de Barcelona i a les comarques compreses dins la seva zona d'influència directa (presa en consideració) (tram. 202-00172/06)

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de derogació de l'article 27 de la Llei 7/1987, de 4 d'abril, d'establiment i regulació d'actuacions públiques especials a la conurbació de Barcelona i a les comarques compreses dins la seva zona d'influència directa. Per presentar-la, té la paraula, en nom del Grup Popular, l'excel·lentíssim diputat senyor Alberto Fernández Díaz, que té la paraula.

El Sr. Fernández Díaz

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari Popular hem presentat una proposició de llei molt senzilla quant als seus continguts, però no per això menys important quant al seu abast, que el que pretén és la modificació de l'article 27 de la Llei 7/87, derivada de les lleis d'ordenació territorial, i en particular de la regulació de la conurbació de Barcelona, que pretén, com deia, la supressió de la facultat de què en aquest moment disposa l'Entitat Metropolitana de Barcelona per definir, per configurar, per aprovar un recàrrec metropolità sobre l'IBI, sobre l'impost de béns immobles, per finançar el transport públic.

La veritat és que hem de resituar-nos en el moment que varen néixer aquelles lleis d'ordenació territorial, per recordar aquella confrontació oberta entre la Generalitat i l'Ajuntament, que va representar, malauradament –malauradament–, un trencament d'un potencial metropolità i la configuració de noves administracions que afeblien no tan sols aquesta realitat metropolitana, sinó, el que és més important, les expectatives i el potencial de creixement i de motor de progrés per a Catalunya i per a la mateixa Barcelona i el seu entorn, que representava l'extinta Corporació Metropolitana de Barcelona.

Però és evident també que això ja és passat, i aquella Llei 7 del 87 el que va crear són dues entitats metropolitanes amb un comú denominador, és a dir, ambdues mancaven d'una llei de finançament, ambdues entitats metropolitanes nascudes d'aquesta Llei 7/87 varen néixer sense un mecanisme estable de finançament i derivades de l'aplicació d'una majoria absoluta de què aquells anys Convergència i Unió disposava en aquesta cambra parlamentària.

Aquesta Llei 7/87 preveu, com deia l'article 27, un recàrrec per finançar l'Entitat Metropolitana del Trans-

port; preveu un recàrrec, faculta la possibilitat d'aprovar un recàrrec, però en cap cas hi obliga. I, en aquest sentit, des del Grup Parlamentari Popular considerem que el que cal no és pas impulsar i donar continguts i desenvolupar les facultats que preveu la Llei per aconseguir uns ingressos addicionals a l'Entitat Metropolitana del Transport per finançar les seves activitats, sinó impulsar una veritable llei de finançament, que permeti abordar, a aquesta nova administració sorgida a l'empara de les lleis d'ordenació territorial de l'any 87, les seves necessitats.

I, en aquest sentit, el Grup Parlamentari Popular avui proposem la supressió d'aquest article 27. I ho volem proposar, entre altres raons, perquè aquest recàrrec ni tan sols es va crear pocs mesos després d'haver-se constituït l'Entitat Metropolitana del Transport; és un recàrrec que es va aprovar quasi cinc anys després, es va aprovar l'any 92, no pas l'any 87. Va ser un recàrrec metropolità que es va aprovar amb l'únic vot del Grup Socialista i el vot contrari de la resta de grups metropolitanos i de grups municipals als diversos ajuntaments que els afectaven, en concret als divuit ajuntaments de l'àmbit de l'Entitat Metropolitana del Transport, i, a més, aquest rebuig de totes les formacions polítiques als respectius grups municipals i metropolitanos es va continuar reiterant successivament, no tant sols el dia de l'aprovació inicial de l'ordenança metropolitana, l'aprovació definitiva, sinó també en successives mocions que el Grup Parlamentari Popular ha presentat a l'Entitat del Transport per suprimir aquest recàrrec metropolità. Jo suposo que la coherència de tot allò que s'ha votat al llarg dels últims anys per part dels diversos grups municipals i metropolitanos a l'Entitat Metropolitana i als ajuntaments que la configuren, probablement, avui es podrà mantenir.

I, evidentment –evidentment–, també he de reconèixer que hi havia unes dificultats de finançament de l'Entitat Metropolitana del Transport, però també he de dir una cosa: que es va optar pel que era més fàcil, que és, com sempre, fer pagar directament als ciutadans el que havia sigut una controvèrsia absolutament estèril, una nova polèmica inútil al servei dels ciutadans, de les administracions, del progrés de Barcelona, i el motor de progrés que és per a tota Catalunya, i també per aquesta visió metropolitana imprescindible per continuar progressant. I es va fer, com deia, el que era més fàcil: fer pagar als ciutadans directament un recàrrec, fer pagar directament als ciutadans aquestes improvisacions, aquestes picabaralles, aquestes confrontacions.

I es va crear aquest recàrrec, que jo he de qualificar d'injust i injustificat. Injust perquè no es pot fer pagar per igual barris de la ciutat de Barcelona i ciutats metropolitanes per finançar els transport públic, quan aquests barris barcelonins i aquestes ciutats metropolitanes reben el servei del transport públic de forma desigual en condicions d'accessibilitat i en condicions de qualitat. I per això aquest recàrrec és un import manifestament injust.

Però, a més de ser injust, és un recàrrec manifestament injustificat, perquè es vincula, aquest ingrés, a la propietat, eh?, en aquest cas per finançar el transport, de la mateixa forma que també es va errar en el seu moment quan

es va vincular amb la superfície, amb els metres quadrats, el finançament per part dels locals de negoci, tot allò que havia de servir per al tractament, la recollida i la generació de residus. Ni propietat ni transport tenen res a veure, ni metres quadrats o superfície tenen res a veure amb els locals de negoci. Són altres coordenades, són altres realitats, són altres necessitats, evidentment mal resoltes, i per això nosaltres demanem la supressió d'aquest recàrrec.

I jo sóc conscient que em diran que aquest recàrrec, en aquests moments, suposa uns ingressos de 30 milions d'euros, al voltant de 5.000 milions de pessetes l'any, i que representen un 37% del pressupost de l'Entitat Metropolitana. Però també he de recordar que fa poques setmanes, en aquest Parlament de Catalunya, sense cap vot en contra, es va ratificar una proposta del Grup Parlamentari Popular que calia suprimir l'Entitat Metropolitana del Transport i subsumir les seves funcions en un ens que ja està funcionant, des del diàleg i l'entesa institucional entre ajuntaments i Generalitat i la mateixa EMT, que és l'Autoritat del Transport Metropolità. I, a més, hi hauríem d'afegir que en aquests moments hi ha un recàrrec metropolità que s'aplica a aquests divuit municipis que configuren l'EMT, que tenen, evidentment un àmbit d'actuació en matèria de transport inferior, malgrat que han de pagar aquest recàrrec, del que hi ha en una altra realitat en el transport, i sobretot en el que és la seva estructura de finançament, que és la integració tarifària i el sistema tarifari, que va més enllà, perquè l'àmbit de l'ATM, de l'Autoritat del Transport Metropolità, és molt més ampli que el mateix de l'EMT. I aquesta és també una raó afegida per donar suport a aquesta proposta.

Una proposta de què abans els comentava algunes dades, no?, el perquè és un recàrrec, és un impost injust i injustificat. I ho demostren també les mateixes dades de recaptació d'aquest impost. Mirin vostès, en aquests moments en l'àmbit de l'EMT, i si únicament ens remetem al padró dels últims sis anys, hi ha una morositat del 10,59% quant a l'objecció fiscal que es fa al voltant d'aquest recàrrec en l'àmbit de l'EMT, és a dir, 2.800 milions de pessetes, 17 milions d'euros, en els últims sis anys. Si encara ens remuntem en el temps, aquests percentatges i aquestes xifres encara serien majors. Són 5.000 milions de pessetes anuals, dels quals 3.500 milions de pessetes es recapten a la ciutat de Barcelona, que està generant, com deia abans, una important morositat, sobretot en aquests municipis metropolitans i en aquests barris de la ciutat de Barcelona que veuen, com deia abans, que se'ls fa pagar per igual per finançar un transport públic que reben de forma desigual. I això ho demostra la mateixa realitat territorial: a Montcada i Reixac, la morositat és del 54%; a Sant Feliu, del 51%; a Sant Just, del 49%; a Castelldefels, del 47%; a Viladecans, del 45%; a Gavà, del 42%; a Sant Boi, del 39%; a Cornellà, el 38%; a Santa Coloma de Gramenet, el 34% de morositat, quant a la recaptació que es produeix per aquest recàrrec derivat del padró prèviament establert.

I per això insisteixo que hem d'impulsar una supressió del recàrrec metropolità de l'IBI per aconseguir, diguem-ne, altres mecanismes, altres fórmules, altres possibilitats molt més justes, molt més ajustades a la realitat i a la raó de ser d'aquesta figura tributària, per

finançar el transport, perquè del contrari estem afavorint aquest rebuig social, com ho expressen aquestes dades de morositat que abans expressava.

Per tot això, des del Grup Parlamentari Popular jo demano el suport a la resta de Grups parlamentaris, i el demano també no tan sols per les raons que he exposat, hi insisteixo, sinó també per una raó de coherència política: no tindria sentit que tots aquells grups municipals, tots aquells grups metropolitans que sempre que s'ha posat de manifest, primer, la necessitat d'aprovar un recàrrec, aquest recàrrec metropolità, i, després qüestionar-ho i, per tant, demanar-ne el rebuig..., votin una cosa als ajuntaments i a l'àrea metropolitana, i després, en aquest Parlament de Catalunya, votin una cosa ben diferent.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i la vicepresidenta segona el substitueix en la direcció del debat.)

Si a això afegim que avui estem parlant d'una presa en consideració, que ens permet obrir el debat i les propostes que puguin formular, que puguin afegir, que podem transaccionar, que podem consensuar el conjunt de grups parlamentaris, fins i tot també l'entrada en vigor d'aquesta, doncs, és evident que he de ser optimista, almenys sempre ho intento ser en les intervencions inicials, per tal d'aconseguir un suport majoritari d'aquesta cambra per tal que la supressió del recàrrec metropolità sobre l'impost de béns immobles per finançar el transport públic sigui una realitat i que, per tant, els barris de la ciutat de Barcelona, les ciutats metropolitanes, que, evidentment, necessiten, reclamen, exigeixen transport públic, però també reclamen un finançament ajustat a la realitat, a la qualitat i a l'accessibilitat dels seus barris i de les seves ciutats..., sigui també una realitat.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Moltes gràcies, senyor diputat. Passem ara..., per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, l'il·lustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyora presidenta. Senyors diputats, senyores diputades... Senyor Fernández, vostè és un optimista, però jo crec que vostè és un optimista políticament irresponsable, fent aquestes propostes que ens planteja aquí i que tan bé ha intentat explicar, no? Vostè ens demanava coherència; nosaltres li transmetrem aquesta coherència tot i votant en contra de la presa en consideració d'aquesta modificació de la Lleï que vostè proposa.

Perquè per mostrar-li aquesta coherència, fins i tot podem fer una mica més d'història, que vostè ha fet. Llaavors, jo no en faré tanta, per no repetir-nos, però vostè ja ha dit que el 87 va ser la majoria absoluta de Convergència i Unió –i ara repartim responsabilitats, tots plegats– la que va aprovar en solitari la desaparició de la Corporació Metropolitana i la creació d'altres entitats, en aquest cas l'Entitat Metropolitana del Transport, que

englobava, com vostè deia, divuit municipis. Varen crear l'Entitat Metropolitana del Transport, però la varen crear sense cap suport financer, sense cap recurs financer, la qual cosa va obligar a finançar una part important del dèficit del transport públic metropolità. O sigui, creen una institució, l'Entitat Metropolitana del Transport, però no la doten de cap recurs financer, i que s'es-pavilin a finançar el transport públic.

Però aquí va més enllà, més responsabilitats. Aquest recàrrec, com ja vostè deia, es va aprovar el 91, i en aquest cas amb la majoria absoluta del Grup Socialista a l'Entitat Metropolitana del Transport. Precisament Iniciativa per Catalunya –en aquells moments Iniciativa per Catalunya– s'hi va oposar i va votar en contra d'aquest tribut, perquè nosaltres preferíem un tribut que gravés l'ús abusiu de l'automòbil, com per exemple plantejar una ecotaxa sobre els combustibles, que era molt més real del que estava... Qui utilitzava el transport privat, doncs, que pagués un recàrrec per finançar el transport públic, i d'aquesta manera evitar el procés de contaminació, de col·lapse, etcètera, que hi ha en aquest moment, no? I, a més a més, ho proposàvem d'una forma diferent: a partir d'un percentatge que anés del 0 i el 0,006%, com a màxim, en funció del transport públic que rebia cada una de les ciutats, cada un dels divuit municipis que integraven l'Entitat Metropolitana del Transport. Per entendre'ns: nosaltres creïem que no havia de pagar el mateix un ciutadà de Sant Feliu o de Castelldefels un propietari que viu a l'Eixample, perquè aquest, el de l'Eixample, té una oferta de transport públic molt superior a la que podia tenir, en aquells moments –en aquells moments, doncs–, un ciutadà de Sant Feliu o de Castelldefels.

Bé. Tota aquesta proposta, que ens semblava molt més coherent i molt més racional des del nostre punt de vista, va ser votada en contra, no va ser acceptada pel Grup Socialista, i, d'aquesta situació, doncs, ara n'estem, encara, vivint. Aquesta és la història. Ho dic per coherència, eh?, per aquest moment, Déu n'hi do, no?

Però, és clar, abans i ara, l'única manera que tenim per finançar el transport públic metropolità en aquest país és a través d'aquest recàrrec que ajuda a aquest finançament. Les xifres ja les ha posades vostè, però és que ja les xifres mateixes que ha posat vostè, senyor Fernández, ja són suficients per entendre que és molt difícil poder trobar-hi una altra solució.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Vostè deia una llei de finançament, però no deia absolutament res més de com seria aquesta Llei de finançament. En tot cas, si ho vol, ens podem posar d'acord a fer una llei de finançament del transport públic metropolità i ja la fem en ponència conjunta i immediata. No cal fer això, perquè a mi em dóna la sensació que aquesta proposta obeeix més a la tònica que porta últimament el Partit Popular, no?, una deriva populista, però no de popular, sinó de fer populisme, importantíssima, perquè en haver-hi un sector de la població que reclama la supressió d'aquest recàrrec, vostès s'hi apunten immediatament sense donar res a canvi. I el pitjor i el més irresponsable és eliminar una cosa que en aquests moments és útil i serveix per finançar el transport públic sense res a canvi.

Bé. Aquest és un element, jo crec que hauríem d'explicar-ho molt bé, perquè potser la gent no ho sap. O sigui –hi torno a insistir–, no té sentit demanar que no es pagui el recàrrec de l'IBI. *(Veus de fons.)*

Miri, a més a més, perquè ara hem fet una integració tarifària molt ambiciosa, molt important, que ha suposat, a més a més, una baixada del preu..., una millora important i una baixada del preu també molt important, de l'ordre, a vegades, del 50%, dels bitllets dels ciutadans, sobretot de la perifèria de Barcelona. Un element important, que això ja, diguéssim, és una manera de no tenir tant en compte aquest recàrrec sobre l'IBI que hi ha en aquests moments. I això, sense tenir en compte els transbordaments, no?, que amb un sol bitllet pots fer cinc, sis –no ho sé, els que creguis convenients– transbordaments, segons un horari prefixat. Això vol dir, hi insisteixo, que hi ha menys preu, menys quantitat de diners que ha de destinar, aquest usuari, per al finançament, per pagar el transport públic o per utilitzar el transport públic. Però, és clar, això provoca un augment molt important de l'ús del transport públic, però augmenta el dèficit. I això també és un element que s'ha de tenir en compte: com es pagarà aquest dèficit, no?

Per cert, parlant d'integració tarifària, l'últim que s'hi ha apuntat i que ha hagut d'haver-hi moltes dificultats perquè s'hi apuntés, és Renfe. Per cert, que depèn del Govern central i depèn, en aquest cas, en aquesta negociació, del Partit Popular, que ha posat tots els entrebancs que podia per tal que la Renfe fos l'últim que s'integrés –i perdonin la redundància– a la integració tarifària.

En tot cas, allò que vostè deia abans, senyor Fernández, que el transport públic és de forma desigual, això ja s'ha superat, perquè precisament és el metropolità el que ha anat millorant, d'una manera molt intensa, doncs, aquest transport per als usuaris.

Però, no ens dóna cap alternativa, senyor Fernández, cap alternativa. Escolti, jo els en proposaria una que haurien pogut fer, per exemple, se me n'acut una, no? Amb la nova Llei d'hisendes locals, per què vostès no incloïen un sistema de finançament del transport lligat a l'IRPF o lligat a l'IVA? Bé. Ho podien haver fet i això és competència seva: des del Govern central vostès haurien promogut això i, d'aquesta manera, doncs, haurien afavorit el transport, ja sé que no només de Barcelona, perquè vostès ara ja ho barregen tot, sinó també de Madrid i d'altres ciutats de l'Estat espanyol.

Més coses que podien haver fet, senyor Fernández: El PP encara no ha signat el contracte programa de finançament del transport públic metropolità. No és el PDI, eh?, que és el d'infraestructures, que ja ha estat, fa poc, doncs, signat, que això són infraestructures, però el manteniment del transport, el dèficit, que és a través de contracte programa, des del 2002 que vostès, des del Govern central, no l'han signat, i el que està fent és escanyant, cada vegada més, les empreses, sigui TMB, sigui Ferrocarrils, etcètera. Són coses que vostès podien haver fet i que anéssim avançant, ja, a millorar el transport públic d'aquest país i, sobretot, de l'Àrea Metropolitana.

I, a més a més, hi ha un tracte discriminatori entre Barcelona i Madrid importantíssim en aquest cas, també promogut pels diferents –aquí sí que també «diferents»– governs centrals, sigui el PSOE o sigui el PP. Barcelona encara està sanejant en aquests moments, a través d'aquest contracte programa, que vostès encara no hi han posat els diners, el deute històric de quan no hi havia sistemes de finançament –no hi havia ni aquest. A Madrid el va pagar el Govern central, el deute històric; a Barcelona, no. Bé. Serà per altres qüestions, no? A més a més, tenen un millor finançament del contracte programa a Madrid que no pas a Barcelona. A més a més, tenen una autoritat de transport més antiga, a més que abasta més municipis, i una integració tarifària també més antiga.

Repartim responsabilitats, senyor Fernández: no és culpa només del Govern central, també de la Generalitat, que ha estat incapaç i que ha posat traves continuament per aconseguir aquesta autoritat i per aconseguir, evidentment, aquesta integració tarifària. La col·laboració entre la comunitat autònoma de Madrid i l'Ajuntament de Madrid era estretíssima. La col·laboració entre l'Entitat Metropolitana de l'Àrea de Barcelona i la Generalitat, en alguns moments, era totalment contrària i era fins i tot bel·licosa en aquest sentit. Això també és un dèficit que hem de pagar i que hem d'assumir-ne responsabilitats, en aquest cas, Convergència i Unió i el Govern de la Generalitat.

Miri, i acabo, des del nostre punt de vista, aquesta és la pitjor manera de solucionar un problema. Entenc –i és veritat, té raó– que el recàrrec no és la millor solució. És veritat, té tota la raó en això i comparteixo aquesta afirmació que vostè ha dit. Però, si no ho féssim així, si no hagués existit aquest sistema –tot i que cregui vostè que no és la millor solució–, doncs, en aquests moments, per exemple, Transports Metropolitans de Barcelona tindria un dèficit tan important que ni podria pagar el salari dels seus treballadors i treballadores.

I, davant d'aquesta situació de dèficit important del transport públic metropolità del nostre país, la pregunta sempre és la mateixa: què ha fet l'Estat per ajudar-los? Què ha fet el Govern central per ajudar-los? Què ha fet el Govern de la Generalitat per ajudar i per superar aquesta situació que podria haver estat gravíssima si no hagués estat pel recàrrec?

Senyor Fernández, senyores diputades i senyors diputats, si volem solucionar el transport públic metropolità, potenciar-lo, fer-lo millor, que el puguin utilitzar més usuaris, treure el transport privat i el cotxe privat de la carretera en benefici del transport públic, aquesta no és la manera. Aquesta deriva populista que vostè planteja no és la manera. Des del nostre punt de vista, creiem que és una irresponsabilitat. Les coses han de passar, com vostè també hi està d'acord i podem treballar-hi conjuntament, amb una reforma d'ens territorials i crear una institució clarament metropolitana. I aquí, evidentment, també hi entraria la gestió del transport públic. I que, evidentment, doncs, puguem parlar, si vostès ho creuen, d'una llei de finançament, que podria estar lligada amb aquesta Llei de mobilitat. Miri, tenim la possibilitat d'una llei de mobilitat, podríem aplicar-hi una llei de finançament. Els emplaço, a vostès, que

quan parlem de la Llei de mobilitat també hi vagi inclosa una llei de finançament del transport públic, perquè d'aquesta manera podrem superar aquesta situació i podrem avançar en la millora del transport públic metropolità.

En definitiva, per coherència, com vostè ens demanava, nosaltres no votarem favorablement aquesta presa en consideració.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. En nom d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jaume Oliveras.

El Sr. Oliveras i Maristany

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, ens posicionarem en contra d'aquesta Proposició de llei de derogació d'aquest article de les lleis territorials que proposa en aquest Ple el Grup Parlamentari Popular.

Per una banda, trobem interessant encetar un debat sobre el finançament del transport metropolità, i, evidentment, això és un element interessant que hauríem d'aprofundir per tal de millorar els mecanismes d'aquest finançament; però, els plantejaments en què se sustenta aquesta Proposició de llei, des del nostre punt de vista, són falsos, temeraris i, també, ho creiem, extemporanis.

I, evidentment, això no es pot deslligar del que ha estat, no només ara amb el Govern del Partit Popular, sinó amb anteriors governs del PSOE, la inversió de l'Estat a Catalunya. Només cal recordar situacions que en aquest moment encara són candents, com el tema de l'aeroport, la inversió en la xarxa metropolitana o també l'actuació de Renfe a Catalunya, que crec que en aquests moments és un insult cap als ciutadans d'aquest país.

He dit que l'argumentació està sobre bases falses, perquè creiem que es confon l'aplicació d'un sistema per finançar un servei públic amb el nivell de prestació d'aquest servei, que això seria un altre debat, que es podria millorar, aquest servei, o no, però seria un altre debat; però el que fa la Llei és crear aquest instrument que pot ser utilitzat pels responsables polítics per tal de poder millorar el finançament del transport públic.

Un altre element: sembla que el Partit Popular planteja que el finançament del transport públic en l'àmbit de l'Entitat Metropolitana del Transport es realitzi únicament sobre aquest recàrrec. En principi, aquest recàrrec respon a un criteri de complementarietat de recursos, i creiem que el finançament del transport públic, a banda de les inversions necessàries de les administracions, també ha de tenir un criteri, com es pot tenir amb altres serveis públics, que, en primer lloc, els usuaris són els primers beneficiaris, també els propietaris de les poblacions que el tenen, i, en definitiva, el transport públic és una millora de la qualitat de vida d'aquests municipis.

Evidentment, no podem entrar, nosaltres, en la demagògia de la campanya del Partit Popular, aquesta de

l'eslògan de «Menos impuestos, más seguridad», perquè creiem que això no és altra cosa que demagògia política.

També crec que hem perdut una oportunitat amb la reforma de la Llei d'hisendes locals. Aquesta possibilitat va ser incorporada l'any 88 amb la Llei d'hisendes locals, per tant, una incorporació que va ser posterior a la Llei que ara es pretén derogar. I també cal recordar que, ara, la recent modificació de la Llei d'hisendes locals no ha derogat aquesta possibilitat.

Un altre element que he dit, no només que se sustenta sobre bases falses, sinó que, ho entenem nosaltres, també, són bases temeràries, en el sentit que pot deixar els municipis sense els recursos necessaris que proporciona aquest recàrrec i reduir la qualitat del transport públic. Això ens sembla, doncs, una actitud temerària i que en aquests moments no ens ho podem permetre, i ens semblaria, doncs, una lleugeresa que avui s'aproves una proposició d'aquestes característiques.

I, com he dit al principi, també crec que té unes bases extemporànies, fora de temps. El Partit Popular, per una banda, el que hauria de fer, ho creiem, és donar suport a l'aprovació, si tant vol defensar els interessos del municipi de Barcelona i dels habitants de l'Àrea Metropolitana de Barcelona..., el que hauria de fer el Partit Popular, des de Madrid, és facilitar l'aprovació de la Carta municipal de l'Ajuntament de Barcelona, i haver introduït una de les propostes, a l'hora de modificar la Llei d'hisendes locals, que el mateix Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, que el diputat d'Esquerra Republicana a Madrid també va plantejar en el seu moment, que era la participació dels ajuntaments en l'impost d'hidrocarburs: els ajuntaments a partir de més de cinquanta mil habitants i, evidentment, el municipi de Barcelona i el conjunt de municipis de l'Entitat Metropolitana del Transport, la participació en aquest impost d'hidrocarburs. I, per tant, tenia una oportunitat per millorar el finançament del transport metropolità en aquesta reforma de la Llei d'hisendes locals.

En definitiva, creiem que ens trobem davant d'una proposta que té unes dosis importants de demagògia, que nosaltres, per responsabilitat política, no podem donar-hi suport, i que demostra, no només amb aquesta proposta, el Partit Popular. Per aquestes bases creiem, com he dit abans, que són falses, temeràries i extemporànies amb les actuacions del Govern de l'Estat, pel que fa a les inversions a l'Àrea Metropolitana de Barcelona i el dèficit crònic de la inversió de l'Estat en aquesta zona del nostre país, que hi ha una voluntat en contra de la ciutat de Barcelona i també una voluntat de no millorar el transport públic a l'Àrea Metropolitana.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Oriol Nello.

El Sr. Nello i Colom

Moltes gràcies, senyor president. Senyor Fernández Díaz, el nostre Grup comparteix la preocupació del Grup Popular respecte als dos temes que la Proposició

de llei planteja: primer, la necessitat de crear un sistema de governació equilibrat per a l'Àrea Metropolitana de Barcelona, una assignatura pendent que les lleis d'organització territorial de l'any 87, lluny de resoldre, van contribuir, com vostè molt bé deia, a empitjorar.

Segon, la necessitat de dotar d'un nou sistema de finançament, que sigui, u, suficient, dos, equitatiu, al transport públic d'aquest àmbit. La mancança d'aquest sistema ha tingut uns resultats prou clars. En els darrers deu anys, a la regió metropolitana s'han construït més de tres-cents quilòmetres de carreteres i tot just 13,6 quilòmetres de via fèrria. I això és responsabilitat, per un costat, del Govern de la Generalitat, però és també responsabilitat del Govern de l'Estat.

Compartim, doncs, la preocupació; però no compartim, senyor Fernández Díaz, la proposta de solució que vostès proposen: no la compartim, ni per mètode, ni per contingut.

Per mètode, perquè el que vostès proposen és modificar un aspecte parcial, relatiu, a una qüestió fiscal. Un aspecte parcial i que, si em permet de dir-ho, és molt llaminer en el període electoral en què ens trobem. Aquesta no és, al nostre entendre, la manera adequada de procedir. La reorganització de l'Administració metropolitana s'ha de fer de manera peremptòria, s'ha de fer de manera urgent, però s'ha de fer amb un plantejament de conjunt. L'organització territorial, ho hem dit altres vegades, és com un mosaic, no?, i no en podem anar tocant peces, no en podem anar tocant tesselles sense tenir en compte el conjunt.

I estem en desacord també pel contingut, perquè el que es vol fer és llevar l'organització del transport metropolità d'una font de finançament sense aportar res a canvi. O és que la seva proposta porta aparellat el compromís d'un increment del finançament del transport metropolità per part de l'Estat? Perquè si és això, digui'ns-ho de seguida que llavors potser ens ho repensarem.

Això no pot fer, ho ha dit el senyor Boada, ho ha dit el senyor Olivera, res més que empitjorar la situació ja prou complexa del finançament del transport públic a l'àrea metropolitana.

Per tot això, senyor president, senyor Fernández Díaz, nosaltres no donarem suport a la seva proposta. I lamentaríem molt, lamentaríem moltíssim que el Grup de Convergència i Unió, després del que ha fet aquesta setmana per torpedinar la solució unitària i consensual al tema de l'organització territorial, se sumés a aquesta proposició; després del que ha fet –ho torno a dir– per torpedinar la solució consensual i unitària del tema de l'organització territorial. Si hi donessin suport mostrarien una vegada més que afronten aquestes qüestions d'una manera, un, absolutament frívola; dos, en aquest cas, a més, electoralista.

Nosaltres no ens deixarem arrossegar per aquest camí. Seguirem treballant perquè hi hagi el govern metropolità que Barcelona necessita i que vostès van dissoldre. I seguirem treballant per dotar-nos del transport públic que vostès han estat incapaços de crear.

Per tot això, senyor president, senyores i senyors diputats, no donarem suport a aquesta proposta. Res més.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. En nom de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Marcel Riera.

El Sr. Riera i Bou

Molt honorable president, senyores i senyors diputats, aquest diputat no puja a l'ambó ni per resoldre els temes de l'ordenació territorial de Catalunya ni amb la pretensió de resoldre ara mateix el problema del finançament del transport públic. Som aquí per posicionar-nos davant del que el president i, en aquest cas, també, portaveu del Grup Popular en aquesta cambra ens ha presentat i defensat, que és només la presa en consideració d'una proposició de llei d'article únic, per la qual s'aprovaria, en el cas que avui fos presa en consideració i que més endavant fos aprovada en el seu sentit literal, entre cometes, derogar l'article 27 de la Llei 7/87, de 4 d'abril, d'establiment i regulació d'actuacions públiques especials en la conurbació de Barcelona i en les comarques compreses dins la seva zona d'influència directa.

Això, literalment, determinaria l'eliminació d'una de les fonts de finançament del transport públic en l'àmbit metropolità que aquesta Llei 7/87 preveia com un ingrés de l'Entitat Metropolitana del Transport per tal de fer front a l'exercici de les competències que la mateixa Llei li atribueix.

Recordem en veu alta, per saber de què parlem i de quant —de quant, amb *t* final— parlem, que per aquest concepte l'Entitat Metropolitana va recaptar l'any passat més de 27 milions d'euros. Aquesta no és, doncs, una petició menystenible per la quantitat que representa, però tampoc no ho és perquè, tal com es deia anteriorment, han estat nombrosos els ajuntaments de la conurbació barcelonina que han presentat mocions en el mateix sentit i que sovint han estat aprovades per la unanimitat dels membres de la Corporació.

És una decisió comprensible aquesta, la dels ajuntaments, perquè no deixa de semblar peculiar i certament li costa d'entendre a la gent que un recàrrec sobre l'IBI s'apliqui al finançament del transport metropolità. Probablement aquesta és la causa principal de les dificultats per a la recaptació d'aquest impost en alguns dels municipis metropolitans que s'han esmentat anteriorment.

Val a dir, però, que l'ús que s'ha donat a aquest recàrrec s'ha demostrat profitós, perquè el transport en aquest àmbit territorial ha experimentat una millora notable durant aquests últims anys, com ho demostra sobretot el molt considerable augment del nombre d'usuaris arran de la implantació de la integració tarifària en el transport públic. Hi ha, doncs, dubtes raonables sobre el manteniment del recàrrec, però no, creiem nosaltres, sobre la bondat de la seva utilització.

Ara bé, també hi ha dubtes i interrogants sobre la seva supressió. El nostre Grup pot entendre la petició del

Grup Popular en el context en què ens trobem, sobretot tenint en compte que sempre és més agraït demanar la supressió d'un impost que no pas defensar-ne el manteniment, i més encara quan són uns altres els que hauran de gestionar el sistema que aquest impost alimenta, però això no vol dir que la proposta no es pugui estudiar. És més, nosaltres no tenim cap inconvenient a fer-ho, perquè avui només parlem de presa en consideració, i no de suprimir res en concret. I perquè no fa gaire, per exemple, s'acaba de reconsiderar i de suprimir l'IAE en determinats segments retributius en un context que ja voldríem nosaltres que fos de replantejament general del finançament local, i no de mica en mica i en funció d'iniciatives com aquesta d'avui.

Però volem advertir també, perquè ningú no s'enganyi, especialment el Grup proponent, que nosaltres posarem com a condició, *sine qua non*, per estudiar aquest tema, que els mateixos que ho proposen posin damunt la taula el compromís formal i quantificat del Govern de l'Estat per a subvenir al sistema de transport públic metropolità, amb rang de llei i en un marc estable de finançament en què quedin definitivament clares les obligacions de totes les administracions per tal que es pugui continuar millorant el servei de transport públic en les aglomeracions urbanes.

El que volem que quedi clar és que tants diners com hi entren n'han de sortir, i que en el debat subsegüent a aquesta presa en consideració només podrem anar pel camí dels propositants si s'assegura que aquests diners no hauran de sortir dels ajuntaments o de la Generalitat, que ja en posen prou.

Parlem-ne, doncs, amb les condicions que acabem d'exposar, estudiem-ho, mirem quines alternatives hi ha i mirem si és possible de trobar un nou sistema amb el qual tots estiguem d'acord i que ens permeti no desviar-nos del camí emprès durant els últims anys, perquè és el que ens ha portat al sistema de transport públic de qualitat de què ens hem dotat i que volem continuar mantenint.

Si arribéssim a algun acord sobre el recàrrec, sobre la mobilitat, sobre el finançament global del transport públic, aquesta presa en consideració ens portaria a un model millor que l'actual. Si no hi arribéssim, aquesta presa en consideració no hauria servit per a res i continuariem, per tant, amb el model actual, que a parer nostre és el menys dolent dels models que coneixem.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat.

(*El Sr. Fernández Díaz demana per parlar.*)

Sí, té la paraula, senyor diputat, un minut. Li respectarem el temps de sadollar la set. Molt bé.

El Sr. Fernández Díaz

La veritat és que hem tornat a escoltar uns arguments que a mi em recordaven el debat de l'impost d'activitats econòmiques, on des dels bancs de l'esquerra ens deien que no era factible suprimir l'impost d'activitats

econòmiques i el temps ha demostrat la raó, fins i tot el mateix Consell Consultiu, com ho demostra que aquells grups que varen demanar dictamen d'inconstitucionalitat no han sigut capaços de presentar-ho en aquesta cambra per al seu debat.

I, en qualsevol cas, aquest debat ha servit, amb les referències que s'han fet al Grup Parlamentari Popular..., és que hi han grups parlamentaris coherents i hi han grups parlamentaris incoherents; hi han grups parlamentaris coherents, com Convergència i Unió, el Partit Socialista, una Convergència i Unió que en tot moment s'ha expressat sempre a favor de suprimir aquest recàrrec de l'IBI, i un Partit Socialista que també és coherent perquè sempre –sempre– va defensar la necessitat d'aquest recàrrec.

Però hi ha hagut altres incoherències, i és que el Grup d'Iniciativa per Catalunya i Esquerra Republicana, que sempre, des de l'aprovació inicial, la definitiva de la pertinent ordenança metropolitana que va consolidar aquest recàrrec metropolità derivat de l'aprovació de la Llei 7/87 i les successives mocions que s'han debatut en ajuntaments i a l'Entitat Metropolitana al llarg dels anys 90, Iniciativa per Catalunya, Esquerra Republicana, Convergència i Unió i el Partit Popular sempre havien defensat la supressió d'aquest recàrrec metropolità i, malauradament, no han sigut capaços de defensar aquesta coherència.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Díaz

Únicament reiterar –reiterar– que si el que els preocupa a tots vostès és el sistema de finançament, com han dit alguns grups parlamentaris, el primer que haurien de començar és a exercir la sobirania metropolitana...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Díaz

...en l'àmbit del finançament, que va transferir l'any 91 cent mil milions de pessetes de deute de l'Ajuntament de Barcelona a l'entitat del transport, que és el seu problema de finançament, o que són –i acabo amb això, president– responsables de la paradoxa que l'única objecció fiscal que hi hagi en aquests moments a l'àrea metropolitana o que s'hagi produït recentment són mesures impulsades per governs que es diuen d'esquerra, quan no ha sigut la taxa de reconversió del taxi, quan no ha sigut la fiscalitat del rebut de l'aigua i fins i tot el recàrrec del transport en els percentatges i els ajuntaments que he esmentat en la meua primera intervenció.

Gràcies per la seva paciència.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat.

(El Sr. Boada i Masoliver demana per parlar.)

Senyor Boada, té la paraula.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. El que passa, el que no pot ser és que hi hagi tanta irresponsabilitat en les seves paraules, senyor Fernández, perquè quan nosaltres li hem demanat que vostès donin una alternativa al finançament del transport públic metropolità que tant s'usa en aquests moments ha estat incapaç de fer-ho. I això és gravíssim, aquest fet, perquè, si no, vagi a dir-ho a tots els ajuntaments o als usuaris que estan utilitzant el transport públic ara, que això significaria un col·lapse d'aquest sistema, perquè vostè no presenta res d'alternativa.

No deu ser que vostès no tenen res a veure, des del punt de vista polític, a l'àrea metropolitana i són capaços de fer demagògia d'aquest tipus?

Això, senyor Fernández, continuo pensant que és irresponsable.

El president

Moltes gràcies, senyor...

(Veus de fons.)

No.

Hi ha alguna paraula més?

(Pausa.)

Anem a trucar a votació.

(Pausa llarga.)

Sotmetem ara a votació la presa en consideració de la Proposició de llei de derogació de l'article 27 de la Llei 7/1987, de 4 d'abril, d'establiment i regulació d'actuacions públiques especials a la conurbació de Barcelona i a les comarques compreses dins la seva zona d'influència directa.

Comença la votació.

La presa en consideració ha estat aprovada per 67 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

Proposició de llei d'establiment d'un ajut anual a les pensions no contributives i assistencials i a les pensions contributives inferiors al salari mínim interprofessional (presa en consideració) (tram. 202-00181/06)

El segon punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei d'establiment d'un ajut anual a les pensions no contributives i assistencials i a les pensions contributives inferiors al salari mínim interprofessional. En nom d'Esquerra Republicana ho presenta l'il·lustre diputat senyor Josep Huguet.

(Remor de veus.)

Esperi's un segon.

Prego a les senyores i als senyors diputats que hagin d'absentar-se que ho facin ràpidament i en silenci.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El vicepresident primer

Si us plau, senyores i senyors diputats... Anem a començar la substanciació d'aquest punt de l'ordre del dia. Té la paraula, senyor Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Portem a la consideració de la cambra una temàtica que preocupa una part important dels ciutadans de Catalunya i d'altres indrets. És la situació de les pensions, tant les contributives com les no contributives, que tenen molt poca capacitat adquisitiva, molts cops no serveixen per arribar a final de mes.

Abans d'entrar pròpiament en la proposta que posem a la consideració d'aquesta cambra, vull comentar que el tema de les pensions va més enllà de l'objectiu d'aquesta Proposició. Tenim unes pensions que estan lluny, moltes d'elles, del salari mínim interprofessional. Per tant, ja partim d'unes pensions, en molts casos, que no arriben ni tan sols a allò que es calcula que és el necessari per sobreviure en un país. I, en aquest sentit, doncs, estem totalment d'acord amb una sèrie d'iniciatives que s'han pres, crec que alguna entitat vinculada a entitats sindicals, de promoure que aquestes pensions s'acostin al salari mínim.

Hi ha un fet afegit: el mateix salari a l'Estat espanyol, i, per tant, a Catalunya, és un salari mínim que no és homologable al d'Europa. Per tant, no poden tenir la mateixa capacitat adquisitiva els treballadors que cobren aquest salari mínim aquí, a Catalunya i a l'Estat espanyol, no tenen la mateixa capacitat adquisitiva, que els que cobren els salaris mínims de mitjana europea. Per tant, un altre problema afegit: pensions que no arriben als salaris mínims, salaris mínims no homologables a Europa.

En aquest marc diversos estudis, de l'economista vinculat al sindicat UGT José Manuel Fandiño o de Josep Maria Jové, que ha treballat també aquests números, indiquen que els pensionistes catalans aporten al règim general, en el cas català, 81% Catalunya, 74% Espanya. En canvi, en el que significa la relació entre cotitzadors i la quota del règim general hi ha una diferència substancial: al règim general hi ha un 84% de drets adquirits, mentre el cotitzadors del règim general només son el 54%.

Què vol dir això? Que, de fet, els cotitzants del règim general estan subvencionant o estan revertint bona part dels seus recursos a alimentar altres règims de pensions, per exemple l'agrari. Tenint en compte que a Catalunya predomina un pensionista procedent de l'àmbit industrial i comercial, i l'agrari té poc pes, de fet, les pensions catalanes estan subvencionant en bona part pensions no vinculades al règim general d'altres territoris de l'Estat. Primer problema, doncs: hi ha un flux territorial que s'escapa de Catalunya cap a la resta de l'Estat.

Segona qüestió. Aquests darrers anys hi ha hagut superàvit a la Seguretat Social: de l'any 1999 al 2002, 1 bilion 800.000 milions de pessetes de superàvit, dels quals 325.000 van anar a parar al fons de reserva, però la resta s'han utilitzat per maquillar xifres amb relació al dèficit zero de l'Estat.

Però, curiosament, des del Govern de Madrid s'impeix que les autonomies puguin jugar, evidentment, amb aquesta caixa de la Seguretat Social per poder garantir el dèficit zero.

Per tant, mentre l'Estat de Madrid, l'Estat espanyol, es permet el luxe de posar mà a la caixa del superàvit de la Seguretat Social per maquillar xifres del seu dèficit, Catalunya no té aquesta possibilitat.

Per tant, segons dades del senyor Fandiño, 100.000 milions procedents del superàvit de la Seguretat Social a Catalunya ajudaran Madrid a maquillar les xifres del seu dèficit, mentre Madrid impedeix que la Generalitat pugui jugar amb aquestes xifres, en tot cas, per aconseguir aquest objectiu del dèficit zero.

Per tant, segon problema: pensionistes catalans contribueixen, amb el superàvit sortit de Catalunya, a maquillar les xifres de Madrid sense res a canvi.

I tercer i últim problema, que és el que és la base d'aquesta Proposició de llei, el cost de la vida. Catalunya té un cost de la vida diferencial calculat, i crec que és a la banda baixa, en un 7,2% superior a l'Estat. I això és fruit de diverses causes: una inflació diferencial acumulada al llarg del temps, producte a la seva vegada, com diuen tots els estudis de l'Idescat, d'uns sectors especialment inflacionaris a Catalunya. Quins són aquests sectors? Oh curiositat!, aquells on Catalunya té molt poc capital públic invertit: sanitat, cultura, ensenyament... –i ja no parlem dels peatges de les autopistes. És evident que tota una sèrie de serveis que els catalans paguem per duplicat incideixen sempre en una aixecada de la inflació superior a Catalunya a la de la resta de l'Estat. Això, acumulat amb el temps, ens dona un cost de la vida superior.

Per tant, amb aquest cost de la vida superior, i sota el principi de l'equitat, quan estem parlant de pensions miserables, el tema de l'equitat evidentment no és la panacea, no és la qüestió clau; la qüestió clau seria la justícia, seria equiparar aquestes pensions a nivells de supervivència. Però com que les competències amb relació al volum bàsic de les pensions no les té la Generalitat, sí que el que tenim és la possibilitat de complementar, en base de garantir l'equitat per als pensionistes catalans amb relació als pensionistes de tot l'Estat, que almenys el que perceben aquí, tot i ser miserable, garanteixi un mateix nivell de capacitat adquisitiva que a la resta de l'Estat. I això és la finalitat bàsica d'aquesta Proposició de llei.

Les pensions mitjanes a Catalunya són 1,7 punts més altes que les pensions mitjanes de l'Estat –1,7 punts–; les de viudetat, només un 0,5% superiors, però les vídues catalanes tenen un cost de la vida 7,2% més alt que a l'Estat. Per tant, aquí és molt més difícil encara arribar a fi de mes que si vius a Cuenca, amb tots els respectes, o vius allà on sigui, a Salamanca.

Per tant, quan el senyor Aznar amenaça amb una llei de «recentralitzar» aquesta qüestió de les pensions en nom de l'equitat està falsejant, està mentint, perquè el problema d'equitat el tenim aquelles zones de l'Estat on el cost de la vida és més alt i, en canvi, rebem el mateix tipus de prestació social. Aquest és un problema d'equi-

tat! I qui s'oposà a aquesta Llei està oposant-se a un problema d'equitat, a un tema d'equitat.

(Pausa.)

És per això, doncs, que la voluntat d'aquesta Proposició de Llei és fer front a aquesta qüestió.

Fa quatre anys al Parlament de Catalunya hi va haver una interpel·lació d'Esquerra Republicana en què es proposava això. No va ser presa en consideració en aquell moment. Però hem de recordar que el setembre del 99, si no recordo malament, ja s'havia dissolt oficialment el Parlament, el Consell Executiu de la Generalitat del 8 de setembre del 99 aprovava un ajut puntual als pensionistes catalans exactament per aquests arguments que estic dient jo. El lamentable és que va ser un ajut puntual.

Jo ara..., deixem el passat, l'important és si aquí hi ha voluntat d'abordar això com un repte que no sigui només decisions puntuals, episòdiques i preelectorals. El contingut de la Llei, el podem debatre, per això és una presa en consideració. La presa en consideració no és estar a favor del contingut literal de la Llei, de la Proposició de Llei, és estar a favor del concepte de fons, del problema de fons que intenta abordar aquesta Llei.

Per tant, no entrarem en el passat; mirem al futur. És evident que en aquest àmbit hi ha altres autonomies que ens han passat pel davant, és evident. De diferents signes. Junta d'Andalusia, la primera que legalitza aquest ajut. Ho legalitza i el Govern del PP li ho porta al Constitucional, i el Constitucional dona la raó a la Junta d'Andalusia. Immediatament el conseller, *consejero de Asuntos Sociales*, Isafás Pérez Saldaña, justifica les mesures amb la necessitat de compensar la falta de sensibilitat del Govern amb increments insuficients de les pensions i evitar que hi hagi una escletxa cada vegada més gran entre pensions màximes i mínimes.

Per tant, la Junta d'Andalusia justifica el seu ajut fix en base a mesures palliatives. Ja sabem que això no és la solució del problema, que està a Madrid i que depèn del canvi del model de pensions en general i de l'acostament al salari mínim i de l'acostament del salari mínim a les mitjanes europees; ja sabem que aquest és el tema gros. Però per no abordar o no poder abordar el gros, ningú ens impedeix abordar el petit, de problema.

La Junta d'Andalusia ho ha fet i, malgrat els intents recentralitzadors, ningú podrà impedir –juristes parlen– que, encara que no porti el nom de «pensions», qualsevol govern, amb els seus recursos i amb les seves possibilitats, en funció de les seves possibilitats reals, complementi, doni l'ajut que cregui oportú a aquells sectors de la població que cregui oportú. Això no ho podran impedir de cap manera: amb els recursos d'una comunitat autònoma, és lliure per establir voluntàriament suports a qui cregui oportú.

Però és que no només ho fa la Junta d'Andalusia, ho fa el Govern del Partit Popular de La Rioja. El senyor Pedro Sanz, president de La Rioja, diu..., o sigui, explica que no voldria que amb aquesta història s'engegés una «guerra», eh!, entre comunitats autònomes, que al contrari, però diu: «...más que a nadie a los riojanos, y, por tanto, cuando se trata de posibilidades de mejorar

desde el Gobierno ayudas complementarias, el Ejecutivo no se va a quedar atrás.» O sigui, ningú diu..., diu el president del Govern que ell evidentment s'ha de preocupar pels pensionistes de La Rioja. Això ningú li ho pot, diguem-ne, impedir. Això ho diu un president del Partit Popular, de La Rioja.

Per tant, hi ha uns precedents d'un color i d'un altre color que, utilitzant les competències que els són pròpies, han cregut que era bo establir aquest mínim complement a una situació que per si ja és miserable.

És per això que avui més que mai, i quan ja s'havia fet algun anunci d'una possible pujada puntual, tenint en compte que en la passada Llei d'acompanyament ja es va començar a tocar el tema de la viudetat, cosa que ja és un pas endavant, i es fa amb relació precisament al cost de la vida, per tant, hi ha un precedent per part d'aquest Govern, el que es tractaria és d'ampliar-ho i fer-ne una proposició de Llei més genèrica, que tots aquells pensionistes contributius i no contributius que estiguin per sota el salari mínim, i òbviament quan discutim la Llei, si es pren en consideració, ja veurem quines fórmules ha d'adoptar. I òbviament tots som conscients que per arribar al màxim de les possibilitats hauríem de tenir un model de finançament diferent.

D'això, en som conscients. Però l'important és marcar una llei que sigui un horitzó allà on ha de caminar un estat de benestar català per solucionar aquest problema del cost diferencial de la vida que elimina, que posa en qüestió el principi d'equitat tantes vegades posat sobre la taula pels dirigents dels partits que tenen seu a Madrid com a element clau a l'hora d'impedir determinades opcions legítimes dels governs autònoms.

És per això que considerem que seria bo, i crec que serà així, que una majoria d'aquesta cambra, tenint en compte que estem parlant de bona part, quasi la meitat, de pensionistes de Catalunya que estan en condicions una mica per sota del salari mínim, veure quina fórmula podria trobar-se, un cop es prengui en consideració aquesta Llei, perquè el que només ha sigut fins ara un ajut puntual esdevingui, com en altres comunitats autònomes, un complement fix, en la mesura de les possibilitats econòmiques, òbviament, perquè això també marqui, repeteixo, un repte a l'hora de reclamar recursos al Govern de Madrid, sobretot quan, amb la caixa de la Seguretat Social catalana, el superàvit que surt de Catalunya, Madrid maquilla els números del seu dèficit. Crec que això és absolutament injustificable, que amb el nostre superàvit d'aquí a Madrid maquillin els seus números vermells i aquí, en canvi, es vulgui impedir que el Govern de Catalunya faci un complement a les pensions amb més dificultats que tenim al nostre país.

Per això, senyores i senyors diputats, esperem que hi hagi la màxima unanimitat en el suport d'aquesta Llei, que un cop assumida pel conjunt del Parlament ja no és del grup que la presenta, sinó de tot el poble de Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Huguet. Per fixar la seva posició, els grups tenen la paraula. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, en la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei el nostre Grup votarà a favor. Però també vull dir, un cop anunciat el vot, que ens insatisfà, i molt. I en aquest sentit també vull assenyalar en quina direcció aniran les esmenes que presentarem si aquest proposta és considerada favorablement i tira endavant.

Diem que sí perquè el que planteja és un increment de pensions i de les pensions més baixes, i no podem estar en desacord en aquest qüestió, ni molt menys, i, per tant, posa sobre la taula una qüestió molt important, que és la situació de les pensions, que, malauradament, és una situació que cal denunciar per la seva insuficiència.

Ara, per nosaltres la qüestió no està en Catalunya - Espanya, encara que també hi és, però aquest no és el tema central d'aquesta qüestió. Per nosaltres el tema central d'aquesta qüestió és si les pensions que hi ha en aquests moments permeten o no una vida digna, si les pensions que hi ha en aquests moments no estan llançant, i nosaltres afirmem sí estan llençant, moltes persones grans a una situació de pobresa, i això no assegura, per tant, una situació d'una vida digna. Aquest és el tema central.

A més a més, hi ha aquesta qüestió: efectivament, hi ha un diferencial de nivell de vida entre Catalunya i la resta de l'Estat, que això perjudica els pensionistes catalans i, sobretot, els pensionistes amb pensions més baixes. Però això mateix passa en el context de Catalunya, en l'interior de Catalunya. També podem dir que a la ciutat de Barcelona hi ha un cost de la vida molt més elevat que a la resta de Catalunya, que a Girona, per exemple, o que a algunes comarques, i, aleshores, que és que s'aplicarà amb coherència, aquest diferencial dins de Catalunya? Jo..., em sembla que no ho volem fer. Algú dirà als pensionistes de determinats llocs que hauran de cobrar menys? I no dic els llocs, perquè és igual, però tothom sabem que hi ha un diferencial del cost de la vida dins de Catalunya mateix, i molt més gran, potser, de vegades, superior al que pugui haver-hi entre el conjunt de Catalunya i el conjunt de l'Estat, que és el que aquí es reclama.

Per tant, per nosaltres aquest no és l'eix de discussió. Per nosaltres l'eix de discussió és que hi hagin pensions dignes, i això és el que estan reclamant alguns sindicats, això és el que està reclamant la UGT avui o estan reclamant altres sindicats en altres ocasions. Aquesta és la qüestió: tenim pensions dignes o no les tenim?

Miri, segons un estudi fet per Comissions Obreres, hi ha 31.881 persones que cobren pensions no contributives en el nostre país que es situen al nivell mitjà de 249,6 euros / mes -249,6 euros / mes-, estem parlant d'aquestes xifres, i n'hi ha 29.736 de pensions no contributives d'invalidesa que cobren 284,8 euros de mitjana el mes; hi han 76.768 persones que cobren el SOVI,

amb una mitjana de 267 euros el mes -267 euros el mes; hi han 111.993 pensions de viduïtat, que cobren una mitjana de 329 euros el mes, que ara es beneficiaran d'aquest complement de la Generalitat de Catalunya, que suposa l'astronòmica xifra d'una mitjana de 24 euros el mes d'increment, eh?, per tant aquestes persones passaran a cobrar l'astronòmica quantitat de 353 euros el mes; hi han 15.414 persones amb pensions de viduïtat de 320 euros el mes que passaran a cobrar-ne 344; hi han, pel que fa a pensions contributives per sota del salari mínim interprofessional, hi han 140.000 persones que cobren la pensió contributiva mínima, 385 euros el mes, i d'altres que cobren, ja en menys proporció, 6.680, que cobren 406 euros, per sota del salari mínim interprofessional, per posar un altre referent, que són 442 euros el mes.

No estem parlant de xifres elevades, estem parlant de pensions que són ínfimes, pensions que estan llançant moltes persones de Catalunya i moltes persones del conjunt de l'Estat a la pobresa, i per nosaltres això és el que cal solucionar, i cal solucionar-ho lluitant en el conjunt de l'Estat, perquè, evidentment, el sistema de la Seguretat Social ni es pot trossejar, ni es pot triturar, ni s'ha de debilitar, i s'ha d'arribar a nous pactes per millorar la situació de les pensions.

I, evidentment, que nosaltres també entenem que la capacitat que té el Govern de Catalunya, millor dir, la capacitat que té la comunitat autònoma de Catalunya per poder establir complements a les pensions ha d'ajudar, ha de contribuir, a millorar aquestes situacions.

Per tant, nosaltres el que estem, i aquesta és la nostra línia..., és a incrementar totes aquestes pensions que estan per sota del salari mínim interprofessional i que no permeten als pensionistes viure amb dignitat en el nostre país.

És en aquest sentit que nosaltres presentarem les esmenes, perquè, hi insisteixo, al nostre entendre, el tema de debat no és només el cost de la vida, perquè això introdueix unes diferenciacions que, al nostre entendre, no estan introduint una millora del que és el que cal afrontar, que és la dignitat del sistema de pensions.

Per tant, torno anunciar el nostre vot favorable, però amb un però, que espero que m'hagi explicat suficientment, que es traduirà en les esmenes que presentarem de cara al fet que aquests complements el que vagin és a millorar totes aquestes pensions, especialment les més baixes, per donar un nivell de dignitat als pensionistes.

Res més, moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Comas d'Argemir. En nom del Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Alcía Sánchez-Camacho.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el que es debat avui amb la presa en consideració d'aquesta Proposició no de llei crec que és un tema prou important per al poble de Catalunya i per a aquest Parlament, i, en aquest sentit, és la situació dels pensionis-

tes i de les pensionistes al nostre país, a Catalunya, i com des de les pròpies competències podem contribuir a la millora de la situació dels pensionistes a Catalunya.

Els grups que m'han antecedit en l'ús de la paraula, i en aquest cas la diputada d'Iniciativa, parlava del fet que estem lligant aquest debat de la situació dels pensionistes, no solament a Catalunya, sinó a la resta d'Espanya, al que és la situació específicament de pobresa de molts pensionistes, específicament de les pensions de viduitat, i és així –i és així– i es produeix aquesta situació, i les dades les coneixem: hi han moltes pensions, més de cent mil pensionistes, en aquestes cas pensionistes vidus a Catalunya, que estan amb una pensió mínima contributiva.

Però això no vol dir que no haguem de reconèixer el que s'ha estat fent fins ara, i a mi, la veritat, senyories, és que em sorprèn que en un debat de la incidència, de la importància, que suposa el debat d'avui en aquesta cambra, doncs, no es digui tota la veritat –no es digui tota la veritat– per part del ponent, per part de la persona que ha estat presentant aquesta Proposta de resolució, i que, a més, es diguin coses que crec que generen alarmisme i coses que a mi, com a ciutadana i com a política, em preocupen.

I li diré quines. Miri, jo no sé si ha estat casual, senyor diputat, a banda que pugui vostè utilitzar els mecanismes de la innovació tecnològica, i crec que escoltar el que representen tots els parlamentaris en aquesta cambra..., no crec que hagi sigut un oblit casual el fet que vostè, quan parla de quina ha estat la situació i què és el que ha fet la política social del Govern del Partit Popular, vostè s'hagi oblidat de moltes coses: s'hagi oblidat qui va garantir la revalorització de les pensions; s'hagi oblidat de quines són les pensions compensatòries de les millores dels 8 milions de pensionistes, entre què també estan els pensionistes catalans, li ho vull recordar, i s'hagi oblidat, vostè, que ha estat aquest el primer govern que ha iniciat les primeres reformes de pensions tan importants com la pensió d'orfenesa o les modificacions del percentatge de la pensió de viduitat, i això dins del marc del Pacte de Toledo, en què estem tots els partits polítics i totes les forces polítiques, perquè aquest és un tema en què no s'ha d'utilitzar l'electoralisme, sinó que s'ha de tractar amb el consens i la pluralitat de tots els partits polítics.

Però escoltant-lo, senyor diputat, sembla que no ha estat així. Jo només recordo haver-li escoltat paraules de «recentralització», «engany» del senyor Aznar... La veritat, jo no sé si vostè i jo vivim al mateix país. Sortosament, crec que el país que gràcies al Partit Popular tenim i la situació dels pensionistes és molt millor, perquè vostè s'ha oblidat de dir que fa set anys la Seguretat Social tenia un dèficit de més mig bilió de pessetes. Sap què suposava això, senyor diputat, senyores i senyors diputats? Que no estaríem parlant avui aquí dels complements de les pensions, estaríem parlant de la supervivència del mateix sistema de Seguretat Social; no estaríem discutint si aquestes pensions d'aquestes persones vídues poden ser millorades, sinó com afrontaríem la despesa social que significa pagar aquestes pensions. I, escolti'm, jo no els he sentit a vostès, en cap cas, el reconeixement d'aquesta situació i la contribu-

ció social i política que ha suposat per un govern del Partit Popular. En aquest cas, cap –cap– polític podria estar legitimat per dir que s'està enganyant.

I, a més, senyor diputat, permeti'm que li ho digui: jo no sé si és que vostès quan presenten les iniciatives, com va passar en l'altre Ple, doncs, es barregen moltes coses, no?, perquè, és clar, dir que s'està enganyant i que, en aquest cas, la Junta d'Andalusia està pagant una pensió complementària o una aportació complementària de caràcter puntual, no de caràcter regular, a les pensions no contributives, i afegeix això de La Rioja..., vostès ho posen tot en un sac, perquè, escolti'm, jo estic veient el seu article primer i està parlant no solament de pensions contributives, sinó també de no contributives, d'ajuts d'ingressos mínims, etcètera. És a dir, estan parlant de tot i, que jo recordi, en l'Estat espanyol no hi ha complements de pensions contributives, sinó que s'està parlant, i vostès n'ha fet esment, a La Rioja, a Andalusia i a Catalunya de complements de prestacions no contributives, que no oblidem que són de les persones que no han cotitzat mai i que gràcies a l'estat del benestar que tenim tenen una pensió de jubilació o d'invalidesa per poder sobreviure, però no han contribuït al sistema de la Seguretat Social, no posem en el mateix lloc les pensions no contributives i les pensions contributives, perquè si vostè vol garantir amb aquesta iniciativa el cost de la vida o arribar al salari mínim interprofessional de tots dos sistemes, sap què estem dient als ciutadans de Catalunya? Que, escolti'm, tant és que vostè treballi com que no treballi, perquè, escolti'm, és clar, si és el mateix una pensió no contributiva que una pensió contributiva i hem de complementar-les fins al salari mínim totes dues, vostè està llançant aquest missatge a l'opinió pública i ho està dient, i no es pot confondre el ciutadà quan parlem de pensions mínimes no contributives, que és que estem dient que el sistema i la societat els pot pagar uns ajuts perquè aquestes persones no han contribuït mai al sistema. En canvi, els altres han estat durant tota la seva vida laboral treballant. S'han d'explicar les diferències, senyor diputat, i jo, en aquest cas, no ho he sentit.

I, llavors, escolti'm, vostè no sé si va mirar la sentència que va reconèixer el complement d'aquestes pensions no contributives. Els deia: un complement com a acció social i que no tingués caràcter anual, i vostès n'estableixen l'annualitat i que no sigui un complement social. I què és el que diu, simplement, l'Avantprojecte de llei de mesures de reforma de la Seguretat Social que ha presentat el Govern? El que diu, simplement, és que això és competència de l'Estat, que la caixa única, les pensions contributives i les no contributives, és una competència de l'Estat, només està anant a l'article 2 i a l'article 38 de la Llei general de la Seguretat Social, i aquí no s'enganya a ningú, senyor diputat, sinó que enganyen vostès en explicar-ho de la manera demagògica que s'està explicant, perquè no és això.

Miri, qui està contribuint al manteniment del sistema de pensions està sent un estat que ha generat ocupació, que ha generat noves afiliacions, que ha generat que el suport del sistema de la Seguretat Social estigui sanejat. Això és el que dona la supervivència a un sistema de Seguretat Social, res més. Des d'aquí, des del Parlament de Catalunya, el Partit Popular, i vostè n'ha fet

esment, ha presentat iniciatives per millorar les pensions dels pensionistes, i en aquest cas de les vídues. Miri, vostè la té, l'esmena a la Llei d'acompanyament; l'esmena número quaranta-dosena, que no he sentit que l'anomenés, parla d'això i parla del Pla d'ajuts que el Partit Popular, junt amb Convergència i Unió, i que els altres grups no varen aprovar en aquesta cambra, cal recordar-los-ho..., estableixen un pla d'ajuts de millora fins a l'any 2005 de complement de les pensions de viduïtat.

I la setmana passada, al Parlament de Catalunya, el Grup Parlamentari Popular també va aprovar una altra iniciativa, i la va presentar amb el consens de tots, en què parlàvem també de la contribució que han de tindre els ajuntament, les diputacions i les administracions locals en la millora de la situació dels pensionistes i de les pensionistes catalanes. Per què no es fa també aquest debat? Per què no parlem del fet que l'Ajuntament de Barcelona o els ajuntaments de l'àrea metropolitana, o altres ajuntaments, també puguin aportar ajuts via també compensacions fiscals, com és reduir l'IBI d'alguns pensionistes que no tenen ingressos suficients? Escolti, això no li ho veig en el seu debat, això no ho he vist en el seu debat.

Llavors, evidentment, és clar que per nosaltres és una prioritat, però per nosaltres és una prioritat amb fets, amb resultats. Que en aquesta situació encara hem d'anar més enllà? És clar que sí, i el Partit Popular vol seguir sent-hi. Però els diem una cosa: aquest debat –aquest debat– no es pot circumscriure solament al cost de la vida, i això li ho han dit altres diputats. Per què el cost de la vida a Catalunya? Podem entrar en unes diferències del cost de la vida entre Girona o Barcelona, entre uns municipis de l'àrea metropolitana i entre la ciutat de Barcelona. Escolti'm, és clar, és que el cost de la vida no solament és entre els diferents pensionistes, també afecta els treballadors, i vostè no ha reconegut que, per exemple, l'acord de finançament, que en paraules del mateix president de la Generalitat de Catalunya ha estat el millor acord de finançament per a aquest país, està anant destinat a la millora de les polítiques socials i pot anar-hi en gran part.

I, després, una altra de les coses, senyor diputat. Jo és que, la veritat, dient aquí amb molta facilitat que, segons interpretacions d'alguns economistes, el dèficit zero s'ha aconseguit gràcies a la millora del sistema de la Seguretat Social i que s'estan utilitzant aquests diners, escolti'm, jo crec que això, la veritat, el rigor dels parlamentaris i de les parlamentàries ens demanaria molt més, i, la veritat, no sé si vostè ho coneix també, però de l'acord amb els interlocutors socials, de l'últim acord de pensions, hi ha una comissió de seguiment perquè aquest fons de reserva, amb la nova Llei de fons de reserva, sigui gestionat també per aquesta comissió de seguiment, en què participen els sindicats i en què participen els partits polítics. I, escolti'm, a mi em sap molt greu que vostè hagi de parlar d'això, perquè, sortosament, podem tenir un país que gaudeixi de dèficit zero, que no ens trobem en les situacions de dèficit d'altres països, i podem seguir mantenint un sistema públic de pensions.

És per això, senyores i senyors diputats, que el nostre Grup Parlamentari els diu que nosaltres, en aquest debat, clar que hi som, no solament hi som amb paraules, sinó que hi som amb fets; que, sortosament, el sistema de pensions està sanejat en aquest país, i que nosaltres volem seguir treballant en la mateixa línia que ho hem estat fent, en el marc de les competències del Pacte de Toledo, i en les negociacions que nosaltres considerem que han de ser millores complementàries en l'àmbit autonòmic, com la de l'esmena 42 de la Llei d'acompanyament, esmena número 13 del Grup Parlamentari Popular, que, aquesta sí, realment, millora les situacions i contribueix a la millora de les situacions dels pensionistes a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Sánchez-Camacho. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Maria Rañé.

El Sr. Rañé i Blasco

Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, nosaltres anunciem també des de bon principi que donarem un sí. Possiblement, proposarem a la Presidència de la Mesa que en els instruments de votar ens pugui col·locar un altre botonet que posi quan un vol fer un sí crític, perquè no ens sembla, vull dir, que el «sí» sigui completament representatiu, però per ser operatiu...

El vicepresident primer

És complicat això, senyor Rañé.

El Sr. Rañé i Blasco

És complicat. Per això crec que la tecnologia, que avança molt..., l'hauríem de fixar. Potser podrem regular el volum del verd o del vermell, si un hi està més o menys en contra.

Però, entrant ja en el tema, ja una mica més seriosament, a veure, aquesta és una proposició que té –i per això el nostre plantejament– elements positius i elements que nosaltres considerem no positius o negatius. D'elements positius, en té un que ara es valorava en un altre sentit, i és precisament que, si som capaços d'arribar-hi amb una norma amb rang de llei per regular aquest tema, hi guanyarem en dues coses: en seguretat jurídica per als ciutadans que es vegin afectats per aquest element, i perdran també un element..., o es produirà un procés de deselectorització de la situació; és a dir, allò que, quan arriben les eleccions, comencem a parlar d'aquells elements. Si tenim una llei, si som capaços de trobar una llei, hi guanyarem, la gent hi guanyarà, per una banda, en seguretat, i hi perdrem en electoralisme, que en aquest tema jo crec que hi ha un cert consens de tothom que no s'ha de tractar d'aquesta manera.

És també i té un element positiu perquè intenta afrontar les conseqüències d'un doble problema. Ho intenta;

nosaltres som crítics amb la idea com ho resol, però ho intenta. I el doble problema no és altre que, d'una banda, la migradesa d'unes pensions, que és fruit d'una determinada situació històrica i que, per tant, és un fet que podem explicar i que, en tot cas, un cop conegut, podem veure com n'afrontem la superació, el seu minvament, etcètera, però que, en tot cas, és un fet objectiu –no entrem ara a valorar-lo. I després un segon fet: l'existència d'un diferencial d'IPC a Catalunya que perjudica no sols les persones que viuen d'una pensió, no sols aquells que no tenen capacitat contractual, sinó també els que tenen capacitat contractual, que perjudica el conjunt de l'economia catalana perquè li pot reduir la seva competitivitat i, per tant, generar ineficiències econòmiques, que són innecessàries. Per tant, és evident que posa el dit a la nafra en el sentit que assenyala dos temes, que són una realitat objectiva, i, en el moment que aquesta cambra parla de realitats objectives i d'allò que ens preocupa, és important.

És veritat que no parlem de grans xifres, però sí que és veritat que parlem d'una mesura que afecta moltes persones. Jo crec que aquesta és la dimensió important que té aquest tema.

Com a elements, diguem-ne, no positius, podríem trobar la forma o el temps, perquè estem una mica atrafegats amb el temps. Si avui aconseguim que això s'aprovi, doncs, serà una proposició de llei que haurà de seguir tots els seus tràmits, i, veient quin és el temps i el calendari de sessions d'aquesta cambra, podríem veure que, després de fer tot aquest esforç, ens trobem que no hi arribem a temps. En tot cas, si ho aprovem –i nosaltres creiem que ho hem d'aprovar–, ens hem de posar també d'acord amb la idea que això ho fem perquè surti, no per quedar..., no per estar debatent durant dos mesos, amb interregnes per parades d'eleccions, setmanes santes, etcètera, i després no arribar que abans de juny es pugui aprovar, perquè, si no, després ja no tornarem. I, per tant, jo crec que aquest és un tema que requereix aquest consens, i, per tant, la forma, diguem-ne que s'ha cercat no hi ajuda.

Però hi ha un tema de fons. Jo crec que, si posem i ens preocupem per l'efecte de l'IPC, estem abordant les conseqüències d'un problema, però no les causes. El tema de l'IPC, hem d'intentar cercar-lo i buscar-lo per una altra banda, perquè produeix aquests efectes i molts més, i més en aquest tema. Amb això podrem fer una acció palliativa.

I nosaltres som favorables a aquesta idea: que, si de les capacitats financeres de la comunitat autònoma de Catalunya podem establir un conjunt d'accions complementàries per ajudar aquelles persones, vídues o vidus, que perceben prestacions o no, en tot cas, persones que el seu nivell d'ingressos socials està per sota del que hem considerat necessari per viure, busquem-ne i cerquem-ne les possibilitats. Possiblement el col·lectiu que viu de pensions és molt més objectivable, perquè ja sabem quins són els seus ingressos, perquè, fins i tot, quan un cobra la pensió mínima d'aquest tipus, en molts casos són pensions que tenen un complement; per tant, ja tampoc és tot fruit..., alguns sí, perquè es dona matemàticament aquella coincidència, però a un conjunt important de persones, vídues i no vídues, tampoc el règim de

la Seguretat Social, sigui en el seu vessant contributiu com no contributiu, li ha permès fer cotitzacions per arribar al mínim. La Seguretat Social també l'està ajudant. Per tant, que l'ajudem una mica més que sigui una mica menys pobre –diguem-ho clar–, doncs, no és una mala solució si el país ho pot pagar, si el país s'ho pot plantejar, sabent que una opció com aquesta ni trenca la caixa única, ni trenca la solidaritat intergeneracional, que els actius estem pagant els no actius, ni trenca la solidaritat interregional, ni trenca tampoc aquells elements que d'alguna manera es produeixen amb un equilibri global de tota aquesta situació. A partir d'aquesta idea, creiem que és possible fer-ho.

És per això que possiblement, i en aquesta direcció, quan arribem..., si prenem en consideració aquest plantejament, nosaltres farem –i permetin que ho digui col·loquialment– esmenes, quasi, per girar aquest Projecte de llei com un mitjà i deixar-lo en una altra dimensió, però, en tot cas, creiem que, fruit que es planteja el debat, no el volem defugir, fugir-ne. I, en tot cas, només permetin-me unes acotacions, amb un petit àmbit històric, partidari, partidista, diguem-ne, no neutral.

La Seguretat Social va patir una reforma molt important que va posar la primera peça per donar-li la seva estabilitat financera. Va ser l'any 1985, quan es va fer la reforma de les pensions, que va assegurar la regularització de les pensions: 1985; va assegurar l'automatisme anual de la regularització de les pensions. Aquella reforma no va comptar amb el suport del Partit Popular; la va fer el Govern socialista. Ho dic perquè de vegades, si hem de dir totes les coses que diem, les hem de plantejar. L'estabilitat financera que avui té o la desestabilitat financera que tenia la Seguretat Social l'any 96 era per un element claríssim –claríssim– d'insuficient finançament de l'Estat a la Seguretat Social perquè pagués una prestació universal com era la sanitat. En el moment que els recursos ho han permès, s'ha produït una situació en la qual s'han separat els comptes, fruit de l'acord del Pacte de Toledo, s'ha separat el llast que suposava una prestació universal que pagaven només els que cotitzaven, i aleshores ha aflorat comptablement una estabilitat financera de la Seguretat Social, segon element que no havia perdut mai el règim general de la Seguretat Social, ni en els pitjors moments de les crisis econòmiques tan dures que aquest país ha hagut de patir per reconvertir el teixit econòmic que la dreia, que va manar durant dos-cents anys consecutius, va deixar en aquest país.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Rañé. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo crec que és molt complicat atendre la petició que feia el diputat Rañé fa un moment, d'introduir un quart botó de votació, o un cinquè –ja no sé quin número seria–, per poder votar el sí crític, no? El que sí que és evident és que, havent escoltat les intervencions de tots els po-

nents que han parlat fins ara, aquesta possiblement sigui la votació del «sí, però»; no sé si serà el sí crític, però el «sí, però», sí. I, en qualsevol cas, crec que pot ser positiu, a més a més, aquest «sí, però», i m'explicaré.

Nosaltres hem estudiat amb atenció la Proposició de llei presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, i ja anuncio per endavant que, òbviament, nosaltres serem, com hem estat sempre, favorables a participar en aquest debat que, d'alguna manera, implícitament, s'està proposant, tot i que vull començar dient que, al nostre entendre, en aquesta Proposició hi han algunes mancances o algunes carències importants; almenys deixin-me esmentar-ne tres, no?

La primera és que en aquesta Proposició de llei, tal com està redactada, s'engloben en el mateix paquet dos temes que són ben diferents –ja ha estat explicat prèviament, això–: d'una part estem parlant de les pensions contributives, aquelles que estan per sota del salari mínim interprofessional encara a hores d'ara, i alhora fem en el mateix paquet també les pensions no contributives i assistencials, sabent, com tots sabem, òbviament, que responen a finalitats diferents, que tenen orígens diferents i que responen també a un sistema de contributivitat diferent i que, per tant, mereixen tractes també diferents.

Però, a més a més, en aquesta primera part, s'hi afegeix un segon element, que és l'element –al qual també s'ha fet referència, i no m'hi estendré– del diferencial d'inflació, el diferencial del cost de la vida, de l'IPC i, per tant, en definitiva, del diferent poder adquisitiu o capacitat adquisitiva que els pensionistes, en definitiva, totes les persones que viuen en diferents indrets de l'Estat espanyol poden tenir. Per tant, coses diferents, que tenen orígens diferents, i tractaments diferents, inclosos en un mateix text.

D'altra banda, al nostre entendre, s'oblida també..., s'oblida en l'explicitat del text, no després en l'argumentació, com hem pogut escoltar, no?, però s'oblida un problema al nostre entendre fonamental, que és el del finançament de les pensions. S'oblida que quan parlem de la Seguretat Social i del sistema de contributivitat com deia abans, d'aquest sistema, i quan parlem de l'esforç que uns fan durant tot el procés de la seva vida laboral, s'oblida que aquest sistema de finançament té unes mancances, té unes carències. Durant tot el temps que hi han hagut diferents debats sobre aquest tema, el nostre posicionament ha estat sempre molt clar, però, evidentment, barrejar això amb la necessària compensació, al nostre entendre, per la via del finançament amb recursos propis de la Generalitat, d'aquelles pensions no contributives que tenen una situació o que impliquen una situació de pobresa per a aquelles persones que les pateixen, doncs..., entenem que són qüestions diferents, i que el tema del finançament que radica en aquesta qüestió és un tema fonamental. Per tant, un oblit, al nostre entendre remarcable en el plantejament d'aquesta qüestió.

I, finalment, també que la literalitat del text –un text que, al nostre entendre, és excessivament senzill tenint en compte la complexitat d'aquest tema–, doncs, fa que nosaltres, òbviament, si entrem, com sembla ser que entrarem, a debatre aquesta qüestió, tant pel que fa al mètode

tode proposat, com pel sistema de retribució, com els terminis que es plantegen i les diferents condicions, també el nostre Grup Parlamentari hi haurà de fer aportacions molt importants, que en algun cas, fins i tot, podrien no sé si donar-li la vota, com deia abans el ponent socialista, però sí modificar substancialment, si aquest és el cas, el text d'aquesta Proposició.

Per tant, en primer lloc, això: que considerem que hi ha aquestes mancances, aquestes carències importants en el text. Ara bé, òbviament, compartim tots –i això em sembla que queda clar des de fa molt temps– la preocupació per una realitat, una realitat que es deriva d'aquest sistema de pensions que tenim, que fa que en alguns casos, realment, la situació de persones sigui absolutament injusta, no? Jo penso que, de fet, quan parlem d'aquest tema, estem parlant d'un problema de justícia social, i moltes vegades, fins i tot, de dignitat humana. I, per tant, és obvi que en aquest plantejament de fons hi ha aquest element que a tots ens uneix en aquest tema, compartir aquesta preocupació i buscar-hi, per tant, les solucions més adients.

Quina ha estat l'actuació de Convergència i Unió en aquesta matèria? Bàsicament hi han dos fronts en els quals Convergència i Unió treballa, actua, en aquesta matèria. Un és el debat que s'escau allà on les competències en matèria de pensions i de Seguretat Social estan, que és en l'àmbit de l'Estat, que és precisament en la revisió del Pacte de Toledo. Pacte de Toledo que no vull oblidar que va ser, precisament, una proposta del Grup Parlamentari de Convergència i Unió a Madrid; que es va iniciar aquest debat, precisament, per fer-ne, de les pensions, no un element electoralista de llençar-se pel cap uns als altres, sinó precisament un element de fons que pugui unir totes les forces polítiques d'aquest país. Per cert, que seria bo que els representants d'Esquerra Republicana en aquesta Comissió a Madrid també hi fossin més presents.

Fixi's que en aquest tema, en aquesta revisió del Pacte de Toledo, hi han temes molt importants: hi ha el tema de la contributivitat del sistema; el tema del finançament, com he explicat abans; el tema del manteniment del poder adquisitiu de les pensions; la compatibilitat, que també ha sortit abans, entre el SOVI i les pensions de viduitat, etcètera, tants altres temes que formen part del cos central de la problemàtica de les pensions. Doncs, l'àmbit en el qual cal revisar aquesta legislació és, sens dubte, la revisió del Pacte de Toledo, a on el nostre Grup Parlamentari està fent les propostes corresponents.

I hi ha un segon àmbit d'actuació, més relacionat amb la capacitat o amb les competències que té el Govern de la Generalitat, que és en l'àmbit de Catalunya. Vull recordar que la renda mínima d'inserció no deixa de ser una pensió no contributiva on el Govern de la Generalitat, precisament, és pioner en l'àmbit de l'Estat espanyol i en l'àmbit d'Europa, també, quant a resoldre o atendre personalitzadament situacions difícils de persones en especials situacions d'exclusió i de dificultats d'inserció.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Però, a més a més, com ja s'ha recordat, l'any 99, precisament el Govern de la Generalitat va implementar aquest pagament únic per compensar aquest efecte precisament de pèrdua de poder adquisitiu de les pensions a Catalunya, que va suposar un pagament de 289 euros, concretament, que va afectar 70.000 persones. I que alhora el conseller en cap del Govern va anunciar que aquesta revisió calia fer-la cada quatre anys i que, per tant, el 2003, l'any 2003, aquesta revisió o aquest pagament, aquesta compensació, aquest complement de pensions mínimes, es tornaria a posar en funcionament.

Però, a més a més, hi han altres exemples, com també ja s'han esmentat. Concretament en l'addicional que es va incorporar a la Llei d'acompanyament de la Llei de pressupostos de la Generalitat de l'any 2003, aquest complement per a les persones vídues que amb pensions absolutament de situació de misèria, pràcticament, doncs, permeten millorar aquesta situació i permeten una ajuda que, al llarg, en el transcurs d'aquest primer any d'implementació d'aquesta mesura, permetrà si no resoldre, òbviament..., però sí que permetrà d'una manera important millorar la situació d'aquestes persones, amb un crèdit ampliable en el pressupost de la Generalitat de 30 milions d'euros.

Hi ha una qüestió que al meu entendre no hem d'oblidar en tot aquest debat, i és un tema important, que és el tema de les competències. És a dir, el sistema de pensions, i el sistema, òbviament, de la Seguretat Social, és un tema de competència de l'Estat. Ja he recordat quin és l'àmbit en el qual cal fer la revisió d'aquest sistema. Aquest mateix matí, per la ràdio, el secretari general de la UGT feia unes afirmacions, unes manifestacions, amb relació a aquestes mobilitzacions que en el dia d'avui tenen lloc amb motiu, precisament, d'aquesta reivindicació tan justa de l'increment de les pensions, deia precisament que aquest és un tema de competència estatal i que és allà on s'ha de resoldre, diguéssim, l'element fonamental d'aquest problema.

És obvi que l'Estatut d'autonomia ens permet també i ens dóna competències per actuar en matèria d'assistència social, però fonamentalment aquestes mesures que anem prenent són gestos de responsabilitat i són, en definitiva, una crida també a la responsabilitat d'aquells que en tenen les competències, d'aquells que les ostenten en l'àmbit de l'Estat espanyol.

Per tant, nosaltres, feta aquesta explicació, anunciem que votarem favorablement a la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei, que, en definitiva, el que permetrà, com s'ha dit per part de tots els ponents que m'han precedit en l'ús de la paraula, és debatre aquesta qüestió amb un «sí, però...», que vol dir ni més ni menys que cada grup parlamentari podrà fer les seves propostes, podrà fer les seves aportacions i podrem veure com i de quina manera i en funció de quines disponibilitats de finançament tenim des de Catalunya podem afrontar la millora d'aquest sistema de pensions, que, com s'ha dit, en alguns caos, i malauradament, encara proposa o manté situacions d'injustícia en massa nombre de dones i homes d'aquest país.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Anem a trucar a votacions...

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, posem a votació la presa en consideració de la Proposició de llei d'establiment d'un ajut anual a les pensions no contributives i assistencials i a les pensions contributives inferiors al salari mínim interprofessional.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica de transferència a la Generalitat de Catalunya de les competències en matèria notarial (presa en consideració) (tram. 270-00016/06)

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica de transferència a la Generalitat de Catalunya de les competències en matèria notarial. En nom d'Esquerra Republicana, ho presenta l'il·lustre diputat senyor Joan Ridao.

(Remor de veus.)

Prego a les senyores i als senyors diputats que, si s'han d'absentar de l'hemicicle, ho facin ràpidament i en silenci.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, Catalunya fou sobirana en matèria notarial fins a l'any 1862 en plena època de la codificació. Aquell va ser l'any en què es va aprovar una llei encara vigent, la Llei del notariat, una llei avui obsoleta, anacrònica; una llei, d'altra banda, que va permetre la modernització de la fe pública, va permetre desprivatitzar d'alguna forma les oficines notariales, que eren fins aquell moment, com vostès saben, oficines públiques, alienables fins i tot, però una llei que, en altres aspectes, i sobretot en els que ara em referiré, consagrava, per exemple, en un precepte encara avui perfectament vigent, l'article 25, que els documents notariales s'havien de redactar en llengua castellana, i, a més a més, deixava les altres llengües que avui tenen reconeguda l'oficialitat en diferents territoris de l'Estat, per exemple, el català, i la resta, per tant, de llengües distintes al castellà, al marge de la regulació de l'accés a la professió.

Només determinades pressions polítiques, populars, com explica Josep Pla en els seus *Homenots*, concretament en l'homenot dedicat al notari Roca Sastre, van portar que el Reglament que desenvolupa precisament la Llei de 1862 arribés a disposar, en el seu article 7, que calia acreditar el coneixement dels «dialectes particulars i de la llengua vernacla en qüestió».

Posteriorment, els reglaments notariais de l'any 1917 i del 1921 van suprimir aquesta mínima –per no dir ridícula– exigència, i fins i tot van ser suprimides les facultats del Col·legi de Notaris de nomenar els membres dels tribunals examinadors, centralitzant tot el sistema, i com a única, diguem-ne, concessió a les denominades fins aleshores «llengües vernacles» es permetia –encara avui, de fet, es permet– regular a doble columna castellà - català, de forma tan restrictiva, tanmateix, que s'acaba fins i tot donant pitjor tracte a les llengües no castellanes, ja que a l'hora d'aplicar aquest article, com és sabut, hi juguen totes les normes de connexió del dret internacional privat: *ius sanguinis*, *ius soli*, *lex fori*, etcètera. Per tant, els problemes interpretatius estan a l'ordre del dia.

Durant l'etapa de la Generalitat republicana, l'Estatut de l'any 32 i el Decret de traspassos en aquesta matèria dels serveis notariais de l'any 33 van donar lloc que la Generalitat de forma inequívoca pogués designar els notaris, i regulés de forma exhaustiva, aquell Decret, tot el procés de selecció, d'oposicions i de concursos notariais.

No cal dir que la dictadura, posteriorment, va fer que es tornés al règim, a la situació immediatament anterior. La reforma del Reglament notarial de l'any 44 va comportar un enrocament en les tesis més centralistes i més rabiosament jacobines de la institució del notariat. I, arribant ja als nostres dies, tenim que la Constitució de l'any 78, però sobretot l'Estatut de l'any 79, configuren, al nostre entendre, un marc competencial indiscutible, claríssim, que confereix a la Generalitat la competència en el nomenament dels notaris, i l'article 24 de l'Estatut, jo crec que ho diu literalment.

Disposa, per tant, la Generalitat, entenem, de competències per nomenar notaris, però sobretot, també, per legislar i reglamentar sobre els criteris a regir en les oposicions i concursos procedents.

Bé, però el cert és que al marge d'aquest, diguem-ne, incontestable títol competencial, els successius governs de l'Estat, de qualsevol signe i color polític, han negat de forma sistemàtica el traspàs dels serveis i funcions inherents a aquesta competència a la Generalitat, una qüestió que avui encara, en les darreres reunions de la Comissió Mixta de Traspassos Estat - Generalitat evidència un bloqueig sobretot per part de la part estatal d'aquesta Comissió Mixta.

I, per si això no fos poc, el Tribunal Constitucional, en un reguitzell de sentències, jo crec que fent una interpretació política, sobretot per antijurídica i rabiosament, també, en aquest terreny, jacobina, ha burlat les competències de la Generalitat sobre notaris i registres a través, insisteixo, d'una doctrina encapçalada, en aquest cas, per una ominosa sentència, la Sentència 67/1983, de què, curiosament, va ser ponent, en una altra època d'aquell Tribunal, el magistrat Luis Díaz Picazo, presidit en aquell moment per García Pelayo, per altres magistrats, diguem-ne, d'un tarannà molt més pro autonomista que no pas l'actual Tribunal Constitucional.

Però, de fet, el Tribunal conclou ja de forma molt clara que la competència..., i cito literalment, invocant aquesta mateixa resolució, que deia que se situa dintre del

marc de les competències d'execució... –per tant, ja reduïa això a una competència exclusiva i la competència o el títol de la Generalitat únicament a l'execució de la legislació de l'Estat–; deia que l'Estatut de Catalunya atribueix a la Generalitat la capacitat d'efectuar el nomenament dels notaris, d'acord amb les lleis de l'Estat, però no s'atribueix en cap cas a la Generalitat la competència respecte a aquests concursos i oposicions.

En conseqüència, en la interpretació de l'article 24 de l'Estatut se'ns diu que el nomenament ha d'entendre's sempre com a concretat, o concretat sempre com la simple o pura designació per part de la Generalitat.

De tal manera, per tant, que la competència estatutària de l'article 24 de l'Estatut s'ha vist progressivament reduïda, s'ha anat buidant de contingut fins a concretar-se en aquests moments en la simple o la mera publicació dels nomenaments que fa el Ministeri en el *Diari Oficial de la Generalitat*.

D'aquí que nosaltres hem optat per presentar una proposta de resolució per instar les Corts Generals al traspàs, per la via de l'article 150.2, d'aquesta matèria. Ho fem novament, perquè, de fet, aquesta mateixa iniciativa, ja la vam presentar i, de fet, va ser debatuda i aprovada en aquest Ple del Parlament el 30 del VI de l'any 1999; en aquell moment, per decaïment i per acabament de la legislatura, doncs, no va poder arribar a les Corts Generals. Entenem que aquesta, per tant, és una via procedent també en aquests moments per tornar a ser explorada.

Aquesta és una via, d'altra banda, que aquest Parlament ja ha utilitzat en altres casos. És una via explorada també amb èxit en el seu moment, per exemple, com vostès saben, per al traspàs del control del trànsit, que també és una competència exclusiva de l'Estat i que creiem que pot ser la via adequada..., ho repeteixo, per unes certes dosis de possibilisme i de pragmatisme, no voldríem haver-nos de passar vint anys més discutint políticament i doctrinalment de qui és la competència; jo crec que això és una dinàmica absolutament perversa i esgotadora. Podríem afegir que el que fa és ajornar de forma indefinida la consecució d'aquest objectiu.

Jo crec que aquesta és una proposta també que té una certa oportunitat en aquests moments, ve a coincidir amb un debat ampli en aquesta cambra a favor de la millora de l'autogovern. Concretament, el traspàs de les notaries i registres és un objectiu que s'ha fixat aquesta cambra a partir de les conclusions del seu informe de l'autogovern.

És una proposta que arriba també després de pocs mesos que el Col·legi de Notaris hagi creat una comissió d'estudi dels traspassos. El seu degà, fins i tot, en una entrevista periodística, arribava de forma molt clara a exigir, a reclamar públicament el traspàs. Aquesta comissió va acabar els seus treballs amb èxit; l'informe resultant d'aquesta comissió va ser favorable a la reclamació d'aquests traspassos. I finalment, fins i tot, dintre la professió notarial hi ha un grup de notaris molt destacats, al voltant de la Fundació Àpoca, que s'han distingit també per la reclamació d'aquest particular.

Bé, la importància d'aquesta transferència, jo crec que és indiscutible, crec que està fora de tot dubte, però

deixin-me, si de cas, precisar que amb aquest objectiu podríem donar perfectament compliment, jo crec que amb moltes més garanties que no pas ara, a la vigent legislació en matèria de política lingüística. Crec que indiscutiblement contribuirà al foment de l'ús del català a les notaries; crec que facilitarà també l'arrelament dels notaris al país. Garantirà el coneixement, per tant, de la capacitat lingüística necessària per part d'uns funcionaris –no ho oblidem– semipúblics que tenen una importància vital en el tràfic jurídic i en la vida en general de les persones.

Res més. Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor... Rafael Ribó? *(Pausa.)* Doncs, sí.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, president. Nosaltres votarem favorablement a la presa en consideració d'aquesta Proposta de resolució, tot i que voldríem fer una sèrie d'acotacions al text i, sobretot, al discurs que ha fet el senyor Ridao.

El tema dels notaris és a l'Estatut, com ell ha assenyalat. Està en uns moments processals molt diferents de quan es va incloure a l'Estatut; la realitat professional, institucional dels notaris no és avui la mateixa que la de l'any 79, i això crec que no es té en compte, fins i tot en la lletra de la Proposta de resolució. No cal que li digui –ho sap tan bé com jo, senyor Ridao– que, a més, en el procés de constitució de la Unió Europea encara pot variar més la situació professional dels notaris, i crec que això ho hauríem de tenir en compte quan tractem qualsevol de les matèries que en una perspectiva de mitjà i llarg termini –perquè això no s'aprovarà a curt termini– es vol legislar.

A nosaltres el que ens sorprèn, senyor Ridao, és que portem en el Ple temes que estan en debat en les comissions d'estudi i en les comissions que preparen textos sobre el futur institucional de Catalunya. Aquesta qüestió és en els documents de tres partits sobre la millora de l'autogovern de Catalunya; és en tots els informes que vàrem rebre, unitàriament i conjuntament, a la Comissió d'Estudi sobre l'Autogovern; és en el Dictamen final d'aquesta Comissió, en la llista, molt exhaustiva, de matèries que hem d'incorporar en una futura redacció de l'Estatut. Tot això, aprovat per una gran majoria de grups d'aquesta cambra i, sobretot, per quatre grups sobre cinc, i fins i tot amb una posició inicial de tres grups que s'escau que seuen a la part esquerra de l'hemicle. Aquesta qüestió reapareixerà d'aquí a poques setmanes, quan tothom presenti les seves possibles bases per fer un nou estatut d'autonomia de Catalunya. La meua pregunta és: per què ho hem d'incloure en el nostre treball ordinari de les sessions?

Vull dir, jo crec que estem, en general, cometent un error monumental: estem tractant la columna fonamental d'aquest país com si fos un instrument de confrontació partidista –i no va per vostè, senyor Ridao, eh? Això va, primer, per mi, i per tots els altres. Estem cometent

un error que cap democràcia madura del món cometria mai: tractar el pilar fonamental del que sustenta políticament i institucionalment l'autogovern de Catalunya com si fos un invent que a veure qui té l'ocurrència més ràpida o més àgil en un moment determinat. I així ens va –i així ens va–, perquè primer ens afeblim davant de qui no té la més mínima voluntat d'enfortir aquest pilar fonamental, i en segon lloc, provoquem una degradació de la temàtica de la reforma seriosa de l'autogovern.

I faria, finalment, dues acotacions. Jo no crec en la via del 150.2 en aquests moments. No hi crec..., perquè, a més, m'ha semblat escoltar la pràctica totalitat de grups dient que no hi creien, que es tracta de buscar la forma de debò d'enfortir arguments d'autoritat perquè no ens puguin posar traves d'«íters» legislatius, com és avui una determinada majoria, que no farà prosperar cap 150.2. Vostè ha citat el tema de trànsit; bé, era en l'època del Majestic, i l'època del Majestic, miri, s'ha acabat. Van arribar les eleccions de l'any 2000, i el famós Pacte del Majestic –que va deixar molts aspectes per complir, començant per la Unió Europea i la presència de Catalunya a la Unió Europea– es va esgotar.

I, en segon lloc, jo no tinc clar que purament i simplement per transferència del tema notarial tinguem ja enfocada la qüestió lingüística. Escolti, hi ha moltes coses transferides que dissortadament, per deixadesa social i per manca de lideratge cívica en aquest país, no han avançat en la normalització lingüística.

Gràcies, president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom del Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la Proposta de resolució que presenta avui Esquerra Republicana, com recordava el senyor Ribó, doncs, forma part d'aquest rosari que va presentant, ple darrere ple, el senyor Ridao, no? Em sembla que, fins i tot, una proposta d'aquestes característiques, doncs, ja han tingut ocasió de votar-la en altres àmbits d'aquest Parlament.

Però, en qualsevol cas, el senyor Ridao ens feia un repàs del que havia estat l'evolució del notariat en el nostre país, i vull recordar que la funció notarial –ho ha dit el senyor Ridao, però ho vull tornar a recordar– va estretament lligada a un concepte molt important, que és el concepte de seguretat jurídica, i específicament el concepte de seguretat jurídica preventiva. Vostè s'hi referia, senyor Ridao, en el sentit de dir: «Es va fer un pas important per tal de desprivatitzar el que era la funció notarial.»

En aquest país, certament, tenim un sistema de seguretat jurídica preventiva públic, i vostè sap, senyor Ridao, que no hi ha pocs debats respecte a si no seria més operatiu, més econòmic, fins i tot, que es tornés a anar a un sistema de seguretat jurídica preventiva privat, d'una manera molt senzilla: que fossin les companyies d'as-

segurances que garantissin, a qui vol inscriure una propietat, que aquella propietat acabarà sent efectivament seva. Aquest és un debat molt important.

Però, tal com està actualment regulada la funció notarial, com deia, va lligat a un criteri d'unitat, a un criteri d'unitat arreu del territori, justament perquè, a l'hora d'aplicar les lleis civils i mercantils i de donar forma a les transaccions i als negocis jurídics particulars, es garanteixi aquesta seguretat jurídica. Els notaris són, ni més ni menys..., però no són altra cosa que fedataris públics que el que fan és dir que els negocis jurídics, civils i mercantils entre els particulars, doncs, compleixen tots els requisits formals, tots els requisits de legalitat, justament, perquè tinguin efecte. I precisament això requereix aquesta unitat de criteri, unitat formal, justament, per evitar posicions disperses, distants, contradictòries, a qualsevol part del territori de l'Estat, que justament perjudicarien aquesta finalitat, aquesta única finalitat que té la funció notarial, que és la de garantir la seguretat jurídica preventiva.

Vull recordar també que la unitat de la funció notarial s'assoleix amb la regulació expressa, amb la regulació detallada, precisa, fins i tot concisa, diria jo, de l'anomenat «instrument públic», entès com aquell conjunt de documents autoritzats per aquests fedataris, pels notaris, sota allò que prescriu tant la Llei del notariat com el Reglament notarial. I és per això, precisament, que la Constitució, en l'article 149.1, apartat vuitè, quan justament reconeix la capacitat de preservar, d'ampliar, de desenvolupar el nostre dret civil, limita i reserva a l'Estat la competència exclusiva en matèria d'ordenació dels registres i d'instruments públics, precisament per això que li deia: per garantir la unitat de criteri dels professionals que exerceixen una tasca que, no se'ls escapa, té una transcendència social, jurídica i econòmica molt important, com és el notariat. I justament per aquest debat que li deia, perquè s'està reobrint el debat de si socialment el model que tenim de seguretat jurídica preventiva *públic*, que jo crec que funciona, i que funciona molt bé..., vostè sap perfectament, senyor Ridao, que hi ha àmbits en què s'està intentant posar damunt de la taula anar a un sistema de seguretat jurídica preventiva, justament, novament, privat o privatitzat.

Però no voldria deixar d'analitzar els diferents apartats que conté la Proposta de resolució. I es fa un plantejament, en la Proposta del senyor Ridao, certament reduccionista, d'una funció a la qual hem d'exigir unitat, certesa i, sobretot, una gestió eficaç i la màxima diligència per resoldre els problemes dels ciutadans, perquè es tracta, justament, de formalitzar transaccions entre privats, negocis jurídics entre particulars, i garantir-ne, com deia, la seguretat jurídica.

S'ha dit abans, no?, però vull també esmentar que l'article 24 de l'Estatut d'autonomia atribueix ja a la Generalitat competències en matèria notarial i, concretament, en matèria de nomenaments, i la Generalitat ho ha exercit. Aquesta és una competència que sí que ha exercit la Generalitat; hi ha un gruix molt important de competències del nostre Estatut que no han estat exercides en vint-i-dos anys, però justament aquesta sí que

ha estat exercida, senyor Ridao. Ja intervé, la Generalitat, en el nomenament dels notaris.

Pel que fa a demanar la convocatòria i la cobertura de places per concurs oposició, entenem que novament es vol desconèixer aquest caràcter, aquest caràcter únic, justament per complir aquesta finalitat, que es dona a la carrera notarial. Perquè, en qualsevol cas, si el que es planteja és que a Catalunya es tanqui la porta a l'entrada de professionals que vénen d'altra part del territori, què hi guanyem, senyor Ridao?, però què hi guanyem? O sigui, què millorem del sistema, d'aquest sistema de seguretat jurídica preventiva? O sigui, és que..., em pot dir què es millora? Em pot dir què es millora del sistema tancant aquesta porta?

Respecte als protocols i l'Arxiu Històric de Protocols, jo entenc que res no en justifica un canvi de titularitat, dipòsit, funcionament i dependència. Perquè, una altra pregunta: és que no ha funcionat prou bé, l'Arxiu Històric de Protocols? L'Arxiu Històric de Protocols funciona magníficament bé, perquè, si del que es tracta és de canviar l'adscripció dels protocols de les notaries de Catalunya per dir que pertanyen a la Generalitat, que és la Generalitat la que ha d'inspeccionar l'Arxiu Històric de Protocols i que els notaris arxivers seran designats per la Generalitat, realment, la proposta em sorprèn, senyor Ridao, senzillament, per la manca de profunditat i per la seva manca d'entitat. És a dir, no té prou gruix, no té prou volada com a proposta.

En tercer lloc, pel que fa al Registre d'Actes d'Última Voluntat, el que ens planteja és un autèntic galimaties, senyor Ridao: apareix en escena un registre especial dependent de la Generalitat que ens obligaria a haver de demanar dos certificats, el del Ministeri de Justícia i el del Registre especial de la Generalitat, i es parla d'una possible substitució per una certificació del Col·legi de Notaris de Catalunya. Però, senyor Ridao, què li hem fet els ciutadans d'aquest país perquè ens vulgui complicar la vida d'aquesta manera? Però què li hem fet els ciutadans de Catalunya perquè per a una cosa que és tan fàcil, com demanar un certificat al Registre d'Últimes Voluntats, hàgim d'esperar que hi hagi com a mínim tres actes més, un complex tràmit, un entramat burocràtic complexíssim, que pretén instituir amb la seva proposta, que l'únic que volen els ciutadans, realment, és saber quin ha estat el darrer testament del causant. Una cosa tan fàcil com aquesta. I que, a més a més, es resol amb una sola gestió, no?

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

En quart lloc, i amb tota franquesa li he de dir que el plantejament que vostè fa que es creï una mutualitat notarial catalana, li vull recordar que la creació de mutualitats la decideixen els professionals i la decideixen lliurement. Naturalment, complint els requisits que es contenen a la Llei de mutualitats –que a més a més s'està tramitant una nova Llei al Parlament, no? –, complint els requisits, les formalitats que es contenen a la Llei. Però la creació d'una mutualitat depèn d'una cosa tan simple i tan senzilla com és l'autonomia de la voluntat dels professionals que la vulguin crear. És a dir, que vulguin constituir una nova mutualitat notarial.

I això no pot mai dependre d'un acte d'*imperium* del poder polític de torn; això –a més a més, senyor Ridao, vostè és col·legiat del Col·legi d'Advocats de Barcelona com ho sóc jo– com ho vam fer, al Col·legi d'Advocats de Barcelona? Vam decidir lliurement crear la Mutualitat de Catalunya, dels Advocats de Catalunya. I ho vam fer, però no perquè ens ho imposessin, perquè ho vam decidir nosaltres. I això és l'important.

Pel que fa a les demarcacions notaries, més enllà de l'exigència estatutària que la Generalitat participi en la fixació de les demarcacions, hem de tenir present aquella idea que ja he exposat a l'inici, de quina és la funció notarial i la mobilitat a tot l'Estat. Però, en qualsevol cas, en la proposta es preveu que hi hagi una decisió de la Generalitat i una altra de posterior per part del Ministeri de Justícia. I el mateix senyor Ridao diu ja, en la seva proposta, diu: «Bé, és que aquí hi haurà conflictes.» Eh?, vull dir, ja s'ho veu a venir. Diu: «No, això serà una forma de fixar les demarcacions que serà molt conflictiva –diu–, bé, doncs, en aquest cas, que es resolgui per la via de la negociació.» Fantàstic. No ens diu quin tipus de negociació, no ens diu qui resol el conflicte, no ens diu com es formalitza la resolució del conflicte. Miri, senyor Ridao, massa dubtes, massa frivolitat per encarar un tema de tanta transcendència com és el de la fixació de les demarcacions notaries.

El vicepresident primer

Senyora diputada...

La Sra. Nadal i Aymerich

Acabo ja, senyor president. La possibilitat d'introduir especialitats aranzelàries respecte a les institucions pròpies del dret català vol dir senzillament que s'apujaran els aranzels. I jo hi insisteixo: què li han fet els ciutadans d'aquest país, senyor Ridao, perquè ens vulgui tan malament, no?

I respecte al que sí que estic d'acord amb vostè és respecte als recursos governatius. Jo crec sincerament que la regulació que fa l'article 324 de la Llei hipotecària, que diferencia la possibilitat de presentar recurs en funció que s'estigui actuant en dret comú o en dret català, s'ha de resoldre. S'ha de resoldre perquè, en definitiva, se'ns barra el pas a la via governativa, se'ns fa anar directament a la Direcció General dels Registres i del Notariat i, per tant, aquesta és una situació que s'hauria de resoldre.

I acabo ja, senyor president, senyores i senyors diputats. No seria important, senyor Ridao, que entre tots recordéssim, per tal de normalitzar l'ús del català, que des de l'any 96 el Govern de la Generalitat no ha donat ni una sola beca per preparar notaries a joves que surten de la facultat, per tal de comptar amb aquest notariat arrelat al país i coneixedor de la nostra llengua? No creu, senyor Ridao, que una iniciativa...

El vicepresident primer

Senyora Nadal...

La Sra. Nadal i Aymerich

...cooperativa, realment,...

El vicepresident primer

...ha de concloure ja.

La Sra. Nadal i Aymerich

...aniria en aquesta línia?

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Vallès.

El Sr. Vallès i Casadevall

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi votarà favorablement aquesta proposta de resolució perquè el nostre Grup comparteix el criteri que la Generalitat ha d'exercir competències efectives, tant legislatives com executives, en la regulació de la funció notarial.

Els diputats i les diputades saben d'aquesta posició, saben que aquesta posició consta en el denominat Document tripartit sobre autogovern, que vam subscriure amb Iniciativa, Esquerra Republicana i nosaltres mateixos. I que després això mateix s'ha incorporat a l'informe aprovat pel Ple d'aquest Parlament a finals de desembre del 2002.

I aquesta iniciativa parlamentària d'Esquerra Republicana, per tant, no és més que una altra expressió d'una voluntat, d'un contingut compartit per una àmplia majoria parlamentària. I aquesta majoria constata, a partir de l'experiència, constata la resistència, la resistència estatal, a acceptar una interpretació constitucional de les competències en aquest àmbit de la matèria judicial que seria perfectament plausible i seria més ajustada a les necessitats socials que la que l'Estat ha mantingut, inclòs el mateix Tribunal Constitucional.

Legislar i executar en aquesta matèria per part de la Generalitat pot facilitar, pot assegurar un exercici de la funció notarial que sigui més proper, que sigui més ajustat a les condicions socials, econòmiques, i –diguem-ho també– lingüístiques i culturals del país, del nostre país on s'exerceix. I creiem que això és perfectament compatible amb l'ordenació general de la matèria.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Tal com diu la Constitució –o, almenys, diguem, el que llegim a la Constitució–, en l'article que ja s'ha citat, el que és competència exclusiva de l'Estat és l'ordenació de registres i instruments públics; i aquesta és la referència que hi ha quan es parla de competències exclusives de l'Estat. Pensem que aquesta ordenació general, que és indispensable però que no ha de ser abusivament ampliada, és necessària per garantir la seguretat jurídica, preventiva, de totes les actuacions que afecten transaccions patrimonials dintre d'un mateix espai econòmic.

mic, que és l'espai que s'anava construint, justament, en el moment en què es promulgava la Llei notarial encara en vigor, quan s'anava construint aquest Estat liberal, o mal construint aquest mercat únic i Estat liberal, aquí, a Espanya.

Ara, l'espai econòmic, l'espai que estem construint aquests dies és un espai europeu, i això es comença a notar, i encara es notará més, en la matèria que ens ocupa. Però també pensem que aquesta ampliació de l'espai de les relacions no ha de ser obstacle –no ha de ser obstacle– perquè el tracte igual i segur –insisteixo en l'adjectiu de «segur»– que han de rebre tots els actors del tràfic econòmic vagi acompanyat de condicions especials, específiques, que precisament poden afavorir més eficaçment aquesta igualtat de tracte i aquesta seguretat jurídica.

Tenim algunes reserves sobre determinats punts de la Proposició de Llei. En ares de la brevetat i per no allargar excessivament la meua intervenció, els les estalviaré ara, en aquest moment, però aquestes reserves les manifestarem en el moment processal corresponent, si la Resolució és aprovada.

Repeteixo, doncs, i acabo, senyores i senyors diputats, que és intenció del nostre Grup de votar favorablement aquesta Resolució.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor Vallès. En nom del Grup de Convergència i Unió té la paraula l'honorable consellera senyora Maria Eugènia Cuenca.

La Sra. Cuenca i Valero

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió donarà suport a aquesta iniciativa d'Esquerra Republicana de Catalunya, per coherència amb la història que el contingut d'aquesta iniciativa té. És la tercera vegada que es planteja en aquest Parlament un tema sobre la transferència a la Generalitat –que d'això tractem–, doncs, dels notariats i registres.

La primera iniciativa va ser l'any 97, es va aprovar una proposició no de Llei demanant-ne la transferència. Transferència que ja el Govern havia demanat en successives ocasions, amb documents molt elaborats, l'any 1997 i l'any 2000, plantejat a la Comissió Mixta, i que van obtenir per resposta el silenci més absolut. Ni tan sols ens van dir si és que les sentències de l'any 83 i següents donaven la raó a l'Administració de l'Estat. Silenci. El silenci més absolut.

Creiem que la Generalitat té competències atribuïdes per l'article 24 de l'Estatut d'autonomia, amb relació, evidentment, a l'article 149.1.8 de la Constitució espanyola, i per això insistim, hem insistit durant molts anys que es portessin a terme aquestes transferències. No ha estat possible i és avui, però ja és la mateixa iniciativa que es va veure en aquesta cambra, també en el Ple, l'any 99. El que no entenem gaire –i en això li donaria la raó al senyor Ribó– per què es planteja ara, si és

exactament la mateixa que l'any 99 i han passat quatre anys?, justament ara, quan s'està treballant en ponència conjunta sobre l'aprofundiment de l'autogovern i un nou estatut.

Però, en tot cas, dir que és la mateixa i, per tant, per coherència, li hem de donar suport. Hi donem suport no a tot el contingut específic, però, en tot cas, com deia també el representat dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi, ja ho veuríem, ja presentaríem esmenes quan això es tractés com a esmenes a la Proposició de resolució per al Projecte de llei orgànica.

Avui no em vull estendre en el contingut, que és el que ha fet la senyora representant del Grup Parlamentari Popular, segurament perquè no tenia uns arguments. M'ha semblat bé que entrés a qüestionar això i que no fes la mateixa intervenció que va fer en el seu moment, al 1999, i que no s'aguanta; és que no s'aguanta i perdonin aquesta expressió. En aquell moment ens parlava que «com és que estàvem discutint avui això, que no era oportú, perquè s'estava harmonitzant en la Unió Europea la fe pública?» No hi ha res a la Unió Europea sobre la fe pública; no hi ha res més que un projecte del que es diu llei model, que s'aplicarà després a tots els estats, quan estigui aprovada, que ha estat dissenyat i s'està estudiant pel Consell de Notariats Europeus. Però el que diu –és una llei model– aquesta llei model, dirà als diferents estats –deu estats que són els de tradició llatina– que diuen: «Aquests estats han d'introduir en la seva legislació aquestes bases», però això no vol dir exhaustivament esgotar una competència, com deia anteriorment la representat del Grup Popular.

Per tant, senyora Nadal –a part de tot, felicitar-la personalment–, li dic que ha fet bé de fer la intervenció que ha fet perquè no en podia fer una altra, d'una altra manera.

Per què ens trobem en aquesta situació avui, demanant, doncs, que sigui una llei de transferència d'una funció que és de titularitat estatal, quan fins ara hem dit que ens corresponia la transferència? Doncs miri, perquè estem esgotats, ja, de demanar el que ens correspon i que només una interpretació i una lectura tancada de la Constitució espanyola i també de l'Estatut –o un oblit de l'Estatut– ha fet inviable que aquesta transferència es produís.

L'Estatut que tenim és cert que està redactat amb un caràcter genèric, jo en diria indeterminat, i que fa que l'assumpció de competències en molts casos sigui difícil de detallar. És el cas, en aquest tema que estem parlant, de notaris i registradors, i això dóna peu a una lectura unilateral de l'Estat. I fins això no tenim a l'Estatut cap mecanisme jurídic ni polític per fer front a aquesta lectura unilateral.

Aquí s'han citat les sentències que donaven la raó a l'Estat. El que no s'ha dit en cap moment és que ja en la primera sentència del 83 hi ha un vot particular del senyor Rubio Llorente, que entén que encara que l'Estat en tingués la competència i la titularitat, això no inclou les competències executives com són la convocatòria de concursos, com són els concursos oposició i altres regulacions que demanem. Ningú ha citat el vot particular, però ho hem de dir; perquè si hi insistim no

és per donar pals de cec sinó perquè hi ha unes altres lectures i interpretacions diferents de l'Estatut en relació amb la Constitució. Però és que les mateixes sentències el que diuen és que l'Estatut fixa les competències..., ai, perdó, la Constitució fixa les competències de l'Estat, diu: «I després els estatuts assumeixen les que aproven i decideixen, i per això l'Estatut del 32, com que ho deia més clar, sí que podia convocar concursos, però ara, com que no ho diu, no ho poden convocar.» Això, realment, és una jurisprudència del Tribunal Constitucional d'aquelles de pissarrí, que es diu, i que en tot cas ha evolucionat, no en aquest tema sinó en altres temes, amb uns plantejaments molt diferents.

I, en definitiva, el caràcter de la unitat de criteri de notariats i registres, i la unitat del notariat això només ve de no assumir la plurinacionalitat de l'Estat. I res més que d'això. No ve ni de la Constitució ni que l'Estatut no sigui detallat en la seva relació.

Per tant, senyores i senyors diputats, per què avui donem el vot favorable a aquesta Proposició? Doncs simplement perquè hem esgotat totes les vies; no renunciem, evidentment, a unes altres majories al Congrés de Diputats. Que també evolucionarà la jurisprudència del Tribunal Constitucional, perquè la jurisprudència del Tribunal Constitucional és dinàmica i és una jurisprudència jurídicopolítica i, per tant, pot canviar.

Per tant, sense renunciar a reconèixer que l'Estatut de Catalunya ens dona competència en matèria de notariat i registres, avui donem suport a aquesta iniciativa d'Esquerra Republicana, perquè també creiem en el mecanisme constitucional de transferència de les competències de titularitat estatal a les comunitats autònomes.

Volem recuperar la tradició del notariat català, i creiem que és possible mitjançant la via estatutària. En aquest moment hi ha una ponència per l'autogovern, que ho està estudiant, i seria lògic que si, finalment, aquesta iniciativa, doncs, s'aprova en el Parlament, pugui servir també com un document d'estudi per a aquesta ponència de consens en la qual el Grup Popular no s'ha integrat.

Hem esgotat totes les possibilitats que ens donava la via de la transferència, oferim no només demanar-la, sinó que oferim vies de col·laboració i coordinació. Hem intentat modificar lleis estatals que vulneren l'Estatut i la Constitució, perquè no reconeixen la plurinacionalitat, i, per tant, no ha estat possible res de tot això, i avui demanem aquesta transferència. Ja sabem que, segurament, amb el temps que queda d'aquesta legislatura potser no és possible ni tan sols plantejar-la a les Corts, però podria ser que fos operativa, i, si més no, serà operativa en aquesta Comissió de l'Autogovern.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Volem, realment, adaptar a les normes constitucionals i estatutàries les lleis vigents, és que han passat molts anys i encara això no s'ha fet. Creiem que la fe notarial i registral ha de ser pública. Així també, senyora Nadal, ho diuen los documents de la Unió Europea, perquè diuen que la fe pública ha de ser pública, per instruments públics, van amb l'Administració pública, i no privada. Això suposo que ha estat en un debat, però

ara els debats estan al final, i aquest Consell General del Notariat, que agrupa deu països, que són Espanya, França, Portugal, Alemanya, Àustria, Bèlgica, Itàlia, Grècia, Holanda, i no sé si me'n deixo algun, han arribat a la conclusió d'una llei model per als diferents estats, bàsica, de bases, de coordinació, que és el que s'hauria d'aplicar aquí a Espanya amb relació a les nacionalitats i comunitats autònomes, i que això ha de ser públic. Si d'aquí que s'aprovi definitivament canvia, no ho sé, però en aquest moment l'instrument serà públic, com ho és en el dia d'avui.

Per tant, reiterem, senyores i senyors diputats, que donem suport a aquesta iniciativa, i esperem que pugui ser un fet real i jurídic, la transferència a la Generalitat del tema dels notariats i registres.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Cuenca. *(El Sr. Ridao i Martín demana per parlar.)* Senyor Ridao, demana la paraula?

El Sr. Ridao i Martín

Bé, si m'ho permet, per diverses precisions...

El vicepresident primer

Té un minut, senyor Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

En primer lloc, aquesta és la mateixa iniciativa que l'any 99, efectivament, perquè en aquella ocasió es va prendre en consideració, però no va arribar a les Corts Generals, perquè va –ja ho he explicat abans– acabar la legislatura. Per tant, evidentment, jo crec en la reiteració, i en aquesta insistència, doncs, no hi ha d'haver cap inconvenient.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

En segon lloc, aquesta és una matèria íntimament connectada a tot el debat sobre l'autogovern? Efectivament. En aquests moments hi ha una ponència per la reforma de l'Estatut, que no afectaria aquesta qüestió, perquè entenc que l'Estatut del 79 ho deixa molt clar, i els treballs per la reforma en aquest cas de l'autogovern van acabar amb un informe final d'aquest Parlament que dona perfectament llibertat a qualsevol grup polític a emprendre la iniciativa política o legislativa que cregui convenient per tal de desplegar, o per tal de materialitzar, alguna d'aquelles propostes, en aquesta o en la pròxima legislatura. Per tant, entenguem-nos, o almenys així ho tenim entès al nostre Grup Parlamentari, i, per tant, des d'aquest punt de vista, obrarem en conseqüència.

I, finalment, senyora Nadal, qui és el garant de la seguretat jurídica? L'Estat? I la Generalitat no és Estat? Perquè, es clar, en aquella interpretació que fa, per exemple, l'advocat de l'Estat en el document lliurat a la Comissió Mixta de Traspassos se'n diu clarament que Estat és Govern central. Doncs molt bé, quan nosaltres reclamem la competència per nomenar, per legislar i

per reglamentar, i regular també amb una pròpia normativa de la Generalitat...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ridao i Martín

...les condicions, els concursos i convocatòries, en aquest cas a Catalunya, estem parlant, senzillament, d'exercir una competència que ja tenia l'Estatut.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ridao i Martín

I acabo, senyor president, dient que, efectivament, el títol que té l'Estatut en la Constitució, article 149,1.8, a què s'han referit reiteradament els diputats, es refereix únicament a l'ordenació d'instruments i registres públics.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè. (*La Sra. Nadal i Aymerich demana per parlar.*) Sí, senyora diputada. Té un minut.

La Sra. Nadal i Aymerich

Sí, moltes gràcies, senyor president. Senyor Ridao, si jo no he posat en dubte els seus arguments!, que no comparteixo, però jo l'únic que li he preguntat, i vostè no m'hi donat resposta, és què li han fet els ciutadans d'aquest país perquè ens vulgui muntar un sistema completament burocratitzat que ens obliga a pagar aranzels nous, que haguem de fer quatre tràmits quan ara se'n fa un? Però, què li han fet els ciutadans d'aquest país perquè ens vulgui tant de mal, senyor Ridao? És això el que jo li he preguntat, naturalment des de la discrepància de tal com vostè veu el notariat o el veiem nosaltres.

I, en qualsevol cas, respecte a la intervenció que ha fet la senyora Maria Eugènia Cuenca, miri, estimada senyora Cuenca, vostè s'ha fet un embolic, un garbuix, entre el que és un instrument públic i el que és la seguretat jurídica preventiva. Vostè, senyora Cuenca, no han entès re del paper...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Nadal i Aymerich

...que li han donat per llegir.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè. La senyora Cuenca es deu haver sentit alludida, segurament.

La Sra. Cuenca i Valero

Efectivament, senyor president.

El president

Doncs té la paraula per un minut.

La Sra. Cuenca i Valero

Doncs, li dic, també, estimada senyora Nadal...

El president

Oi!, quan s'estimen tant tremolin!

(*Rialles.*)

La Sra. Cuenca i Valero

A més, l'he pogut felicitar. Li haig de dir que, primer, no he llegit, que altres vegades sí, no he llegit. Jo li estic dient que una cosa és l'harmonització de la fe pública registral i una altra cosa és la fe pública; que no hi ha res a la Unió Europea sobre harmonització de fe pública, ni notarial ni registral, com vostè deia fa quatre anys, que deia que hi havia una proposta fins i tot al Congrés de Diputats, que ni ha existit ni existeix avui. Per tant, jo sé perfectament el que dic, i estic parlant de la fe pública, i vostè deia: «Privada o no.» I li dic: «No, és que serà pública, perquè el Consell General del Notariat, que és el que està elaborant la llei model, ho diu així.» Per tant, confusió, cap. En tot cas, vostè, que quan parla d'harmonització vol fer embolicar amb la firma electrònica i no sé quantes coses que deia en anteriors intervencions. Vostè té molt clar el que vol dir, jo tinc molt clar el que he dit, també, i el conec perfectament, el tema.

Gràcies, senyora estimada Nadal.

El president

Gràcies, senyora diputada. Cridem a votació.

(*Pausa llarga.*)

Sotmetem a votació, senyores diputades i senyors diputats, la presa en consideració de la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica de transferència a la Generalitat de Catalunya de les competències en matèria notarial.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 120 vots a favor, 11 en contra i cap abstenció.

Designació dels diputats que han de defensar la Proposició de llei orgànica per la qual es modifica la Llei orgànica 6/1985, de l'1 de juliol, del poder judicial (tram. 271-00016/06)

Senyores i senyors diputats, prego un moment d'atenció, perquè votarem immediatament la designació dels diputats que han de defensar la Proposició de llei orgànica.

nica per la qual es modifica la Llei orgànica 6/1985, d'1 de juliol, del poder judicial.

D'acord amb l'article 140.3 del Reglament, el Ple ha de determinar per majoria absoluta el nombre de diputats que s'han de designar. La proposta és que en siguin tres, i si no es suscita cap objecció, proposo que sigui aprovada aquesta composició de tres diputats per assentiment. Moltes gràcies.

Els diputats designats són l'il·lustre diputat senyor Jaume Farguella, l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Vallès i l'il·lustre diputat senyor Joan Ridaó. Prego que, si ho volen aprovar per assentiment, així és i així constarà.

Interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques sanitàries d'atenció a la salut mental (tram. 300-00439/06)

Passem ara, per tant, a l'apartat d'interpellacions, amb el cinquè punt de l'ordre del dia, que la primera és presentada per la il·lustre diputada senyora Caterina Mieras, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, sobre les polítiques sanitàries d'atenció a la salut mental.

Prego a les senyores i als senyors diputats que s'absenten de l'hemicicle que ho facin en silenci i ràpidament.

Esperi's un segon, senyora diputada. *(Pausa.)* Pot començar.

La Sra. Mieras i Barceló

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, els trastorns mentals constitueixen avui un important problema de salut pública, per la seva prevalença, per la seva gravetat i per la transcendència social i econòmica que tenen.

A Catalunya hi ha entorn de 200.000 persones que pateixen de trastorns mentals severos, i aquest nombre és especialment important si tenim en compte les repercussions que les malalties mentals tenen en l'entorn familiar, social i dels mateixos professionals, i si hem de fer cas de les previsions epidemiològiques fetes recentment a nivell europeu, la salut mental serà un dels problemes de salut pública més importants a Europa en els propers anys. Diversos estudis recullen l'evidència que en un futur de les deu primeres causes d'invalidesa cinc seran trastorns mentals.

Aquí i avui, segons l'Associació Catalana de Professionals de Salut Mental, un 9% de persones que acudeixen a les consultes dels metges de capçalera són derivades als serveis especialitzats de psiquiatria. La millora de la qualitat de vida comporta, a més, un augment de demanda en trastorns mentals lleus, ansietat, depressions, etcètera.

I davant d'aquest important problema de salut pública, el meu Grup considera, senyor conseller, que cal redissenar la política que el seu Govern, el Govern de Convergència i Unió, està fent a Catalunya en salut mental. Tot i que el Govern de CiU s'ha omplert la boca sobre la importància de millorar i prioritzar la salut mental, en realitat, hem avançat lentament, més lentament que la resta del sistema sanitari. Potser que en

l'àmbit que més hem avançat és en el de l'assistència sanitària estricta, amb un increment molt important de despesa en psicofàrmacs que caldrà analitzar, però si parlem de la promoció de la salut mental, de la prevenció de la malaltia, de tots els aspectes socials –de la formació dels professionals, dels malalts crònics, la integració laboral i comunitària dels malalts, de distribució territorial de recursos–, veurem que el balanç és negatiu.

Miri, el Govern de Convergència i Unió no ha fet un lideratge polític en aquest tema, i després de més de vint anys de govern tenim un model de salut mental molt per sota del que ens pertocaria com el país que som. No han estat capaços de considerar la malaltia mental com una malaltia més, no l'han normalitzada, la segueixen separant de les altres malalties, i això ha marcat la seva política. És que avui, senyor conseller, gaudeix de les mateixes facilitats d'assistència un malalt que tingui, per dir un exemple, una pneumònia que un malalt que tingui un brot d'esquizofrènia? Vostè, senyor conseller, sap tan bé com jo que la resposta és no. Han de reconèixer, senyor conseller, que a casa nostra encara els malalts mentals són tractats com a ciutadans de segona.

Actualment, Catalunya està per sota de la mitjana de l'Estat en despesa sanitària destinada a l'atenció psiquiàtrica per habitant. Vostè sap molt bé que en el sector sanitari l'anomenem «la germana pobre», i això, senyor conseller, no pot seguir així. Per tant, cal una intervenció decidida del Govern de la Generalitat en salut mental, i no solament en l'àmbit sanitari, sinó i especialment en l'àmbit social, laboral, educatiu i en l'àmbit de la justícia. Cal d'una vegada per totes mirar-se la malaltia mental com qualsevol de les altres malalties, i en el moment d'abordar la política a fer, cal fer-ho amb un concepte integral de salut; un concepte integral de salut, entesa com a promoció de la salut, prevenció de la malaltia i protecció de la salut. I també cal fer-ho amb una voluntat política ferma de reintegrar els malalts crònics a la societat i a la família, de fer reinserció comunitària, i en això el seu govern hi ha treballat molt poc.

Permeti un exemple concret. En tot Catalunya tenim solament 170 places –170– de pisos protegits, 130 places de llars de residència, 150 de tallers protegits. Miri, això és entre el 5 i el 10% de les necessitats estimades.

Senyor conseller, quins creiem, el meu Grup, que són els principals problemes no resolts en l'actual model sanitari de salut mental a Catalunya? En primer lloc, la no-assumpció directa per part del Govern de la Generalitat de Catalunya de la seva responsabilitat pública en aquesta matèria. Vostès, en l'àmbit de la salut mental, han fet ús d'una xarxa privada o bé de la xarxa municipal, i no li estic parlant de gestió, parlo d'exercici de responsabilitat pública, i no en faci, d'això, una interpretació que vostè s'ha permès en aquesta cambra que el meu Grup estigui per principi en contra de la contractació externa de serveis o que fem un doble discurs. Estic dient que no han assumit responsabilitats pròpies i el problema simplement és que aquesta política no ha donat el resultat esperat.

La concertació de recursos molt heterogenis, provinents de proveïdors amb models d'atenció molt diferents, ha fragmentat el sector i ha fet impossible l'existència d'una veritable xarxa de salut mental, propera i equitativa, tant en qualitat com en accessibilitat a nivell del territori, i no ha servit tampoc per a reduir el consum de recursos hospitalaris ni els farmacològics. I cap lideratge, senyor Pomés, seixanta-quatre proveïdors i no han fet una norma de regulació dels estàndards de qualitat fins fa just uns mesos.

En segon lloc, i molt important, la reforma massa lenta i encara massa pendent dels grans hospitals psiquiàtrics. La reforma dels hospitals psiquiàtrics s'està fent en base a reconvertir-los en centres sociosanitaris i d'atenció als casos més complicats. Estan fent una reconversió dels centres grans, però el que no estan fent com caldria és incloure aquesta reconversió dintre d'un pla més ampli de reordenació del servei de salut mental. El desenvolupament de l'assistència psiquiàtrica s'ha basat sobretot en les estructures hospitalàries històriques, fent girar el sistema al voltant de les seves pròpies necessitats i no en les necessitats dels malalts i dels seus familiars, i això ha creat una gran desigualtat en els recursos territorials, han frenat l'externalització de malalts crònics. Actualment encara, entre el 50 i el 60% dels ingressos per trastorn agut es fan en hospitals psiquiàtrics monogràfics, i aquests absorbeixen encara més del 55% de la despesa actual en salut mental, i a més són una part primordial de les noves inversions previstes.

La reconversió no ha anat, la que han fet, no ha anat acompanyada d'un pla de recursos comunitaris suficients –urgències, centres de dia–, i tot això ha fet que les famílies visquin en solitud i patiment l'externalització dels malalts crònics.

En tercer lloc, grans desigualtats territorials, pel que fa a equipaments i, per tant, també pel que fa a recursos humans, i això fa que moltes vegades els malalts hagin de ser atesos lluny del seu entorn sociofamiliar i que no tinguin una continuïtat d'assistència garantida en el propi territori. Deixi que li posi un exemple, la província de Lleida no té cap unitat d'ingrés per malalts crònics, tots van al Pere Mata, a Tarragona.

En quart lloc, una manca de política interdepartamental, i això genera greus trastorns especialment pel que fa a l'assistència infantojuvenil, a l'atenció de les drogodependències, a la psicogeriatria i, sobretot, a la reinserció sociolaboral dels malalts mentals. Aquesta dificultat de reinserció diria jo que és una de les més grans fragilitats de l'actual model de salut mental.

Miri, nosaltres demanem a aquest Govern que faci una aposta decidida per la plena normalització de la vida de les persones que pateixen malalties mentals i de les seves famílies; una aposta decidida per la promoció de la salut mental, per la prevenció de la malaltia mental i amb una assistència que doni prioritat a la rehabilitació i a la reinserció social i familiar de les persones amb malaltia mental.

I ho deixaré aquí i en el torn de rèplica li explicaré les meves propostes.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. Té la paraula l'honorable conseller de Sanitat.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social (Sr. Xavier Pomés i Abella)

Moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, miri, jo no sé quin és el seu model d'atenció de salut mental per a Catalunya ni quines seran les propostes que vostè voldrà plantejar-me en el torn de rèplica. Jo l'única cosa que li puc dir és quines són les estratègies que nosaltres hem seguit fins ara.

Primer, la integració de l'atenció de la salut mental en els serveis de salut generals, particularment en el nivell de l'atenció primària. Segona, prestació d'assistència a la comunitat. Tercera, desplegament de campanyes contra l'estigmatització i la discriminació de la malaltia mental a Catalunya. Quarta, involucrar les comunitats, les famílies i els professionals i assegurar la seva participació en la formulació de polítiques. Cinquena, establir polítiques, programes i legislació a escala nacional. Sisena, desenvolupar els recursos humans. Setena, establir vincles amb altres sectors. Vuitena, vigilar la salut mental de les comunitats, incloure els trastorns mentals en els sistemes bàsics d'informació sanitària i estudiar els grups de població d'alt risc. Novena, l'avaluació dels serveis i suports de recerca. I desena, assegurar la disponibilitat dels tractaments psicòtrops.

Això és el que nosaltres hem anat fent. I això no és res més que el que diu l'OMS com a estratègies en polítiques de salut mental.

En prestació d'assistència a la comunitat, vostè abans ha dit una frase, diu: «Catalunya està molt per sota del que es gasta en altres comunitats de l'Estat espanyol.» Quants centres de salut mental té Catalunya en aquests moments en funcionament, doctora Mieras? Cent nou. Això significa un centre de salut per cada 58.194 habitants. Quants en tenen al País Basc? Un per cada 65.000. I a Galícia? Un per cada 94.000. I a Andalusia? Un per cada 87.382 habitants.

S'estan desplegant programes de serveis individualitzats com un model de gestió clínica de casos de malalts mentals crònics. A les campanyes contra l'estigmatització i la discriminació –li recordo, per exemple, la Marató de TV3 que es va fer sobre esquizofrènia i malalties mentals–, en involucrar les comunitats, les famílies, els professionals i assegurar la seva participació, li recordo que hi ha un consell assessor sobre assistència psiquiàtrica i salut mental on estan representats des dels col·legis professionals fins a les associacions de familiars i usuaris.

Establir polítiques i programes i legislació a escala nacional. Des de 1994 hi ha un pla de salut a Catalunya. L'any 99 es va publicar el Decret de creació de la xarxa de centres i serveis i establiments de salut mental d'utilització pública de Catalunya; el 99, no fa uns mesos, el 99.

Catalunya ha estat pionera a l'Estat espanyol en l'elaboració d'una cartera de serveis de salut mental amb el consens de les entitats associatives. I en tot cas després,

si vol, li recordaré quins han sigut a partir de l'any 99 els increments en qüestions pressupostàries que s'han produït des del punt de vista de prioritització.

Desenvolupar els recursos humans, s'ha fet; acreditació d'unitats docents, nombre de residents, realització de cursos de formació teòrica comú per psiquiatres i psicòlegs clínics; especialització en psiquiatria de les diplomades d'infermeria; definició per part del Consell Català d'especialitzats en ciències de la salut de les competències dels diferents professionals; promoció de la formació continuada dels professionals en l'àmbit de la salut mental.

Establir vincles amb altres sectors –vostè, el que en diu el treball intersectorial–, doncs s'ha fet en els departaments d'Ensenyament, de Benestar i Família, de Justícia i de Presidència. Properament, es deu estar a punt, ja, jo crec que podrem aprovar un pla integral per a l'atenció de les persones amb problemes de salut mental.

Vigilar la salut mental de les comunitats i incloure els trastorns mentals en els sistemes bàsics d'informació sanitària. La xarxa d'atenció psiquiàtrica i salut mental de Catalunya disposa de dos registres específics, el conjunt mínim bàsic de dades d'alta hospitalària i el conjunt mínim de centres de salut mental. Tot això molt important, també.

Avaluació de serveis i suport a la recerca. L'any 2000, en col·laboració amb entitats de proveïdors de serveis i la col·laboració de la Fundació Avedis Donabedian es va iniciar un procés d'avaluació externa l'any 2000. Es tracta també d'una experiència innovadora a l'Estat espanyol.

Quant a la recerca, promoció a Catalunya d'un estudi que es realitza a sis països europeus de manera simultània amb l'objectiu de conèixer la prevalença dels trastorns mentals, els factors de risc associats i l'afectació de la qualitat de vida i la discapacitat associada. I l'any 2001 també un grup de treball que va dur a terme l'anàlisi de la recerca. En aquests moments Catalunya té 132 línies de recerca de les quals un 34% són línies consolidades i, d'aquestes investigacions, fins ara, se n'han publicat 433 articles.

Recursos econòmics. L'any 99 el pressupost que hi havia eren 103,100 milions d'euros, amb una diferència respecte a l'any 98 d'un 6,43%; l'any 2000 l'increment va ser del 8,76; l'any 2001, del 10,77, i l'any 2002, del 14,32, és a dir, hi ha hagut una progressió des d'aquest punt de vista.

Recursos assistencials. Quants centres de salut mental infantojuvenil hi havia a Catalunya l'any 1995? Trenta-un. Quants n'hi ha l'any 2002? Quaranta-un. Quants llits de psiquiatria infantil hi havia l'any 95 en hospitals generals? Divuit hospitals generals disposaven d'aquests llits. En aquests moments són quaranta-vuit. Quantes unitats de crisi per a adolescents? De vint a quaranta-cinc. Quantes places en centres de dia d'aguts? De 908 a 1.656. Quantes places de dia en centres de dia infantil i juvenil? De 170 a 244. És a dir, en els darrers sis anys els creixements han sigut de l'ordre d'un 32,26%, un 167%, un 125%, un 82,38%, un 43,53%. Quina és la proporció de llits psiquiàtrics per habitant a Catalunya? 0,7 per mil habitants. Quina és la recoma-

nació de l'OMS? Entre 0,5 i un llit per mil habitants. Pel que fa als llits d'hospitalització d'aguts, Catalunya disposa de 912 llits, això suposa 1,44 per cada deu mil habitants. Quina és la recomanació de l'OMS? Entre un i dos llits per deu mil habitants.

Quina ha sigut l'activitat del 2001? 19.757 altes amb una estada mitjana de 17,2 dies. L'OMS considera òptima una estada mitjana de 14 a 21 dies. A infantojuvenil centres de salut hi han hagut 865.000 visites. En hospitals de dia s'han produït unes estades mitjanes de 68,6 dies, dins de la norma, i en serveis de rehabilitació comunitària, centres de dia d'aguts, s'han atès 3.132 pacients.

Quines són les accions més destacades realitzades al llarg de la present legislatura, aquesta que estem ara? El Decret de creació de la xarxa de centres i serveis d'establiments de salut mental amb els estàndards de qualitat; la signatura de l'acord de reordenació dels serveis d'atenció psiquiàtrica i salut mental, li recordo els increments percentuals que ha produït això en els darrers anys; l'aprovació per part del Govern de la Generalitat del Pla relatiu al trastorn del comportament alimentari, anorèxia i bulímia, pioner a tot l'Estat espanyol. Aquest Pla, coordinat pel Departament de Sanitat, compta amb la participació de sis departaments de la Generalitat –Presidència, Benestar i Família, Cultura, Ensenyament, Indústria, Comerç i Turisme, i Sanitat–, cinc col·legis professionals –Metges, Farmacèutics, Psicòlegs, Treball Social i Infermeria– i l'Associació Catalana contra l'anorèxia i la bulímia; publicació d'una instrucció, també, el mes de maig de l'any 99, del CatSalut sobre regulació dels fluxos d'urgències psiquiàtriques i coordinació de dispositius que presten aquest tipus d'atenció; aprovació de la cartera de serveis sanitaris i sociosanitaris, que inclou els serveis d'atenció psiquiàtrica i salut mental, amb l'objectiu d'organitzar l'oferta, i altres coses més que ara, per temps..., en tot cas, li'n parlaré després.

Davant de tot això, vostè pot dir que anem molt a poc a poc. Llavors ja és un problema de percepció de velocitats, però el que no pot dir –el que no pot dir– és que això no és una prioritat i no estem seguint aquí unes polítiques clares..., per cert, li ho recordo, avalades per l'OMS.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Té la paraula la il·lustre diputada.

La Sra. Mieras i Barceló

Miri, senyor conseller, em sap greu. I em sap greu perquè penso, doncs, que no s'ha agafat la meua interpel·lació seriosament.

Jo no he vingut aquí, a vostè, ni a dir-li que no han fet res, ni a parlar de números, perquè, a més a més, en aquestes moments parlar de números mai saps si són de veritat o no... –el seu Govern en aquestes moments no està per fer gaires números.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

Però, a part d'això, no m'ha contestat..., o sigui, amb les deficiències que tenim en aquests moments en salut mental, quines són les coses que vostès pensen fer?

Miri, desgraciadament, i especialment en sanitat, som campions d'Europa en papers i en programets. Aquests papers estan molt ben escrits, però no es porten a la realitat. I aquest és el gran problema. Perquè miri, seixanta-quatre proveïdors..., jo no li he parlat que no haguessin fet cap llei, però la regulació de la qualitat dels seixanta-quatre proveïdors que tenen l'han fet el 2002, no la van fer l'any 1999.

I, a més a més, no m'ha explicat de quina manera pensen normalitzar –normalitzar– l'assistència de tots els malalts mentals. Perquè les urgències, per exemple, un dels seus incompliments –li'n podria llegir uns quants–, les urgències, exceptuant Barcelona..., però no les tenen, les urgències mentals, generalitzades a tot el territori; no han fet un sistema de pagament de servei de salut mental que els iguali a la resta de la sanitat. La Comissió que han constituït em sembla que molt contents no estan, i no han pogut culminar gaire feina.

No han invertit directament en la reconversió dels hospitals psiquiàtrics –«directament» estic dient. Encara, en aquest pressupost, insisteixo, són de les comunitats que més gasta en malalts ingressats crònics, perquè vostès han fet la política, tota, a l'entorn dels grans hospitals psiquiàtrics i, en canvi, gasten molt poc en serveis comunitaris.

Bé, no em vull estendre perquè, si no, no tindrè temps de fer-li les nostres propostes.

Miri, senyor conseller, voldria sentir de vostè, com a Govern, tot i que queden pocs mesos per a les eleccions i que confio que els ciutadans de Catalunya ens faran la confiança... Nosaltres en voldrem seguir parlant, perquè el tema de la salut mental és prou seriós per tenir un ampli consens per millorar-lo.

I nosaltres en primer lloc li proposem que fem una llei de salut mental –una llei de salut mental–; en segon lloc, perfeccionar els registres epidemiològics. I dic «perfeccionar», no dic que no en tinguin, però s'han de perfeccionar. I s'han de perfeccionar per poder planificar. I planificar vol dir modificar el Pla de reordenació dels hospitals psiquiàtrics, atrevir-nos a unificar les xarxes –vostès no han unificat xarxes–: la sanitària, la salut mental i les drogodependències.

És urgent –urgent– revisar les acreditacions, unificar criteris; estan existint xarxes paral·leles que fan el mateix servei.

Cal assegurar la continuïtat assistencial en el territori. No tinc temps, però jo li podria rellegir les seves dades, dades fetes per l'Associació Catalana de Professionals de Salut Mental, que tenen un estudi molt ben fet, i li podria dir, per exemple, que, de centres de dia d'adults, n'hi ha trenta-dos a Barcelona, sis a Girona, un de sol a Lleida i tres a Tarragona, i que, de centres de dia infantils, doncs, a Lleida no n'hi ha cap, a Tarragona tampoc, ara n'han fet un a Girona i n'hi ha set a Barcelona.

Li estic parlant de la necessitat de l'equitat al territori, que els malalts tinguin continuïtat en el territori en la seva assistència.

I en referència als professionals. Classes de nit de psiquiatria, en falten. Falta millorar la formació dels metges de capçalera, i d'infermeria. I no tenim encara..., i ja sé que, això, em dirà que és a nivell d'Estat, però som dels pocs països europeus que encara no tenim especialistes en psiquiatria infantojuvenil.

I necessitem, en el proper mandat, un gran pacte de finançament per anar, en vuit anys, i això no ho estem fent, a gastar entre el 7 i el 8% del total del pressupost de la sanitat en salut mental. I, del que ja estem gastant, hem d'invertir la tendència actual, gastant molt més en l'atenció comunitària i molt menys en els malalts ingressats i en psicofàrmacs.

I una última dada. Sí que vostès han incrementat, almenys de boca, i almenys sobre el paper..., però, miri, l'any 2001 vostès van dir que incrementaven un... –dic el 2001 perquè no tenim les dades del 2002, l'oposició, les reals, les reals–, doncs, el 2001 van dir que incrementaven un 11% el pressupost respecte al 2000. Sap quina ha estat la veritat? Un 4%.

Per tant, senyor conseller, m'agradaria que m'expliquéssim com volen redreçar això?, com pensen fer-ho? El meu Grup hi està molt interessat, perquè, tot i que, insisteixo, penso que serem nosaltres els responsables d'arreglar-ho, volem consens.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Mieras. Per al torn de rèplica, l'honorable conseller senyor Xavier Pomés té la paraula.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., a veure, li afegiré unes dades més que abans ni li he pogut donar sobre el tema aquest de l'equitat, no?

Sobre la consolidació de la xarxa. S'han obert nous serveis de psiquiatria d'aguts: als hospitals de Mataró, a l'Hospital del Mar de Barcelona, a la Vall d'Hebron, a Vic; hi han hagut noves unitats de psiquiatria infantil: a l'Hospital Santa Maria de Lleida, a Santa Caterina de Girona –suposo que les que vostè s'hi referia–, a l'Hospital General de Manresa, al Consorci del Parc Taulí de Sabadell i al Consorci Hospitalari de Vic.

Hi ha hagut desplegament de nous serveis de rehabilitació comunitària i hospitals de dia per a la població d'adults.

Desplegament d'un pla de serveis individuals.

En el territori s'han desplegat vuit serveis de consulta telefònica especialitzada vinculats a serveis d'urgències psiquiàtriques hospitalàries que donen resposta immediata les vint-i-quatre hores del dia a les demandes d'assessorament i orientació dels professionals dels serveis d'emergències mèdiques, equips d'atenció primària de salut, metges forenses i jutges.

I, em sembla que vostè també ho ha citat, l'any 2002, l'any passat, es va posar en marxa una experiència pilot del Programa de millora de la qualitat de l'atenció psiquiàtrica domiciliària urgent desenvolupada pel 061 de Barcelona.

I també s'han desenvolupat programes per a l'atenció als col·lectius més vulnerables.

A part d'això, durant aquest últim mandat, hi ha hagut una nova unitat d'alta dependència psiquiàtrica a Salt, Girona; una unitat polivalent a Barcelona, a Sant Joan de Déu, Creu dels Molers; una unitat de patologia dual per a persones amb trastorns mentals i abús de substàncies, pionera a Catalunya i a l'Estat espanyol –és situada a Martorell–; un servei d'urgències psiquiàtriques i una unitat d'aguts a Granollers; una nova unitat d'urgències i hospitalització d'aguts a Sant Boi de Llobregat; una unitat polivalent, en aquest cas per al centre penitenciari Quatre Camins, a la Roca del Vallès; una altra unitat de subaguts per a adolescents, situada a Sant Boi de Llobregat, i una unitat psiquiàtrica penitenciària a Brians.

Hi ha una cosa que, senyora Mieras, no entenc. Si vostè, com crec, considera que la salut mental ha d'estar inclosa dins del plantejament del que és l'atenció sanitària general, jo només em faig una pregunta: vostè creu que fer una llei del Parlament que afecti només la salut mental ajuda a integrar això o tornem a estigmatitzar? Jo crec que amb una llei de salut mental continuàrem fent veure que aquests malalts, aquestes persones, doncs, continuen tenint un tractament diferenciat, i el que s'ha de fer és justament el contrari, que sigui un tractament dins de la xarxa global.

Per últim –per últim–, escolti, consens?, sí, tot depèn d'una cosa: de si vostès surten. Fins ara, totes aquestes coses que li he anat explicant, a través dels consells assessors, tot el que s'ha anat fent, tot el que s'ha anat publicant, tot el que s'ha anat decretant i que ha sortit publicat en el *Diari Oficial de la Generalitat*, ha sigut previ consens dels professionals, de les associacions de salut mental, evidentment de les administracions i també dels ajuntaments.

Jo continuaré en aquesta línia; vostè, no ho sé.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la recuperació de la memòria històrica, especialment pel que fa al reconeixement de les persones desaparegudes de forma forçosa (tram. 300-01059/06)

El sisè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la recuperació de la memòria històrica, especialment pel que fa al reconeixement de les persones desaparegudes de forma forçosa. La presenta el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya i, en el seu nom, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en aquest mateix Parlament, com vostès recordaran, ens hem ocupat en diferents ocasions de la necessitat d'una o altra forma de recuperar una memòria històrica que durant dècades ens ha estat negada. Perquè sempre hem cregut que no és bo de guardar les misèries i, fins i tot, els morts en els armaris, perquè entenem, també, que la democràcia i la plenitud de les nostres llibertats no poden germinar mai, com hem dit en altres ocasions, en l'oblit, i perquè, en la mesura, sobretot, que no vulguem conèixer, jo crec que seguirem sent esclaus del passat, però sobretot perquè tenim un deute pendent amb aquelles generacions, amb aquells catalans i catalanes que van patir la repressió, l'exili, la mort, la persecució i que ens han transmès un llegat de dignitat i de lluita per la llibertat, no?, però, sobretot, també un deute que tenim amb les futures generacions, amb els més joves, també, perquè el que no volen, però sobretot no han de fer, entenc, és viure orfes de passat i de referències, no?

Amb això no vull dir que no hi hagi hagut, en aquest Parlament i en altres cambres, diferents iniciatives en aquest sentit. En democràcia, sobretot a partir de l'any 77, amb la Llei d'amnistia, doncs, hi ha hagut una reparació moral, fins i tot econòmica, jurídica, de diferents situacions creades per la repressió franquista: des del reconeixement de drets assistencials als membres de l'exèrcit republicà, la restitució del patrimoni incautat a partits i a sindicats, indemnitzacions als expresos polítics per part de l'Estat i, més recentment, de la Generalitat.

El Parlament de Catalunya també, fa no massa temps, va expressar de forma enèrgica una condemna moral del franquisme i també dels responsables dels crims, de la barbàrie i de la persecució del feixisme; hi ha hagut iniciatives institucionals d'aquest Parlament, del Govern, per incentivar la recerca històrica; diferents homenatges, i una cosa més important: recentment i a instàncies del nostre Grup Parlamentari, impulsar també la revisió de diferents sumaris com el de Puig i Antich o Joan Peiró.

Bé, i, en això, el nostre Grup Parlamentari hi pensa insistir i persistir, sobretot, perquè, aquí, a casa nostra, no hi ha hagut un Nuremberg, ni una comissió de la veritat, i, sobretot, a partir de la transició política, s'ha imposat, encara avui, un silenci i una por amb el pretext de la reconciliació, a diferència del que en altres estats, sobretot a partir de la Segona Guerra Mundial, doncs, va ser una realitat.

És a dir, aquí no hi ha hagut cap institució que, formalment, ni l'Església catòlica, ni el mateix Estat, en nom dels anteriors responsables, doncs, hagués manifestat o hagués demanat el seu perdó per tots els excessos i fins i tot els crims comesos, no només en nom de la legalitat franquista, sinó també en nom de la «santa creuada», no?

Potser per això és que nosaltres ens hem proposat, per raons també històriques vinculades a la tradició política i al passat d'Esquerra Republicana, d'anar insistint sobretot en la tasca de rescatar de l'oblit una part impor-

tant del nostre passat, perquè insistim que els crims que es desconeixen es repeteixen i sobretot perquè crec que tots hi hem de contribuir, en una mesura o una altra, que, a les víctimes de la repressió de la dictadura i sobretot també de la postguerra, i dels horrors també de la guerra, de tots els bàndols, de totes les faccions en conflicte, els sigui restituïda la seva dignitat i sobretot també la dels seus familiars, i, insisteixo, també en el nom de les generacions futures.

Bé, avui, prosseguint en aquesta tasca de desenterrar el franquisme, i a partir d'un recent acord del Parlament espanyol, però sobretot també a partir d'un clima d'opinió generat, doncs, a partir de diferents reportatges emesos recentment per la televisió pública de Catalunya o pel treball i la tasca excel·lent fets per l'Associació per a la Recuperació de la Memòria Històrica, d'àmbit estatal, i que és matriu avui ja d'una associació d'àmbit català, que em penso que fins i tot ha registrat els seus estatuts al Departament de Justícia, doncs, hem assistit aquestes últimes setmanes a alguns viatges a la profunditat de la memòria prohibida amb la recerca de les fosses comunes on reposen milers de les víctimes de la guerra i de la repressió; i dic milers de víctimes de la guerra i de la repressió sense fer cap mena de distinció, tant dels qui van ser passejats per la «matoneria» franquista, com d'aquelles víctimes dels excessos de tots els bàndols en conflicte.

A Catalunya com, repeteixo, en altres parts de l'Estat, hi ha hagut un treball previ, hem sabut de l'existència de centenars de fosses comunes, tenim molts exemples que jo ara tindria la temptació de citar però que vostès coneixen perfectament, perfectament localitzats en alguns punts, en alguns municipis i en algunes comarques del territori, i sobretot hi ha aquell acord del Congrés del mes de novembre passat, que feia referència explícita al reconeixement especial de les persones que van desaparèixer i al dret dels seus familiars a recuperar, a través de l'exhumació de fosses comunes, les seves restes, el seu nom i la seva dignitat.

Però l'acord del Congrés, que és, per cert, un acord molt limitat –i en això es nota la mà del Partit Popular; de fet, tant interès té el Grup Popular en aquesta matèria, que no hi ha cap diputat, en aquests moments, seguint aquesta interpel·lació–, doncs, bé, aquell acord, només insta que qualsevol iniciativa promoguda pels familiars dels afectats rebi, eventualment, el suport de les institucions, especialment en l'àmbit local. Per tant, el que feien, en definitiva, el Congrés i el Govern de l'Estat és desviar la responsabilitat i llançar la pilota cap a la teulada d'ajuntaments i, entenc, també, del Govern de la Generalitat, en el cas de Catalunya.

La traducció d'això, bé, no es va fer esperar. En el debat de pressupostos al Senat, a finals de l'any passat, una esmena articulada a través del grup de l'Entesa, doncs, que pretenia, en definitiva, destinar set milions d'euros a auxiliar materialment els familiars que ho desitgessin en aquesta tasca, doncs, no va ser considerada. Curiosament, coincideix, en aquest cas, amb les subvencions rebudes no només per la Fundación Francisco Franco, que és un tema ja molt «trillat» i molt conegut, sinó amb la subvenció que el mateix Govern del Partit Popular va donar per exhumar i per repatriar de

Rússia els cossos de voluntaris de la División Azul. I, per tant, aquest és un cas flagrant, en aquest cas, de discriminació a què nosaltres, evidentment, voldríem posar «cot».

De fet, la Generalitat de Catalunya, a través d'una persona que respecto moltíssim en el càrrec de presidència, sortint al pas d'una demanda que se li va dirigir des de diferents instàncies –de familiars, fins i tot d'algun mitjà de comunicació–, va dir que la Generalitat no se sentia –això a principis del mes de desembre– inicialment preocupada en aquesta responsabilitat, a diferència, curiosament, del que el Govern del País Basc havia fet a través... –el mes de novembre, si no ho recordo malament, de l'any passat–, a través de la creació d'una comissió interdepartamental que ja havia anat avançant, a través de la direcció general de Drets Humans, en la tasca de recuperar almenys 3.100 cossos en el seu territori.

Bé, en els darrers mesos vostès coneixen que, a casa nostra, com deia abans, s'han multiplicat diferents iniciatives per intentar localitzar i fixar el cens dels morts, per exemple, a la Batalla de l'Ebre, on van perdre la vida, per cert, més de deu mil soldats, tant de l'exèrcit republicà com del bàndol franquista. De fet, molts d'ells són avui enterrats a..., des dels anys 50 al Valle de los Caídos –construït, per cert, amb la sang i la suor de molt presos republicans–, i en el cas del terç de Nostra Senyora de Montserrat estan enterrats al costat del Monestir de la Verge, perquè la..., com vostè saben, la direcció carlina es nega a la manipulació de les restes dels seus morts per part del dictador.

També hi ha hagut..., en aquest cas la iniciativa es concretava en el dipòsit d'aquestes restes en una ossera al municipi de la Fatarella. També hi ha hagut iniciatives que ja han reeixit a nivell acadèmic, a nivell molt voluntarista, de moltes entitats, de moltes persones que han localitzat fosses comunes al Pallars Jussà, a la Noguera, a la Vall d'Aran, al Pallars Sobirà, etcètera.

Hi ha hagut una iniciativa recent, també, de la constitució, com deia, d'aquesta associació d'àmbit català, i hi ha hagut, també, la iniciativa, a títol individual, d'alguns municipis catalans.

I, finalment, després que el nostre Grup Parlamentari anunciés ja, el mes de desembre –em sembla que el dia 11 o 12 de desembre–, la presentació d'una Proposició no de llei en aquest mateix sentit, el Govern de la Generalitat també va tenir, jo crec, un gest important amb la creació d'una comissió interdepartamental, a través de la creació d'aquest organisme, i d'un acord de Govern que mai no s'ha publicat i a què hem tingut accés recentment, que fixa la composició d'aquest organisme, que ens consta d'una forma o altra que ha començat a treballar, però que, evidentment, està en una fase encara molt embrionària.

De fet, què ens proposem –en tot cas en aquest torn no tindrè temps de fer-ho, ho faré en el següent–..., què ens proposem amb aquesta interpel·lació? –i, de fet, ja consten els motius en la part dispositiva de la Proposició no de llei anterior d'aquesta interpel·lació. Doncs, bé, ens proposem que la Generalitat elabori un cens d'aquestes fosses comunes; ens proposem que elabori tam-

bé un cens de les persones mortes i enterrades sense identificar, i, en general de totes les persones absents, seguint una mica l'exemple, el model del País Basc; que se'n doni publicitat, perquè qualsevol familiar, o qualsevol persona damnificada, doncs, pugui comunicar aquesta circumstància al Govern de la Generalitat, i per això invoquem algunes resolucions i algunes recomanacions, per exemple, del Consell d'Europa en altres casos similars, més llunyans en el temps –per exemple, una de l'any 71 sobre les mesures a prendre en la recerca de persones desaparegudes; una altra, de l'any 79, sobre les desaparicions polítiques a Xile i a l'Amèrica Llatina, i una altra de l'any 98, aquesta més recent, amb relació als desapareguts, per cert, amb un tema molt de moda en aquests moments, per desgràcia, com és la guerra del Golf.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

En segon lloc pretenem la creació d'un banc de dades, i, finalment, demanem la creació d'un consorci, un ens participat per tots els ajuntaments, administracions locals, consells comarcals i el mateix Govern de la Generalitat, que tingui la responsabilitat i que tiri endavant, no només a través dels mitjans materials i personals, amb oficines que recopilin dades, sinó a través, sobretot, de grups de recerca, que puguin tirar endavant aquesta tasca tant important que, en aquests moments, crec que l'opinió pública i el conjunt de la ciutadania ens ha encomanat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable consellera de Justícia i Interior.

La consellera de Justícia i Interior (Sra. Núria de Gispert i Català)

Moltes gràcies. Molt honorable president, senyores diputades, senyors diputats, el Govern de la Generalitat ha volgut, en diferents àmbits, fer un reconeixement a totes aquelles persones que van patir la repressió del règim franquista.

Entenem que la recuperació de la memòria històrica és necessària per tancar ferides i tancar ferides profundes i íntimes d'una part important dels ciutadans i les ciutadanes de Catalunya. Malauradament, fer determinades actuacions en aquest àmbit fa impossible, en molts casos, restituir la vida o la llibertat injustament privades, però sí que podem parlar en alguns casos de reparació de danys, siguin materials o morals, i és en aquest sentit que el Govern ha actuat en diferents àmbits, que diré d'una manera molt breu, per després dedicar una mica més aquesta interpellació a l'última part, que el senyor Ridao n'ha parlat, que és sobre el tema, l'estudi de la comissió interdepartamental creada per al tema de les fosses comunes.

Per fer front a la situació dels expresos polítics, vostè sap que el Govern de la Generalitat va aprovar dos decrets: un l'any 2000, mitjançant el qual s'establien uns requisits per regular les indemnitzacions de les persones que havien quedat fora de la Llei 46/77, i un altre

Decret, que va modificar aquest primer, Decret de l'any 2001, atesa la gran dificultat que suposava l'acreditació documental dels requisits que s'havien demanat en el primer.

Com vostè sap, en aquest àmbit, s'han presentat més de 36.000 sol·licituds en data d'avui. S'han concedit indemnitzacions en quasi 11.000 casos; n'han estat denegades, per diferents motius, 3.400, i se n'estan tramitant encara 22.000. Fins ara l'import satisfet ha arribat a quasi 5.000 milions de pessetes, 29.167.000 euros.

La situació d'aquests dos decrets, i d'una llei que posteriorment també va aclarir alguns d'aquests aspectes, doncs, ha demostrat que la logística d'aquest tema era prou preocupant i prou complicada. L'equip de persones que està treballant des del seu inici són trenta-cinc. I també disposem de les més de seixanta oficines de Benestar Social distribuïdes per tot el territori que informen cada una de les persones preocupades pel seu tema, l'estat del procés i com es troba el seu expedient.

Junt amb aquest tema, també hem treballat en alguns altres aspectes per la recuperació de la memòria històrica. Quins són? Doncs, d'una banda, la Generalitat ha donat suport humà, material i econòmic als familiars de Puig Antich i de Joan Pieró per a la possible revisió de la sentència que va condemnar-los a mort. També s'ha treballat des del Museu d'Història de Catalunya per l'estudi i la divulgació del període històric corresponent a la repressió i a l'antifranquisme, el qual és present en una exposició permanent, en la política d'exposicions temporals i en les diferents activitats d'investigació i difusió que es generen des del Museu. També, la Comissió institucional Lluís Companys formada per diferents departaments de la Generalitat i per representants de diferents institucions acadèmiques, culturals i professors universitaris, que té per objecte promoure la recerca historiogràfica sobre la figura de Lluís Companys i la Catalunya del seu temps. També, en relació amb la recuperació de la memòria històrica, van ser tots els actes d'homenatge als exiliats del franquisme, actes que es van portar a terme durant el mes de novembre de l'any passat i que també van ser promoguts per una comissió creada en aquell moment pel Departament de Governació i formada per diputats de cada un dels grups parlamentaris.

I, finalment, arribem al tema de les fosses comunes en què, com vostè ha dit, s'ha creat una comissió interdepartamental sobre la localització de fosses de persones desaparegudes durant la guerra civil i el franquisme. El Govern va considerar necessari, també en aquest àmbit, recuperar la memòria històrica i ajudar a buscar solució a aquest problema greu. En aquest sentit, el 8 de gener del 2003 va aprovar el Govern una proposta d'acord, es va crear la Comissió i s'han reunit, fins avui, dues vegades. En la segona reunió d'aquesta Comissió s'ha presentat ja un informe provisional d'actuacions. La funció pròpia d'aquesta Comissió era elaborar un informe sobre les fosses comunes de persones desaparegudes durant la guerra civil, tenint en compte els estudis històrics existents i la informació de què poguessin disposar les administracions locals. Es va acordar que des de la Direcció General d'afers interdepartamentals i el punt d'atenció als expresos polítics, es

faria un primer estudi per avaluar la localització de les fosses que hi pot haver a Catalunya, centrant-se en la informació ja existent, i posant-nos en contacte amb els consells comarcals, amb els ajuntaments, per poder tenir una informació més acurada. De fet, d'un extracte de la reunió última i de l'informe que es va traslladar a tots els representants de la Comissió, podem dir que s'han consultat consells comarcals, ajuntaments capital de comarca, arxius històrics comarcals o municipals, centres d'estudi i consultes en llibres sobre la repressió franquista.

En aquest primer informe ens trobem amb una tipologia de fosses comunes que són les següents: en primer lloc, fosses creades per la repressió republicana els anys 36 i 37; en segon lloc, fosses de civils represaliats per l'exèrcit franquista, molts trobats al Pallars Sobirà; fosses de soldats republicans, de dues classes, les que s'han trobat dins dels cementiris, i les que s'han trobat fora dels cementiris; i, en últim cas, destacar el cas de la Batalla de l'Ebre, morts d'ambdós bàndols, i enterraments individuals i fosses comunes.

Cal destacar l'existència del Consorci memorial dels espais de la Batalla de l'Ebre, que una de les seves finalitats és aquesta. Quins han estat els resultats fins avui? S'han trobat 21 fosses, confirmades, dintre dels cementiris; 20 fosses, confirmades, fora dels cementiris, i 13, probables, fora dels cementiris. D'un total de 41 comarques catalanes, cal destacar que a 23 comarques no hi ha constància oficial de l'existència de fosses comunes, si bé en determinats casos és molt fàcil que, posteriorment, se'n localitzi alguna. Institucions que ja treballen en la cerca de fosses, ens trobem amb el Consorci de la Batalla de l'Ebre, la Generalitat de Catalunya participa en aquest Consorci com a membre de ple dret des del 24 de febrer del 2002, l'aportació econòmica que la Generalitat dona és de 300.000 euros, i l'objectiu és que, a partir de les peticions que es reben –actualment en tenen registrades més de 150–, estan creant un cens de persones desaparegudes durant la Batalla de l'Ebre entre el juliol i el novembre del 38, així com una osse-
ra, amb la finalitat de tirar endavant un museu.

Què més podem dir? Tinc un mapa, el mapa en el qual s'han confirmat aquestes fosses fora i dins dels cementiris. Aquest informe provisional pot estar al seu abast, si li interessa, i tenim, doncs, de cada una d'aquestes fosses confirmades, on estan ubicades, quin és el municipi i quina la comarca. A part d'això, hi ha diferents punts a seguir, des d'ara, amb relació a les fosses comunes a Catalunya, i, per tant, com a treball d'aquesta Comissió interdepartamental.

En primer lloc, a part d'aquest mapa orientatiu, ja fer un mapa més definitiu del lloc on es troben ubicades. El treball presentat en data d'ahir per la Comissió és només un primer estudi, però és imprescindible anar més enllà d'aquest primer estudi i tancar un mapa més complet incloent-hi un treball de camp que es podria desenvolupar en col·laboració amb experts del món acadèmic i universitari. Jo crec que aquest treball va més enllà de la Comissió Interdepartamental i, com vostè ha dit, s'ha de demanar el recolzament d'altres entitats i d'altres institucions que segur que ens podrien ajudar a poder determinar d'una manera més efectiva i més

exacta aquest mapa d'ubicacions de les fosses comunes a Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. Té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, senyores i senyors diputats, jo ja li he dit d'entrada que saludava la decisió, ni que fos tardana, del Govern de crear aquesta Comissió Interdepartamental. De fet, vostè mateixa ho ha dit: aquesta Comissió, des que es va crear –a més que no es va donar publicitat de la seva composició, ni el seu caràcter ni el seu objectiu– ha tingut dos reunions, l'última ahir al matí, no?, i ha fet un encàrrec, certament, d'un informe en aquest cas a una jove historiadora, i en aquests moments el procés que vostè anomenava «de consultes» amb diferents administracions i amb altres ens, en molts casos han estat telefòniques, tenim testimoni d'alguns ajuntaments que ha estat en aquest sentit..., i, fins i tot, jo m'atreiria a dir que la tipologia o la casuística que vostè citava abans, doncs, amb relació al tipus de la recerca que cal fer és molt més àmplia que la que no plantejava vostè. Estem parlant tant de soldats morts en combat com soldats morts en actes de represàlia un cop fets presoners, civils morts a causa de combats i efectes de bombardejos; estem parlant també de civils morts en actes de represàlia lluny del moment i del lloc dels combats, i, per tant, estem parlant de fosses comunes de civils, de militars i enterraments *in situ* realitzats després dels combats o en petits hospitals de campanya. Per tant, jo diria que l'espectre d'aquest estudi, pel que jo conec, hauria de ser una mica més ampli quant al seu objectiu i quant al seu abast.

Però, en qualsevol cas, l'objecte d'aquesta interpellació i la Moció subsegüent serà precisar alguns d'aquests objectius i algunes de les tasques que vostès s'han proposat.

En primer lloc, permeti'm insistir en el tema del cens, perquè vostè parlava d'un cens de fosses, i jo crec que això està bé que es faci, en aquesta ubicació, en aquest emplaçament en el territori, però nosaltres parlem de l'elaboració d'un cens de les persones mortes i enterrades sense identificar. Vol dir que a través dels anuncis oficials, tal com es va fer en el cas dels expresos, els familiars o les persones que vulguin comunicar aquella circumstància a la Comissió Interdepartamental o a un altre organisme que el substitueixi, doncs, ho pugui fer, i a partir d'aquí iniciar la recerca o auxiliar materialment o econòmicament en el que convingui.

En segon lloc, parlem d'un banc de dades d'ADN. Jo sé que vostè no s'hi ha referit i sé que, fins i tot, hi són molt refractaris, m'imagino que per un problema de cost econòmic, i sé perfectament que en aquests moments qualsevol recerca genètica ve a costar de l'ordre de mig milió de les antigues pessetes, no? El que passa és que a través del recent, i vostè coneix molt més bé que jo l'Institut de Medicina Legal de Catalunya, cre-

at amb un decret del 2001..., vostè deu recordar perfectament que aquell Decret preveu la creació d'una comissió de docència i d'investigació que ha d'impulsar projectes d'investigació. Això no s'ha concretat des de la posada en marxa de l'Institut. Jo crec que això permetria identificar genèticament les persones enterrades a través, en aquest cas, de la comprovació de l'ADN dels seus familiars, i hi ha precedents i protocols a seguir.

Per exemple, jo he tingut interès a saber exactament com havia funcionat el tema, doncs, a l'Argentina, per exemple, amb el famós Equipo Argentino de Antropología Forense, que es va especialitzar en l'estudi de les fosses per violacions de drets humans des de l'any 78 fins al 83, i, bé, ha funcionat prou bé, ja hi ha uns procediments, uns mètodes, uns protocols, que, de forma similar, molt per analogia, es van utilitzar en el cas d'El Salvador, al Perú, a Xile, a Rwanda i, més recentment, en el cas de Croàcia i Bòsnia a partir de les diferents guerres dels Balcans. Tècnicament, fins i tot, els Mossos d'Esquadra ja disposen avui de possibilitats materials per fer-ho, la Policia Nacional, fins i tot, disposa d'un grup de necroidentificació, que depèn de la Policia Científica, i també la Guàrdia Civil a través d'una unitat específica. Per tant, això avui tècnicament és possible. De què estem parlant, també? De quantes persones? Miri, allà on s'ha calculat o s'ha estimat, per exemple a Mèrida, Sevilla, Gijón, on hi hagut treball molt exhaustiu fet a partir de l'inici de la recerca el juliol del 2002, concretament també en el cas de Lleó, s'ha calculat a l'entorn d'entre 3.000 persones en el cas de la província de Mèrida, 2.500 a Sevilla, 2.000 a Gijón... Probablement, en el cas de Catalunya, i sobretot per l'efecte de la Batalla de l'Ebre, serà molt superior, però tampoc estem parlant d'unes xifres jo diria que descomunals. Per tant, jo li demano, en aquest sentit, que puguem estudiar i aprofundir aquesta qüestió.

I, finalment, demanem la creació d'un consorci, perquè és cert que hauríem d'obrir la porta a la participació i a la intervenció d'altres administracions, d'altres ens. Vostè citava el precedent de la Terra Alta, és un consell comarcal que ha tingut aquella iniciativa. L'única possibilitat d'assegurar la creació d'oficines que puguin recopilar dades, que hi destinin, doncs, els mitjans personals i materials, que puguin col·laborar, doncs, materialment amb grups de recerca, amb arqueòlegs, amb antropòlegs, amb metges forenses, amb persones que facin la tasca d'excavar, doncs, és, segurament, a través de mancomunar aquests esforços entre la Generalitat i el conjunt d'aquestes administracions. Per tant, aquest plantejament de la creació d'un ens, que pot ser un consorci, pot ser qualsevol altre que puguem pensar des d'ara i fins d'aquí a quinze dies quan substanciem la Moció, crec que seria també un pas endavant en aquest matèria.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Senyora consellera, té la paraula.

La consellera de Justícia i d'Interior

Gràcies, molt honorable president. Senyors diputats i diputades, quins seran els objectius a seguir per la Comissió Interdepartamental creada el 8 de gener?

En primer lloc, el que li he dit abans: fer un mapa més definitiu del lloc on es troben ubicades totes les fosses comunes a Catalunya, incloent en aquest mapa un treball de camp desenvolupat en col·laboració amb experts del món universitari i del món acadèmic.

Segon, elaboració d'una base de dades, no només de les fosses, sinó una base de dades o un cens de les persones desaparegudes a Catalunya que poden trobar-se en fosses comunes. En això, absolutament d'acord, i això és un dels objectius d'aquesta Comissió Interdepartamental. Es planteja la necessitat que hi hagi un punt d'atenció per atendre les persones i per saber i poder recollir aquesta base de dades, un punt d'atenció en què s'utilitzaria el punt d'atenció als expresos, dependent del Departament de la Presidència, i que, d'alguna manera, dona informació sobre aquest tema, junt amb la Unitat de Certificació d'Expresos Polítics. Totes dues unitats poden servir per ser, d'alguna manera, el centre o la base de recollida d'aquestes dades i d'inici d'elaboració d'aquest cens.

Un tercer aspecte és facilitar informació i donar resposta als ciutadans. En els casos que no calgui donar resultat de les proves de l'ADN s'agilitarien molt tots els tràmits a través d'aquesta informació.

Un pla de treball d'obertura de les fosses comunes. Es podria iniciar algun treball pilot d'obertura, això ja es planteja en el si d'aquesta Comissió, i buscar la col·laboració amb les universitats i amb el món local per estudiar la viabilitat d'extrapolar aquesta experiència al conjunt de les fosses que avui estan identificades o que es puguin identificar en el futur.

I demanar al Govern central que es faci càrrec de les proves de l'ADN per facilitar la seva identificació genètica amb els familiars que reclamen les persones absents. D'entrada, faria falta assegurar-se de la idoneïtat d'aquestes proves com el mètode més ràpid i fiable per a la identificació. Jo dispo de l'Informe que vaig demanar a l'Imeleg, a l'Institut de Medicina Legal, precisament sobre aquest tema, i ens alerta sobre la complexitat del procés i el necessari respecte a la intimitat de les dades, i, per tant, és un procés complex, és un procés car, lògicament, és un procés car, les proves vostè mateix ja ha dit el preu que suposen, i, per tant, també nosaltres considerem que si, superades, doncs, aquestes alertes o aquestes cauteles, s'han de fer, hem de buscar la manera que el Govern de l'Estat també es pugui fer càrrec de part o de gran part d'aquestes despeses.

Ja com a últim traslladaré a la Comissió Interdepartamental la proposta de vostè de creació d'un consorci. Crec que pot ser una solució de futur immediat important en el sentit que necessitem per força el suport i l'ajut d'altres entitats, siguin les universitats, siguin els consells comarcals, siguin els ajuntaments, i, per tant, si bé en aquesta primera fase, i penso que és una primera fase molt introductòria, doncs, ha estat més objecte d'un treball en el si de la Comissió Interdepartamental

i demanant treball a experts externs, podria ser en el futur la figura d'un consorci o d'alguna figura pública en aquest sentit per poder seguir treballant en la solució d'aquest problema tan greu com és el de les fosses comunes.

Res més. Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyora consellera.

Interpellació al Consell Executiu sobre el model ferroviari a Catalunya (tram. 300-00360/06)

El setè punt de l'ordre del dia és la interpellació sobre el model ferroviari. La presenta el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds i l'exposa la il·lustre diputada la senyora Bet Font, que té la paraula.

La Sra. Font i Montanya

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores diputades, senyors diputats, aquests dies es parla molt de trens, o, millor dit, es parla molt de l'AVE i dels seus problemes, i sembla com si l'únic tren al país, i en concret l'únic tren que té problemes, doncs, sigui aquest, sigui l'AVE, i res més lluny de la realitat. A l'AVE poden haver-hi forats per sota de les vies, com s'està dient ara, però hi han altres línies ferroviàries que són elles un gran forat, un forat negre, gairebé ens atreviríem a dir.

És curiós que en un moment en què tothom està d'acord a cantar les excel·lències del ferrocarril continuem tenint els mateixos problemes des de fa més de vint anys. Tothom coincideix que, des d'un punt de vista del transport, el ferrocarril és ecològic, té molta més capacitat tant de transport de persones com de mercaderies, és veloç, és segur, és confortable, i fins i tot des d'un punt de vista territorial també té avantatges, perquè afavoreix l'ordenació del creixement, contra el que passa amb la carretera, que provoca un creixement indiscriminat en forma de taca d'oli.

En canvi, tot i aquests avantatges, des dels anys cinquanta, quan es va optar per la tracció automòbil, el ferrocarril s'ha estancat. Si comparem la dotació de ferrocarril convencional a Catalunya amb altres regions europees, Catalunya està just a la meitat de la mitjana, segons ens demostren unes dades que es varen donar en un fòrum que es va celebrar a la Universitat Autònoma sobre necessitats d'infraestructures de transport a Catalunya, dins les quals es comparaven catorze regions de referència a Europa. Dins d'aquestes regions n'hi ha algunes amb les quals sempre ens agrada comparar-nos, i, per exemple, de Baden-Württemberg destaca que la dotació d'infraestructures és més aviat baixa, excepte, precisament, la del ferrocarril convencional, que és molt emprat per a mercaderies; o la Baixa Saxònia, que es diu que és molt dotada en ferrocarril; o Rhône-Alpes, que diu que respecte a Catalunya destaca per la xarxa de carreteres i de ferrocarril; o Midi-Pyrénées, que dobla Catalunya en indicador de ferrocarril con-

vencional; o Aragó, que els indicadors de carreteres i ferrocarril convencional també doblen els de Catalunya. És a dir que nosaltres tenim menys infraestructura ferroviària, però el problema és que, a més a més de tenir menys línies, les línies que tenim estan en mal estat, o la majoria, la gran majoria de les que tenim, estan en mal estat.

Comencem per una que darrerament ha estat portada als mitjans de comunicació, sobretot dels comarcals, fent la competència, fins i tot, en aquests mitjans a l'AVE, que és la línia de Barcelona - Puigcerdà. Fa uns dies hi va haver una esllavissada havent passat Sant Quirze de Besora, a Osona, just entrant cap al Ripollès, i Renfe va estar més d'una setmana sense arreglar-la. Això podria semblar un fet puntual, però no ho és. Hi ha constants queixes d'usuaris. Fins i tot, s'han constituït en plataformes, com la de «Renfe espavila't», i mocions d'ajuntaments i de consells comarcals que denuncien retards continuats. Hi ha mesos que fins i tot arriben al 60%, els trens d'aquesta línia que arriben tard. Les deficiències de la línia, les constants avaries, les males condicions de les estacions, doncs, ja no parlem de la Vic, que just estrenada, doncs, ja han d'aguantar degoters i estan amb temperatures sota zero... El més greu, però, és que en alguns casos hi ha la desaparició de serveis que prestava personal de Renfe, com és el cas de l'estació de la Garriga, en què s'ha deixat de vendre bitllets, en què, a més a més, hi ha un control automàtic del pas a nivell, amb el conseqüent risc d'accidents.

Tenim una gran quantitat de mocions d'ajuntaments, a vostès segurament que també els arriben, que demanen que millorin els serveis, que incrementin les freqüències i que, en definitiva, no es deixi abandonada la línia. Aquí al Parlament també hi ha mil i una resolucions d'aquesta legislatura i de les anteriors, moltes aprovades per unanimitat, i que insten el Govern català a demanar al Govern de l'Estat que posi fil a l'agulla, que faci inversions en aquesta línia i que traspassi, però resulta que el Govern de Madrid «no está por la labor», perquè compareixença rere compareixença, o, fins i tot, durant visites com la que va fer el senyor Álvarez-Cascos no fa massa a Manlleu, van dir que no tenien cap previsió de traspass i, per tant, tampoc tenen cap intenció de complir les mocions del Parlament que parlen de negociar les transferències ferroviàries d'acord amb el previst a l'Estatut.

I mentrestant ens quedem, o més ben dit, es queden, senyor conseller, tan «panxos», entenem nosaltres, dient que Madrid en té les culpes i que, per tant, doncs, aquí ens quedem tal com estem.

Recordo, senyor conseller, que fa uns mesos, quan hi havia tot l'enrenou de si l'AVE arribava a l'aeroport o no, que vostès varen parlar de la proposta aquella de fer un bucle. I quan a Madrid els varen dir: «Oh, és que seria massa car», vostè de seguida va dir: «Doncs, ja ho pagarem nosaltres, de la nostra butxaca» —bé, en tot cas, no de la seva butxaca, sinó de la butxaca de tots nosaltres, dels pressupostos de la Generalitat.

Com és que no se'ls ha acudit de fer aquesta mateixa proposta per a altres línies que fa molt més temps que necessiten una inversió ràpida? Com és que en alguns

casos sí i en uns altres no? Bé, està bastant clar: l'AVE és un privilegiat, no?, hi han uns interessos molt clars al darrere, està de moda, i la resta de línies, doncs, ja es poden anar morint de sentiment.

I dic «la resta de línies» perquè, tot i que he començat parlant de la de Barcelona a Puigcerdà, no és l'única que està malament. Els membres de la Comissió de Política Territorial sabem prou bé la quantitat de proposicions no de llei que hem de debatre i que posem a votació demanant millores a les línies: la de Manresa a Barcelona, la de Lleida a la Poble de Segur; en una, la de Manresa a Barcelona, doncs, hi havia unes inversions previstes que s'han tornat a retallar; la de Lleida a la Poble de Segur tan aviat es diu que sí que es traspasarà com que no. I són línies que afecten molts, un territori molt ampli i que es caracteritza, precisament, en aquest cas per tenir trens de lenta velocitat, perquè són uns trens que ni per les freqüències ni per l'estat de les vies, doncs, poden anar a una velocitat competitiva en el que és el transport per carretera. I encara, a més a més, aquestes zones de les línies que li estava dient ara, encara estan relativament de sort, perquè encara queden molts territoris a Catalunya que estan sense transport ferroviari: el Berguedà, el Solsonès, l'Alt Urgell i d'altres.

A Catalunya es donen, doncs, grans desigualtats respecte a la mobilitat sostenible per excel·lència, que estarem d'acord que és aquest, el tren. Hi ha, a més, la constant amenaça que desapareixeran aquelles línies que no corresponguin, que no responguin a un criteri de viabilitat purament economicista. Una amenaça constant en els territoris que novament porta més reivindicacions.

A nosaltres ens sembla que ja portem massa anys de retard, aquestes línies han de millorar i ens sembla que des del Govern de la Generalitat s'hi ha de tenir una actitud més activa, i valgui la redundància.

Tenim entès, a través de respostes que vostè ha fet a altres diputats d'aquest Parlament, que ni tan sols coneixen quines són les previsions que té Renfe de fer inversions a Catalunya. No pot ser que l'AVE se'n porti totes les inversions i que quedem aquí sense dir res. No anem bé si el que volem és que la gent s'animi a utilitzar el transport públic.

Com tampoc anem bé en un altre aspecte, que és el del transport de mercaderies per ferrocarril. En els darrers anys, a Catalunya, s'ha produït un increment de mercaderia transportada, en tones, del 35% entre el 96 i el 2000, per un increment del PIB de només del 18%, per tant, la comparació és considerable, i, en canvi, pel que és el ferrocarril, doncs, les deficiències estructurals i de gestió continuen estant sota mínims, fins al punt que a Catalunya només el 3% del transport de mercaderies es fa per ferrocarril, mentre que a la Unió Europea és del 9%. Déu n'hi do, la diferència!

Albert Vilalta, exconseller de Medi Ambient de la Generalitat, en un article que va fer en un diari econòmic insistia..., posava l'exemple dels Estats Units, que, en els darrers anys, en vint anys, doncs, s'ha baixat de mil cent quilòmetres a vuit-cents quilòmetres pel que fa a

les mercaderies per carretera, cosa que ha favorit el ferrocarril, i, en canvi, aquí diàriament passen tres mil camions per la Jonquera, que fan recorreguts de més de mil quilòmetres; per tant, recorreguts que podrien ser susceptibles de ser fets en ferrocarril i no pas per carretera.

Un altre problema important en el transport de mercaderies és el que està passant en els ports. Ja ho hem dit moltes vegades, actualment el transport ferroviari al port de Barcelona és només del 7%, i el mateix Albert Vilalta ho comparava amb altres ports: el de Rotterdam té el 16%; el d'Hamburg, el 35%, i a Barcelona, doncs, continuem d'aquesta manera, sense desencallar la situació.

És ben trist i més si tenim en compte que això, el fet que el transport de mercaderies per carretera continuï sent tan majoritari, està portant conseqüències també ambientals, a part dels col·lapses a les carreteres, perquè està incrementant les emissions de CO₂, i està fent que les previsions que disminueixin aquestes emissions, doncs, evidentment, se'n vagin per terra.

Nosaltres..., a més vostè mateix en una comissió que va comparèixer, a la Comissió de Política Territorial, va dir que, a més a més, les previsions eres que de cara al 2020 la quantitat de camions que passessin per la Jonquera es doblessin. Per tant, sabem prou tots junts que la tendència és a incrementar el transport de mercaderies per carreteres. I què fem? Què fem perquè el tren pugui ser una bona sortida en aquesta problemàtica?

Nosaltres creiem, a més a més, que és absurd que es continuï amb aquesta tendència, si hi han estudis que diuen que, per via fèrria, és a dir, per ferrocarril, al transport de mercaderies, les despeses de viatge surten a tres pessetes per tona per quilòmetre, mentre que per als camions la repercussió s'eleva a quinze pessetes per tona i per quilòmetre. Per tant, no estem parlant només d'una repercussió negativa ambiental i fins i tot social com són els col·lapses, sinó també d'una repercussió econòmica.

A què esperem, doncs, per tal que el transport ferroviari es desencalli, tingui una altra sortida? A nosaltres ens sembla que hi han moltes accions a fer i ens sembla...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Font i Montanyà

...sí, acabo—, senyor conseller, que vostès des del Govern de la Generalitat s'hi han adormit durant vint anys i pensen adormir-s'hi en el que es queda de legislatura.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques
(Sr. Felip Puig i Godes)

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats. No s'amoïni, senyora diputada, no ens hem adormit, no estem adormits i no ens adormirem.

De totes maneres, si m'ho permet, la seva interpellació a mi em dona l'oportunitat d'exposar davant d'aquesta cambra algunes reflexions sobre el model ferroviari de Catalunya que estem impulsant. I, si vostè m'ho permet, empraré la meua primera intervenció en aquesta exposició i donaré resposta, en la segona part de la interpellació, a algunes de les seves preocupacions i a alguna de les preguntes i inquietuds que vostè ens ha exposat.

La veritat és que estem absolutament d'acord que si hi ha algun mitjà de transport massiu que avui es pugui identificar i que pugui clarament adscriure's en aquest paradigma de la sostenibilitat és el ferrocarril.

El transport per ferrocarril per a persones i mercaderies té avui avantatges des d'un punt de vista econòmic, des d'un punt de vista funcional, des d'un punt de vista ambiental, que són els que, en aquests moments, a tot Europa, en grans distàncies, s'estan imposant davant d'altres modes de transport. Cada vegada més, entre tres-cents i mil quilòmetres, per exemple, de distància, els trens de gran velocitat estan agafant i guanyant quota de mercat, per exemple, a l'avió, i també cada vegada més, en països en què el desenvolupament de la seva infraestructura, o ja des d'un punt de vista històric, els ho permet o estan fent apostes importants des d'un punt de vista d'inversió en aquest sentit, doncs, estan també progressivament incorporant cada vegada més aquest mode en els seus processos de mobilitat.

També en els entorns urbans i a les metròpolis com les d'aquí Catalunya, en els sistemes urbans també més modestos, la xarxa de ferrocarrils està augmentant. I nosaltres formem part d'aquest progrés important: els nous metros, els trens de rodalies, els sistemes avançats més mixtos, els metros lleugers, els tramvies, avui estan acaparant inversions importants i configuren aquesta base de qualsevol política progressista de mobilitat que el Govern de Catalunya, entre altres institucions, està desenvolupant.

I és que l'objectiu fonamental de la nostra política ferroviària és el de garantir la mobilitat dels ciutadans i també de tots aquells altres usuaris de tots els sistemes de transport al mateix temps que podem facilitar un procés productiu a les empreses amb majors facilitats de moure, costos més competitius i també menors costos ambientals i menors costos econòmics; és a dir, una política més sostenible.

Hem de recordar, i vostè n'ha fet esment, que reiteradament, sistemàticament, des de fa molts anys, els governs centrals, i no faré història —el governs centrals—, han incomplert d'una manera, repeteixo, sistemàtica i reiterada els preceptes estatutaris que atorguen a la Generalitat de Catalunya la competència exclusiva en matèria de ferrocarrils que circulin únicament en territori català, article 9.15 de l'Estatut. I que també això hauria comportat, evidentment, el traspàs dels serveis

de rodalies i de tots els regionals amb origen i destí a Catalunya.

Aquests incompliments, òbviament, limiten d'una manera seriosa, fins i tot preocupant, la capacitat d'aplicar el nostre model català de transport ferroviari.

Ara bé, no ens hem quedat només reclamant, reivindicant i negociant. Ens hem dedicat a gestionar cada vegada millor les línies de Ferrocarrils de la Generalitat, hem aconseguit evitar el tancament de diverses línies de Renfe afectades per polítiques antiferroviàries dels governs espanyols de les primeres dècades de la democràcia.

La visió integral del nostre model de país, així com la voluntat d'exercitar les nostres competències en ordenació del territori, han comportat una sèrie de propostes que avui, sortosament, s'estan desenvolupant gràcies a aquesta capacitat d'anticipació i de planificació que ja la Generalitat en els primers anys de la recuperació de les nostres institucions va desplegar.

Si avui tenim problemes amb el desplegament del TGV és perquè a mitjans dels anys vuitanta la Generalitat de Catalunya, contra qualsevol altra opinió, va endegar tots els estudis per planificar, fer les reserves per a les noves línies d'altres prestacions i per poder-nos integrar en aquesta gran xarxa europea del transport a través del ferrocarril.

En aquests moments la línia d'altres prestacions està arribant, i no només és l'alta velocitat, no només és el TGV, tren de gran velocitat o tren d'alta velocitat, és també l'ample europeu, és també la compatibilitat de trànsits entre viatgers i mercaderies, i que ens ha de connectar, repeteixo, des de Catalunya a la resta de la península Ibèrica i sobretot cap al nord, cap a Europa.

Des de la Direcció General d'Urbanisme, des de Ferrocarrils de la Generalitat, es van emprendre tots els estudis, ja aleshores, per poder avui tenir aquesta realitat avançant.

El nostre model, repeteixo, doncs, ja va començar a ser desplegat des de primers dels anys vuitanta. I sobretot adoptant també no només aquesta orientació cap a la línia d'altres prestacions, sinó sobretot fent una aposta clara i decidida, des del primer moment, per la intermodalitat, és a dir, garantint la connexió d'aquesta nova xarxa ferroviària amb els altres modes de transport i no només amb altres modes de transport, sinó també amb altres instal·lacions i centres logístics, per exemple, amb els ports, amb els aeroports i, evidentment, vertebrant el país.

A mi m'agrada explicar que el Govern de Catalunya, amb la línia d'altres prestacions, ha desenvolupat el model del quatre, tres, dos, u. Som els únics que aconseguirem que la línia d'altres prestacions enllaci les quatre grans capitals catalanes; som els únics que hem aconseguit, i aconseguirem, que enllaci els tres aeroports d'interès general; som els únics que hem aconseguit, i aconseguirem, que hi tinguin accés els dos ports d'interès general, de Tarragona i de Barcelona, i, a l'un, evidentment, tot el territori de Catalunya, tot el nostre país, es vertebrarà al voltant d'aquesta nova xarxa que ben aviat arribarà, malgrat els problemes que en aquests

moments –greus– estem detectant i estem intentant de superar amb la nostra col·laboració també una vegada més.

Crec que en aquest sentit, repeteixo, el TGV tindrà una influència fonamental en tot el país, el tindrà a la regió metropolitana com a motor del nostre país, i, en aquest sentit, deixi'm que li digui que no només vam planificar aleshores, sinó que ara estem executant. Estem executant, per exemple, un pla director d'infraestructures molt ambiciós, desplegat des d'aquest nou model de gestió metropolitana –de gestió metropolitana– que és l'Autoritat del Transport Metropolità, i que amb un pla d'inversions de més de 7.200 milions d'euros està desenvolupant grans transformacions en la xarxa ferroviària al nostre país.

Crec, també, que en aquest sentit la nostra actuació ha anat en la línia d'intentar evitar el risc de marginalització d'altres zones del territori i no només desplegar aquestes grans transformacions en inversió a la regió metropolitana de Barcelona. Això ha requerit que portéssim diners per garantir la funcionalitat de determinades línies, com la de la Pobla de Segur a Lleida, o també que ens esforcéssim perquè la línia entre Ripoll i Puigcerdà no quedés també tancada, com en algun moment es va determinar i es va orientar.

En aquest sentit, el corredor del Mediterrani, garantir que l'Euromed torni a tenir parada a les estacions de les Terres de l'Ebre i garantir que en el futur la gestió d'alguna de les línies que li he comentat i altres línies que en aquests moments vertebraven el sistema de rodalies i de regionals a Catalunya depenguin de la Generalitat, estic convençut que serà objecte d'acord, com en el passat es va poder aconseguir que gestionéssim en aquests moments el dos ports d'interès general des de Catalunya.

Però tampoc hem parat només amb inversions, fa poques setmanes el Govern aprova el Pla de transport de viatgers que en l'horitzó de l'any 2005 preveu inversions a tot el territori per import de més de 925 milions d'euros en actuacions, també, que han de permetre una millora en el conjunt dels serveis públics de transport col·lectiu a Catalunya d'una manera fonamental, i també en l'àmbit ferroviari.

En aquest sentit, repeteixo, crec que les actuacions que es contemplen en aquest Pla de transport de viatgers han de donar resposta també a actuacions que depenen fonamentalment del Govern de la Generalitat i que desenvoluparem, també, a l'espera que ben aviat puguem signar el tercer conveni amb l'Estat en matèria d'inversió en infraestructures ferroviàries, que ha de representar noves aportacions per anar superant aquest dèficit en inversions i en infraestructures.

El Pla de transport de viatgers és també una aposta per explotar les possibilitats que aquesta xarxa d'altres prestacions, del quatre, tres, dos, u, que jo li he dit, suposarà per al nostre país. Per exemple, el Pla de transport de viatgers ja preveu que despleguem nous serveis regionals d'altres prestacions que actuïn com a llançadores entre la resta del territori i aquest eix vertebrador que serà la línia d'altres prestacions –serveis entre Figueres - Girona - Barcelona, Tarragona - Barcelona, Lleida -

Barcelona–, que ens han de permetre recórrer tot el territori i arribar a la totalitat del territori també amb un bon sistema de serveis ferroviaris.

I vostè ha dit: «En vint anys no han fet res.» Home, jo no seré qui defensi, perquè sóc molt crític i estem reclamant un canvi absolutament transcendental en el model de gestió..., però em sembla que convindrà amb mi que els avenços que s'han aconseguit en els darrers vint anys en el model de gestió de rodalies, amb algunes excepcions, evidentment dramàtiques, han significat alguna millora.

I li haig de dir que des de la Generalitat de Catalunya avui estem apostant per construir el metro de Catalunya: el metro del Vallès i el metro del Baix Llobregat ja són avui una realitat; avui estem plantejant ja els metros de l'Anoia i del Bages, i continuarem amb aquesta actuació, avui per avui a través de la xarxa que depèn de la Generalitat de Catalunya, el dia de demà amb la xarxa que dependrà de la Generalitat de Catalunya i que haurà d'incorporar totes aquestes infraestructures.

El president

Senyor conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Ja acabo, senyor president. En tot cas, senyora diputada, algunes dades d'inversió, alguns propòsits polítics i algunes iniciatives legislatives que també tenim en curs, els explicaré en el torn de rèplica.

El president

No vagi amb retard, com abans anaven els trens, sinó amb puntualitat...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Dinou segons de retard...

El president

Exactament...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor conseller. Senyora diputada, té la paraula.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, ja ho sabem, que començaria cantant les excel·lències del ferrocarril, però també sabem que el que diria serien paraules i que no hi haurien fets al darrere.

Perquè no és qüestió d'ulleres. En aquest cas l'he escoltat perfectament i ja em dirà, si no s'han adormit, com és que les línies que jo li he dit abans continuen estant com fins ara. Li ho he de tornar a repetir: com està la línia de Barcelona a Puigcerdà? Com està la línia de la Pobla? Com està la línia de Manresa?

I si no, miri's el que surt al *Diari de Sessions* de les comissions de Política Territorial, i constantment –constantment– allà queda reflectit; en el territori, constantment –constantment– hi han reivindicacions. No ens val l'excusa que són els governs centrals els que han fet incompliments. Perquè hi han solucions. Ja li ho dèiem nosaltres abans: «Mulli's, mulli's vostè, mulli's el Govern de la Generalitat.»

La Junta d'Andalusia, per exemple, varen acabar posant diners, invertint diners, per millorar la xarxa de la zona oriental tenint en compte que el Govern central no ho feia. Varen fer convenis, varen apostar per les línies que estaven oblidades en comptes d'anar-se queixant només.

Vostès, en canvi, el que fan és, encara, a més a més, posar-se medalles dient que han aconseguit que determinades línies no es tanquin. Bé, doncs, ja està bé que les línies no es tanquin, a part que no sigui només mèrit seu, però el que cal és que després aquestes línies funcionin correctament. I, si no, digui's-ho, als usuaris d'aquestes línies a veure com es beneficiaran d'això que diu vostè de la xarxa del TGV, que tot el país se'n beneficiarà.

Ja m'explicarà a veure com se'n beneficiarà la gent de Ripoll o la gent del Solsonès o els de la Pobla o fins i tot els del Camp de Tarragona, si no es fan nous quilòmetres de ferrocarril; que no està previst, de fer nous quilòmetres de ferrocarril a curt termini i que vostès no els han fet en els darrers anys. En què els han millorat el servei a aquestes persones? Com millorarà ara quan es posi en marxa el TGV, si és que acaba arribant a alguna hora? No hi ha garantit en molts llocs ni la intermodalitat perquè puguin agafar un bus. Ja m'explicarà a veure on són les accions, no les paraules, que, evidentment, sempre queden molt bé.

Vostè, a més a més, pel que fa a les mercaderies, que jo hi he insistit moltíssim, vostè, ha anat tirant pilotes fora. Ha parlat novament de les mercaderies que passaran per la línia del TGV. Vostè s'atreveix ara aquí a comprometre's a dir que totes les mercaderies que haurien de passar de carretera a ferrocarril passaran per la línia del TGV?

Nosaltres creiem que, si ha de ser aquesta l'estratègia, la quantitat de mercaderies que marxaran de la carretera serà insignificant perquè no poden passar-n'hi..., i menys, determinat transport pesant. A nosaltres ens sembla que amb tot això de les mercaderies, senyor conseller, no només s'adormen sinó que estan cometent un greu error. Perquè la política que s'està fent en aquests moments de continuar potenciant que el transport de mercaderies vagi per carretera i quedant-se tan amples quan veuen que d'aquí al 2010 o al 2020 la quantitat de camions que passaran per la frontera de la Jonquera es doblarà, i que continuaran incrementant les emissions de CO₂, i que continuarem incomplint el protocol de Kyoto, i que el transport continuarà sent el principal sector que fa emissions de CO₂ i de consum d'energia, aquesta estratègia és un error, i és un error que es pagarà des d'un punt de vista econòmic, social i ambiental.

Miri, senyor conseller, nosaltres creiem imprescindible que hi hagi unes inversions molt més importants, molt

més considerables, a tota la xarxa de ferrocarril. No pot ser que l'AVE s'ho emporti tot, no pot ser que es quedi en una determinada regió. Ja està bé que a la regió metropolitana hi hagin metros lleugers i hi hagi més infraestructura, però, i la resta del país?, la quantitat de quilòmetres que estan incomunicats en transport públic, encara que vostè parli del Pla de transport, del Pla de passatgers? En moltes zones del país això és tocar campanes, no es pot viatjar amb transport públic en moltes comarques. S'han de resoldre molts colls d'ampolla que hi han, s'ha de modernitzar la xarxa, s'ha de fer d'una forma eficaç, perquè la xarxa actual té moltes deficiències però a més a més hi ha poca xarxa, és a dir, que s'han de plantejar nous corredors, nous espais territorials comunicats per ferrocarril.

I bé, pel que fa a les mercaderies, evidentment, s'ha de plantejar un pla d'infraestructures logístiques. Les mercaderies, el transport de mercaderies és una peça més d'una etapa més del sistema de distribució de mercaderies. Per tant, tot això s'ha de planificar globalment. I en aquests moments no està feta aquesta planificació.

Senyor conseller, nosaltres creiem que tota la feina que hi ha per fer i tota la que haurien d'haver fet fins ara..., vostès no han fet els deures; com deia, és un error; sembla com si ara només el TGV sigui important per al desenvolupament de Catalunya i per a la seva mobilitat, res més lluny de la realitat, i, si no, consulti-ho a bona part del territori.

I nosaltres, el que els demanem és que es mullin més, que d'una vegada per totes s'impliquin en la resta de les línies de Catalunya, les que ja li he dit un parell o tres de vegades durant aquesta interpellació, i que s'impliquin en el transport de mercaderies, perquè no només és important per a la gent del territori, com dèiem, sinó que és important per a l'economia...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Font i Montanyà

...la Cambra de Comerç més d'una vegada ha insistit en això, des del port també s'hi insisteix; és important per a l'economia, és important per al medi ambient i en el fons és important per a tot el territori.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, a vostè. Té la paraula, senyor conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, em permet, la seva darrera reflexió, i sobretot la inicial, fer una reflexió, en aquest cas, d'oportunitat.

Vostè està donant-nos la raó, i donant la raó, també, al seu Grup, perquè també ho defensa, que necessitem un nou Estatut; necessitem un nou marc de capacitat de decisió de poder polític; necessitem, precisament, poder gestionar millor les nostres infraestructures, les infraestructures que afecten el nostre territori, i davant de les

quals..., si m'ho permet, i no és una referència personal, però veient-la a vostè aquí, en el faristol, em semblava *Àlícia al país de les meravelles*.

Jo ja sé que això d'estar instal·lat permanentment en l'oposició dona un certa llibertat –i al final m'hi referiré també–, però vostè sap quin és l'actual marc estatuari i vostè sap quin és l'actual marc de gestió, i quin és el poder polític que nosaltres tenim en aquests moments per poder gestionar els ferrocarrils de Renfe i el del Ministeri de Foment i del Govern central, i les reiterades vegades que s'han demanat els traspàsos i que per part del Govern central s'han negat.

Què estem dient i què estem fent?, perquè vostè diu «paraules». Jo la convido, senyora diputada, que ens acompanyi a les múltiples inauguracions i materialitzacions que s'estan efectuant avui, per construir nous intercanviadors, a Quatre Camins, a Martorell, a tot Catalunya, per garantir una millor intermodalitat i una major capacitat d'atracció del vehicle privat en el sistema ferroviari.

O la planificació que vostè desconeix. I, per tant, intentaré superar el seu nivell..., de desconeixement, anava a dir «d'ignorància», de desconeixement, de desconeixement sobre la planificació estratègica dels centres intermodals i dels centres logístics que s'estan executant i materialitzant al llarg de tot el territori, dels quals ja tenim nombrosos projectes en marxa, en execució i en desenvolupament.

Però també li diré les inversions que en aquests moments estem fent al llarg de tot el territori en matèria ferroviària i amb propostes que avui estan permetent que cada vegada més hi hagin més ciutadans que s'incorporin al servei del transport públic ferroviari, també del sistema interurbà d'autobusos, amb inversions importants, o, repeteixo, l'extensió dels metros comarcals que estem impulsant d'una manera decidida.

Ara, deixi'm que li digui una cosa. Escolti, la Generalitat no és un govern complementari ni subsidiari, no ho és; la Generalitat és el Govern de Catalunya i no podem, nosaltres, acudir sempre, perquè això acaba anant en detriment i en perjudici dels ciutadans de Catalunya i de la fiscalitat dels nostres ciutadans, quan altres administracions no compleixen les seves obligacions, a posar-hi pressupostos que, evidentment, estan destinats a altres necessitats que hem d'atendre d'una manera prioritària.

La solució passa pel traspàs de les línies a la Generalitat; tal com estableix l'Estatut, la solució passa pel traspàs de les línies a la Generalitat de Catalunya. Nosaltres ja hem proposat, fins i tot, al Ministeri de fer bestretes d'inversió amb aquestes línies, sempre que hi hagués un compromís de traspàs en el temps pactat i que això ens permetés desenvolupar el nostre marc.

Ara bé, vol que parlem de paraules? Miri, vostès (*remor de veus*), alguns de vostès, alguns dels que xerren tant, d'una manera tan educada i tan cívica, quan parlen els altres aquí, a la tribuna, vostès el que fan, a part de fer grans discursos, és anar junts a les llistes d'alguns partits que fa només deu anys proposaven tancar línies de tren a Catalunya.

I vostès busquen la complicitat política amb el Partit Socialista, que fa només deu o quinze anys tancava –decretat, *decretat*, decretat i publicat al BOE, al *Butlletí Oficial de l'Estat*– la línia Lleida - Poble de Segur i també tenia la intenció de tancar aquesta que la preocupa ara tant, a vostè, Ripoll - Puigcerdà.

Bé, nosaltres hem evitat això, nosaltres aconseguirem que això ho gestionem des del Govern de Catalunya, i nosaltres, estic convençut que podrem oferir als ciutadans de Catalunya un millor servei ferroviari.

Ara, deixi'm una última reflexió; una última reflexió també als seus posicionaments. Vostè parla de paraules; nosaltres parlem de fets i de manifestacions concretes de canviar i transformar la realitat. Escolti'm, recordi que per construir més ferrocarrils, per posar més vies de tren, per fer anar més màquines i més transport públic també fa falta, entre moltes altres coses, no només més poder polític, sinó també més energia, més centrals d'energia, davant de les quals vostès s'oposen reiteradament que aquest país també hi pugui donar més solució.

Per tant, de les paraules als fets; nosaltres seguirem treballant. En tot cas, quan es despertin de tant en tant, vinguin aquí a fer discursos i podran comprovar que el país continua avançant amb la nostra transformació.

El president

Moltes gràcies.

Senyores i senyors diputats, se suspèn la sessió fins a dos quarts de cinc.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i set minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i el lletrat Sr. Santaló i Burrull.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'ús i el grau de transparència dels instruments d'anàlisi de la societat i l'opinió pública catalanes que fa servir el Govern (tram. 317-00560/06)

La primera pregunta la formula al molt honorable president de la Generalitat l'il·lustre diputat senyor Pasqual Maragall i Mira, que té la paraula.

El Sr. Maragall i Mira

Senyor president... En una sala obscura d'aquest Parlament el dia..., un dia del mes de gener de l'any 2001, el

president Pujol ens va anunciar que havia creat per decret un conseller primer que no existeix ni en l'Estatut ni en la Llei del Parlament. Per cert, no existeix en la Llei del Parlament perquè CiU no va voler.

Segons la Llei hi pot haver una delegació temporal que durarà fins al final, diu el Decret. El que no diu el Decret, però ara ja ho sabem, és que aquest càrrec de conseller en cap no era cap conseller, sinó que era sols un candidat, dotat d'un equip de tres o quatre especialistes en produir enquestes, repartir freqüències i llicències i retardar la reforma de l'Estatut a dos anys vista, cap al final del mandat, no fos cas que el Partit Popular trenqués abans l'aliança que va elegir el president amb una condició: el compromís de no demanar per a Catalunya ni més poder ni més diners. De passada, els consellers de Presidència i Governació que fins aleshores hi havia hagut, Trias, Duran i Triadú, van rebre destins diversos. Només el senyor Aznar, amb el seu curiós canvi de Govern, de presidències i d'alcaldies, va superar com es diu vulgarment per l'esquerra, no sé ben bé perquè, el nostre senyor president.

I ara li pregunto: senyor president, està segur de no haver-se equivocat? Valia la pena vorejar la il·legalitat i manipular enquestes i llicències per llançar el seu candidat? Estava justificat tan d'enrenou? Cert és que uns anys abans ja va crear una superconselleria per llançar un candidat a l'alcaldia de Barcelona, però no va servir de res, no és cert? No creu que hauria estat millor, si vostè volia passar a segon pla fa dos anys, replantejar-se les aliances i encetar un període diferent, que ara li hauria permès d'acabar amb dignitat i no rodejat d'escàndols? Que encara li queda un temps? Curt, és cert, però són set o vuit mesos per *finir en beauté*, que diuen els francesos, per acabar mitjanament bé.

Faci fora els responsables de les enquestes mal fetes; no, al pobre senyor Camps, que té més a veure amb la Declaració de Barcelona que no pas amb tot això. Admeti que ha comès un error, però no de portes endins perquè se sàpiga, sinó aquí, davant els representants del poble de Catalunya...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Maragall i Mira

I no segueixi governant...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Maragall i Mira

...gràcies als vots de qui no vol ni sentir parlar d'un canvi en l'Estatut.

El president

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Soley)

Veig que vostè des de l'any 99 està sempre donant voltes a un tema que jo crec que no l'honora, a vostè, que és posar en dubte la legitimitat del que es fa quan és perfectament legítim.

Això no és un atac contra mi, que a més jo hi estic molt acostumat i realment estic disposat a aguantar-ho tot i ho he aguantat tot, coses molt més difícils que les que ara puc haver d'aguantar, i atacs molt més radicals per part de tothom, sobretot per part de vostès, per tant això no és que m'espanti gaire. Però el que em preocupa és aquesta obsessió a mirar de treure legitimitat a coses que són perfectament legítimes, perquè suposo que, si no ho haguessin estat, vostè tenia l'obligació, diguem-ne, de recórrer contra això, i vostè no ho ha fet. Va fer una moció de censura, que hi va fer el ridícul, absolutament el ridícul... (*Remor de veus i aplaudiments.*) Perquè, escolti, m'agradaria que tornés a fer una moció de censura. Escolti, faci'n una cada mes, perquè aquesta persona que vostè diu que no és conseller en cap i que només és un candidat el va rebolcar vostè (*rialles i aplaudiments*), textualment el va rebolcar. Per tant, escolti, ja anem bé, vagi fent mocions de censura i aleshores sí que guanyarem les eleccions.

Però en tot cas li vull dir que vostè no té dret a posar constantment en dubte el que és una actuació absoluta-ment legal, i, si no ho és de legal, vostè tenia l'obligació de recórrer amb tots els mitjans que té a les seves mans, i, si no, vostè fa un mal servei al país i actua amb autèntic antipatriotisme, perquè... (*Remor de veus.*) Sí, senyor! Perquè afectar...

(*Remor de veus.*)

El president

Silenci, si us plau.

El president de la Generalitat

Afectar la legitimitat i la consolidació de les institucions és un mal, és un mal afer, és una cosa que només fan aquella gent que no té prou sentit de responsabilitat, i per tant, esperem que no sigui mai president de la Generalitat perquè la primera condició d'un president de la Generalitat és tenir sentit de les institucions.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

——— Pregunta al president de la Generalitat sobre la política d'ensenyament a Catalunya (tram. 317-00563/06)

El president

La següent pregunta la formula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís Carod-Rovira.

(*Remor de veus.*)

Prego silenci, si us plau.

(*Pausa.*)

Moltes gràcies.

La següent pregunta la formula l'illustre diputat senyor Josep-Lluís Carod-Rovira, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, i l'adreça també al molt honorable president. Té la paraula.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. En les prioritats polítiques del Govern que vostè presideix, quin lloc hi ocupa la política educativa?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula, molt honorable president.

El president de la Generalitat

Bé, un lloc principal, perquè, en primer lloc, en fi, de cara al tipus de país que volem ha de tenir una absoluta prioritat. Primera perquè volem un país socialment just, molt en la línia del que se'n diu l'estat del benestar, i bé, això, entre altres coses, passa d'una manera molt prioritària per l'ensenyament. En segon lloc perquè volem un país en el qual la gent pugui promocionar, i això passa també d'una manera molt prioritària per l'ensenyament.

Volem un país cohesionat en el qual hi hagi possibilitat d'ascensió social i un país competitiu; totes aquestes coses passen per l'ensenyament.

El president

Moltes gràcies, senyor president. Té la paraula l'illustre diputat.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. Miri, ens passa que el discurs que vostè fa, així des del punt de vista teòric, i em sap greu de tornar a fer una pregunta sobre un tema que realment preocupa la gent, el podríem compartir des del punt de vista teòric, no? El que passa que la realitat és una mica diferent del discurs que vostè fa, vull dir, la realitat que aplica el Govern que vostè presideix, un govern que nosaltres voldríem a favor de construir una societat ben sòlida des del punt de vista de la cohesió, des del punt de vista de la identitat, capaç de preparar les noves generacions per al seu desenvolupament personal, en la nova societat del coneixement, en el marc europeu, etcètera.

Dic això perquè no es demostra, aquest discurs no té una traducció a l'hora de fer inversió pressupostària. Sí que és cert que hem de reconèixer que al llarg de tots aquests anys hi ha hagut una política positiva que quedarà d'inversió en construccions escolars. Aquesta política pressupostària, però, es troba molt lluny dels països occidentals.

També evidentment, veiem casos concrets com les demandes d'escolarització dels zero a tres anys, l'educació infantil no ha estat ben resolta. Suposo que si ara faig un esment a aquelles famoses trenta mil places del conseller Hernández, doncs, ha plogut molt d'aleshores ençà. S'ha passat en certa manera a carregar els neulers als ajuntaments sense atorgar competències ni

traspàs de recursos pressupostaris. El mapa escolar ha anat quedant envellit per la realitat de la migració interna però també de les migracions externes, amb un alumnat provinent de l'allau migratori, que és un aspecte no resolt i fa que sovint molts mestres hi hagin de fer front sense els mitjans adequats, quan queden pendents obres planificades al Pla de xoc del 2000 al 2002.

En realitat ens trobem amb un professorat d'una llarga tradició pedagògica positiva com hi ha en aquest país, però que avui es troba sensiblement desorientat, amb una llei de qualitat que serà una regressió també en el terreny de la manca de finançament.

En definitiva, cal que aquest país aposti, senyor president, amb l'esforç de tots, per un gran acord nacional, que es retorni a l'ensenyament i als seus professionals aquell prestigi que correspon a la funció social de la professió de docent i que s'hi incorpori tothom, professorat, alumnat, pares i mares; en definitiva, fer un país diferent...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Carod-Rovira

...amb l'ensenyament com a prioritat essencial.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Miri, ara li diré una cosa que el sorprendrà, però que estic disposat, quan vostè vulgui, amb tot el temps que calgui, a demostrar-la-hi. Miri, Catalunya és el país de la Unió Europea..., és l'únic –el sorprendrà molt això, però és veritat– de la Unió Europea en què tots els alumnes dels tres als divuit anys van a l'escola. I som el primer que evidentment va fer, va resoldre dels tres als sis anys; ara estem resolent el de zero a tres. De tot Espanya vam ser el primer, a part d'Euskadi que també ho va fer, no?

I per altra banda, des del punt de vista de la cohesió i en contra del que se sol creure, en aquests moments estem anant amunt, per exemple, en formació professional, que també està en línia de la cohesió, no? Del curs 99-2000, en el primer curs de formació professional mitjà era el 23,9%, i en el curs 2002-2003 és el 32,5; un de cada tres alumnes va a la formació professional. Ja sé que això sorprèn la gent, però això són les dades que, evidentment, es poden comprovar.

Per altra banda hem recuperat durant tots aquests anys el català, la llengua a l'escola. Tenim un problema que és demogràfic. Tenim un problema demogràfic, i això sí que és un problema seriós, molt de fons i a més de solució molt lenta i preocupant en un cert sentit, però a l'escola aquest progrés s'ha fet. És capdavanter en l'escola catalana en la ràtio d'alumnes / professors i en l'ús de noves tecnologies; és a dir, per exemple, la Unió

Europea va dir que l'any 2005 tots els centres estiguessin connectats a Internet, a Catalunya ho estan des de l'any 2000.

I bé, com això tantes altres que els podríem dir, no? Per exemple, la Unió Europea, ja que parlem del zero a tres anys, diu que l'any 2010 el 30% dels infants de zero a tres anys han d'estar escolaritzats; 2010. Nosaltres el 2002, dels de dos a tres —deixo de banda de zero a un, que aquí estem més baixos, com és lògic— és del 51% ja.

Construïm des de fa una pila anys una escola o un institut...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...cada setmana.

El president

Senyor president, se li ha acabat el temps.

El president de la Generalitat

Perdó.

El president

Gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre quina valoració fa de la situació política catalana i quina és la seva agenda per als mesos vinents (tram. 317-00566/06)

La següent pregunta la formula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, que té la paraula.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor Pujol, fa dues setmanes vam preguntar-li sobre les enquestes, queden molts interrogants sobre el tema. Vostè em va contestar que era un tema amb canvis mínims, imperceptibles, una qüestió de dècimes.

Vostè creu que, quan hi ha tot l'enrenou sobre la línia d'alta tensió a les Gavarres i es fa una enquesta i dona que l'opinió pública no accepta la solució que vol el Govern de la Generalitat i es motiva l'enquesta i s'amaga aquesta resposta, és un canvi mínim?

El mateix per a un camp de golf. Vostè creu que, quan es demanen estudis sobre sistemes electorals i s'entreguen al Parlament mutilats en parts sensibles, és un canvi mínim?

Vostè creu que, quan s'ha de presentar enquestes electorals i se n'inventen una de dalt a baix, que ni s'ha fet, és un canvi mínim?

Senyor Pujol, jo li demanava la setmana passada i li toro a demanar: què passa? Poden donar una explicació transparent i creïble a l'opinió pública?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, jo vaig dir, com vostè recorda, fa quinze dies que era veritat que hi havia coses que no s'havien fet prou bé, que això era la meva responsabilitat perquè això és Departament de Presidència i, per tant, el responsable és el responsable del Departament de Presidència, que és el president, i que és una responsabilitat que jo assumeixo. I és obligació meua donar garantia que es prendran les mesures perquè això no es repeteixi. I aquestes mesures s'han començat a prendre i a mesurar que vagi progressant la informació, doncs, s'anirà fent llum sobre aquestes qüestions.

Però en tot cas, li ho repeteixo, jo li garanteixo que aquest és un tema que no li puc dir d'una manera immediata, perquè això requereix que ara jo m'hi fiqui personalment, en algunes coses, però això s'anirà resolent.

El president

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, nosaltres creiem que, en primer lloc, el conseller que hauria d'abordar aquests temes i les seves solucions és el conseller de Presidència. Jo li puc dir que ens vam donar sorpresa quan van suprimir una direcció general que no tenia l'encàrrec de fer els baròmetres, per exemple. O que vostès han encarregat, ara, fer enquestes a l'Idescat, un organisme que per llei, per llei d'aquest Parlament, té prohibit fer enquestes.

En aquest Parlament està en marxa la possibilitat d'una comissió d'investigació. Vostè diu que han començat a prendre mesures, doncs, bé, fem un pas més endavant, anem a la comissió d'investigació i esclaram serenament el que pugui haver passat. És possible que amb diners del contribuent s'hagi enganyat aquest Parlament, s'hagi furtat informació al Registre públic d'enquestes i s'hagi intentat manipular l'opinió pública.

Sé que alguns han volgut tirar el ventilador dient que tots ho fan. Jo sóc d'aquells que creuen encara amb el que diu Goethe: que cal estimar els que volen l'impossible. I jo vull l'impossible d'un govern que doni explicacions molt planeres i transparents i que assumeixi les responsabilitats.

Gràcies, president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable president.

El president de la Generalitat

Ja li he dit que assumeixo la responsabilitat, la responsabilitat de fer més del que fem –que fem més que ningú. (*Rialles.*) No cal que rigui ningú. Vull dir, no cal que es posi de manifest tant la ignorància del que passa.

Nosaltres som l'única institució a tot Catalunya –i em temo que a tot l'Estat espanyol– que té un registre públic d'enquestes i estudis d'opinió, des del 98, que és el que fa que hàgim enviat tota una sèrie de documentació, i n'hem enviat moltíssima. Fixi's, aquí hi ha, per exemple, el que se'ns va demanar en un moment determinat sobre el que s'havia fet del 94 a l'any 2001; hi han cinc-cents treballs. No trobarà cap institució pública –cap institució pública– a Catalunya ni a la resta de l'Estat que envii la relació dels cinc-cents treballs que ha fet, no en trobarà ni una –digui-m'ho, si de cas. Evidentment, no serà ni l'Ajuntament de Barcelona, ni la Diputació de Barcelona ni cap Diputació, ni tampoc l'Administració central –excepte en alguna cosa molt concreta, no en tot el que es fa.

I, quan sobre aquesta llista se'ns han demanat una vintena de treballs –em sembla que concretament eren disset–, els hem donat. I els hem donat a algú amb prou ingenuïtat o amb prou..., l'altre dia deia, una mica de «tonteria», no? (*rialles i veus de fons*), sí, però amb prou honestedat..., sí, prou honestedat per donar els treballs que no dona ningú.

I jo precisament vull demanar, vull estudiar a veure si des del Parlament de Catalunya o a través del Parlament espanyol es pot aconseguir que totes les administracions donin el que nosaltres donem. No, ara no ho dona ningú. I, com que ara suposo que no tinc temps, no llegiré les respostes que algunes administracions donen...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...cada vegada que se'ls demana una cosa d'aquestes.

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

En tot cas...

El president

Senyor president, se li ha acabat el temps.

El president de la Generalitat

Perdó, dispensi.

El president

Gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre quina posició té el Govern davant els recents esdeveniments polítics i les reformes legislatives en matèria civil i penal (tram. 317-00571/06)

La següent pregunta, la formula l'excel·lentíssim senyor Alberto Fernández Díaz, del Grup Parlamentari Popular, que té la paraula.

El Sr. Fernández Díaz

Sí, senyor president, quina posició té el Govern davant els recents fets polítics i les reformes legislatives engegades en matèria civil i penal recentment?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula, molt honorable president.

El president de la Generalitat

Miri, nosaltres estem a favor de reforçar tot allò que se'n pot dir «la lluita contra la delinqüència», conscients que, efectivament, una de les grans preocupacions de la ciutadania és la inseguretat, no?

Precisament en aquest Parlament, nosaltres, fa uns mesos, vam portar una llei, allò que se n'ha dit la «la llei del menor» –el nom oficial no és aquest–, i que, per cert, vàrem haver de modular a la baixa, perquè tots els grups polítics vam considerar que era massa dura, però que en realitat pensàvem que responia a la necessitat que hi havia de poder donar als jutges uns instruments, i als fiscals, que són els únics que es van manifestar a favor nostre, a favor del Govern en aquell moment, jutges i fiscals, varen ser els únics, perquè per la resta se'ns va demanar que ho reduíssim. Després se'ns demana, en canvi..., es queixa tothom que no tenim instruments, eines legals suficients. Però, vull dir, li poso aquest exemple per dir que vàrem ser ja pioners en això aquí a Catalunya.

Després, quan a nivell de l'Estat s'han plantejat segons quines coses, segons quines propostes, nosaltres hi hem donat suport. Suport, per exemple, a la proposta, dintre del Pacte d'estat de justícia, doncs, dels judicis ràpids –que, per cert, a Catalunya ja es fan des de fa temps, no?–, o bé, per exemple, les mesures que es van prendre per donar més suport a l'acció policial, més jutges, més fiscals, etcètera. A tot això, nosaltres hi hem donat el nostre suport i el seguirem donant.

A part d'això, hi ha també, com a mesures..., últimament, aquests últims anys... No, perdoni, vull fer-li notar que en aquest mateix Parlament, diverses vegades –algunes vegades nosaltres amb vostès, altres vegades amb la resta de la cambra–, s'han pres una sèrie de mesures, per exemple, per impulsar la lluita contra la delinqüència, per col·laborar amb el Govern de l'Estat..., aquesta, no l'han fet vostès, però entenem que sí que hem de col·laborar amb el Govern de l'Estat per tot allò que fa referència a la delinqüència, i sí que hem de col·laborar-hi per tot allò que fa referència a un més bon control de la immigració. En tot això, nosaltres sempre hem respost com el primer.

Li volia dir també un altre tema que hi ha: és aquesta qüestió sobre la lluita contra el terrorisme, aquest tema de si trenta o quaranta anys, que nosaltres entenem que no hauríem de passar d'una reclusió màxima de trenta anys, perquè això no en redueix la freqüència, ni induïx a més o menys delictes el fet de passar trenta a quaranta anys, i per altra banda, en canvi, va en contra d'una cosa que entenem fonamental...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...que cita la Constitució...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...que és la possibilitat de reinserció i rehabilitació.

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

Perdó.

El president

Gràcies. Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. Fernández Díaz

Sí, gràcies, senyor president. Bé, jo crec que les darreres setmanes s'està produint una situació paradoxal: d'una banda, vostè pensa una cosa, el Govern una altra, i Convergència i Unió en fa una altra de ben diferent. Això ha sigut així en qüestions com propostes presentades pel Partit Popular relatives a la supressió de l'impost de successions, o propostes del Partit Popular relatives a les reformes del Codi penal per lluitar, efectivament, contra la delinqüència.

I jo, per això..., m'hauria agradat també haver escoltat de vostè un seguit de reflexions sobre altres qüestions que centren l'activitat política i de govern a Catalunya i a Madrid les darreres setmanes. M'agradaria conèixer també si la seva herència política en clau internacional és, com s'està demostrant al llarg de les últimes setmanes, el trencament de la seva tradició atlantista; si la seva herència en polítiques de família és donar suport, per part de tots els diputats de Convergència i Unió menys un, al Congrés de Diputats, a la modificació del Codi civil proposada pel Partit Socialista, segons la qual s'havien d'homologar les parelles homosexuals al matrimoni.

M'agradaria saber també si la seva herència en matèria antiterrorista serà perseverar a no donar suport a la il·legalització de Batasuna, a no donar suport a les propostes del Govern del Partit Popular d'endurir les penes per als terroristes, de trenta a quaranta anys, o d'inse-

rir publicitat des del Govern de Catalunya a la revista *Egunkaria*, acusada de col·laborar amb la banda terrorista ETA, tal com ha fet el Grup de Convergència i Unió a l'Ajuntament de Barcelona. O si la seva herència, per exemple, és permetre entendre o acceptar que es pugui entrevistar abans el director d'aquest diari, d'*Egunkaria*, a TV3 o al Canal 33, i no pas la professora basca Gotzone Mora, perseguida per la seva defensa de la llibertat. O compartir el criteri del conseller d'Universitats, que avui ha dit que vol ser mitjancer entre la Universitat de Barcelona, el rector, i aquesta professora, que va ser impedida en l'exercici de la seva llibertat, quan un conseller d'Universitats no ha de ser mitjancer...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Díaz

...sinó part implicada i solidària amb aquelles persones que no poden defensar...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Díaz

...la seva llibertat i els seus criteris en la universitat.

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Fernández Díaz

Disculpi, senyor president.

El president

Gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre com valora l'acord relatiu a la formació contínua (tram. 317-00572/06)

La següent pregunta, la formula l'il·lustre diputat senyor Enric Millo, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que té la paraula.

El Sr. Millo i Rocher

Senyor president, el dia 30 d'abril de l'any passat es va produir un fet important, i és que el Tribunal Constitucional va dictar una sentència –sentència favorable, per altra banda, al recurs que en el seu moment havia interposat el Govern de la Generalitat de Catalunya– per la qual Catalunya pot tornar a tenir allò que en el seu moment li va ser tret, que és la seva capacitat, la seva competència per exercir a Catalunya, en el nostre territori, les seves funcions en matèria de formació contínua, formació de treballadors, no només pel que fa referència a les funcions, sinó també al seu finançament.

A partir d'aquell moment es va iniciar una negociació important, dirigida, liderada pel conseller d'Indústria i Treball, juntament amb els agents socials, representants de treballadors i empresaris de casa nostra, que finalment ha culminat en un acord, signat recentment, concretament el dia 24 de febrer d'aquest d'any, que permet fixar d'una manera clara quins són els objectius, quin és el model propi, model català, lluny d'aquella experiència, no pas precisament positiva, de l'execució per part de la Forcem concretament, que tots coneixem, que havia exercit fins ara aquestes funcions, i que, per tant, Catalunya, ho repeteixo, tindrà un model propi, amb uns objectius propis i amb un instrument propi, participat pel Govern, els agents socials, representants dels treballadors i dels empresaris. Aquest és un acord, al nostre entendre, important, perquè fa referència a un element que és un factor estratègic de competitivitat de la nostra economia, que afecta treballadors i empresaris, com és la formació contínua.

La nostra pregunta, en aquests moments, senyor president, en què només resta pendent la signatura definitiva de l'acord amb el Govern de l'Estat per tal de fer possible el desenvolupament d'aquest acord assolit en l'àmbit de Catalunya, és: quina valoració feu del contingut d'aquest acord amb els agents socials, i també quines són les perspectives que preveieu de desenvolupament de l'esmentat acord, conseqüència d'aquest conveni que esperem que properament es pugui signar amb el Govern de l'Estat espanyol?

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Bé, una pregunta molt intel·ligent, com sempre, la de Convergència i Unió, eh? (*Rialles.*) Bé, no, sí que és intel·ligent, perquè ens permet explicar, és un bon exemple del que passa de vegades amb les negociacions que hem de tenir amb l'Administració espanyola, no?

Vostès saben que l'any 92, en època –sigui dit de passada– de govern del PSOE (*veus de fons*)... –sí, sí, era de govern del PSOE, sí–, doncs, aleshores... –amb majoria absoluta, és clar–, i aleshores va passar que una cosa que enteníem que era competència nostra i que havíem començat a exercir ens va ser presa a base que van crear un nou sistema que en van dir d'una tripartida, la fundació tripartida estatal, de sindicats, patronal i Govern central, i bé, i ens ho van prendre, senzillament, no?

Les protestes van ser inútils, vam fer recurs –si no ho recordo malament, vam ser l'única comunitat autònoma que va fer recurs–, i al cap de nou anys l'hem guanyat, aquest recurs. L'hem guanyat per a nosaltres i per a totes les comunitats autònomes.

Davant de la por que teníem que ara hi hagués aquella cosa que una vegada va passar –va passar, per exemple, amb les cambres agràries–, que havent tingut una sen-

tència favorable, després es busca la manera, diguem-ne, d'escapolir-se del compliment d'aquesta sentència, vam establir ràpidament contacte amb el Govern central, i bé, i concretament amb el ministre Zaplana, i vam estar negociant una sèrie de coses amb els objectius següents: primer, garantir l'exercici efectiu de la competència; segon, millorar la quantia dels recursos destinats a aquesta formació contínua; tercer, mirar que aquests recursos s'adeqüin al que són realment les necessitats que hi ha a Catalunya d'això, i finalment, garantir la participació dels agents socials.

I en aquest sentit vàrem iniciar tota una sèrie de contactes amb els sindicats d'aquí, concretament amb Comissions i amb UGT, i amb les patronals d'aquí, i s'ha arribat a un acord que –d'ells, de les patronals i dels sindicats, amb el Govern de la Generalitat– entenem que és un acord bo, positiu, del qual tots podem estar contents i orgullosos –i n'estem– i que és molt ben valorat fora de Catalunya i probablement..., espero que serà copiat.

I això ens ha de permetre a tots plegats –a la UGT, a Comissions, a Foment, a les patronals en general i al Govern de la Generalitat–, doncs, reparar dues mancances cabdals que hi havia en el model anterior: primera, la primera, que no ens ho tornin a sostreure amb alguna maniobra, diguem-ne, particular; però, a part d'això, hem de mirar d'evitar el que abans hi havia, que era la no-adaptació de la formació contínua a les necessitats...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...de determinats sectors nostres, catalans. I després...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...evitar també...

El president

Senyor president, s'ha acabat la...

El president de la Generalitat

Dispensi.

El president

No, gràcies.

Fetes ja les preguntes al president de la Generalitat, passem ara a les preguntes al Consell Executiu.

Han sigut posposades les preguntes 14 i 15.

— Preguntes al Consell Executiu relatives a les queixes per manca de seguretat en alguns centres penitenciaris (tram. 310-00366/06) i al millorament de la carretera C-243 (tram. 310-00468/06) (retirades)

Han estat retirades la sisena i l'onzena.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i la vicepresidenta segona el substitueix en la direcció del debat.*)

La vicepresidenta segona

Passem al punt setè, pregunta al Consell Executiu a respondre oralment en el Ple sobre la revitalització de la línia del tren de la Pobla de Segur.

— Pregunta al Consell Executiu sobre la revitalització de la línia de tren de la Pobla de Segur (tram. 310-00385/06)

El senyor Francesc Xavier Boya i Alós, del Grup Parlamentari Socialista, farà la pregunta al conseller senyor Felip Puig.

(*Remor de veus.*)

El Sr. Boya i Alós

Gràcies, senyor conseller...

La vicepresidenta segona

Un moment, si us plau, un moment... Es prega una mica de silenci, si us plau. (*Pausa.*) Il·lustre diputat, pot començar.

El Sr. Boya i Alós

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, en el temps de l'alta velocitat, el Pirineu continua tenint dues línies fèrries en una situació d'absoluta precarietat, molt especialment la línia coneguda com «la línia de la Pobla de Segur», i voldríem saber en quina situació es troba actualment el procés de traspàs d'aquesta línia de l'Estat cap a la Generalitat.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, vostè..., crec que coneix molt bé quina és la situació en aquests moments de negociació al voltant de la línia Lleida - la Pobla de Segur (*remor de veus*), que va ser objecte de suport institucional per part de la Diputació de Lleida, del Govern de la Generalitat i d'altres entitats per garantir la seva viabilitat. (*Persisteix la remor de veus.*) Una línia que, com bé sap també i coneix i espero que ho recordi...

La vicepresidenta segona

Prego silenci, si us plau!

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor presidenta. I espero que..., i estic convençut que vostè també ho recorda, a mitjan dels anys vuitanta va ser decretat el seu tancament i la seva eliminació de la xarxa ferroviària i que, gràcies al suport d'institucions, de la Generalitat, de la Diputació, d'altres entitats, doncs, es va poder mantenir, la seva viabilitat i el seu funcionament, que avui continua essent, malgrat tot, deficient.

I ens trobem amb una paradoxa, i és que hem portat molts anys en el procés de traspàs i de negociació de transferències i competències, la Generalitat de Catalunya, negociant i dialogant amb el Govern de l'Estat, cosa que vostè també coneix, perquè també el seu partit polític ha tingut responsabilitats a l'Estat i sap el difícil que és; però, al final hem arribat a una absoluta contradicció: si durant molts anys hem estat reclamant un millor finançament pels serveis traspassats, ara ens trobem amb un traspàs que no tan sols ens ve mal dotat, sinó que se'ns demana que paguem, pel servei que se'ns ha de traspasar.

I, per això, aquest és el motiu pel qual la negociació en aquests moments està absolutament encallada.

La vicepresidenta segona

Senyor diputat..., té la paraula.

El Sr. Boya i Alós

Gràcies, senyor conseller. Tot això que diu és cert. S'han tancat molts quilòmetres de vies de ferrocarril en aquest país. És cert, i això va passar durant els anys vuitanta, però aquesta és una línia que fins ara continua viva, i que nosaltres volem que continuï molts anys més i així ho hem manifestat. Tanmateix, plana sobre el territori, plana especialment al Pirineu, la sensació que vostès en aquesta negociació han sigut uns mals negociadors, que han sigut febles i que han sigut inoperants.

Perquè, si no, com s'interpreta, senyor conseller, que, conegudes les dificultats que vostè ha manifestat en la negociació d'aquest traspàs i el que posa -m'ho permetrà- en evidència, per altra banda, la nul·litat dels seus pactes amb el Partit Popular, que en aquest moment Renfe estigui venent tots els actius -immobiliaris, urbanístics- de les estacions del tram entre, especialment, Balaguer i la Pobla de Segur, que estiguin en venda els edificis, i que tot això es faci, en tot cas, al marge dels ajuntaments i no sabem si al marge també del Govern de la Generalitat.

Aquest entenem que és un fet greu. Un fet que manifesta la falta de lleialtat i la falta de transparència en aquest procés, que perjudica molt especialment les possibilitats de continuació d'aquesta línia i que perjudica també i molt especialment els ajuntaments pirinencs afectats. I, en tot cas, també convindrà amb mi que estem perdent un actiu molt important en aquesta taula de negociació.

Tenim notícies que vostès fa un any que saben d'aquestes negociacions, d'aquestes vendes, perquè alguns alcaldes els ho han posat de manifest, i, en tot cas, la seva actuació respecte a aquesta qüestió ha sigut, ho reitero, la inoperància.

Senyor conseller, nosaltres li reclamem que aquest Govern es posi al costat dels ajuntaments del Pirineu per conservar aquesta línia, i que ho faci amb celeritat, abans que el procés de tancament es faci efectiu...

La vicepresidenta segona

Se li ha esgotat el temps, senyor diputat.

El Sr. Boya i Alós

...i vostè sap que aquesta és una línia molt important per al nostre territori.

Gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta segona

Senyor conseller, li queda un minut. El vol utilitzar? *(Pausa.)* Molt bé.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyora presidenta. Sí, l'utilitzaré. Miri, senyor diputat, jo ja sé que vostè viu a les comarques del Pirineu, però estic convençut que vostè sí que coneix el que plana al Pirineu.

El que plana al Pirineu és que vostès van estar a punt de tancar la línia i que només s'ha pogut salvar i mantenir gràcies al govern nacionalista de Convergència i Unió. I al Pirineu plana que vostès, si tornen a manar, tornaran a tenir la temptació de tornar-la a tancar, i només es podrà garantir la seva viabilitat si nosaltres continuem mantenint el propòsit de fer de l'equilibri territorial una de les prioritats de l'acció del Govern de la Generalitat.

I nosaltres en aquests moments el que estem fent és negociant amb el Govern de Madrid el seu traspàs definitiu, que ho aconseguirem, i ens estem preparant, des d'un punt de vista d'inversions, des d'un punt de vista de projectes de garantia, un servei regional entre la Poble de Segur i Lleida d'altres prestacions per connectar amb el tren de gran velocitat quan passi per Lleida; un servei de metro comarca entre Lleida i Balaguer que permeti unes bones freqüències i una bona articulació d'un servei també amb altres freqüències en l'àmbit comarcal del Segrià i de la Noguera.

I ens estem preparant perquè Ferrocarrils de la Generalitat... *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)* –gràcies, senyora presidenta– pugui ser operador regional i concursar ben aviat quan la liberalització del transport sigui una efectivitat.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Pregunta al Consell Executiu sobre la creació d'una unitat d'hemodinàmica - cirurgia cardíaca a l'Hospital Josep Trueta, de Girona (tram. 310-00386/06)

Passem a la vuitena pregunta sobre la creació d'una unitat d'hemodinàmica - cirurgia cardíaca a l'Hospital Josep Trueta, de Girona. Formula la pregunta la il·lustre diputada senyora Marina Geli, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Té la paraula.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, parlem de reequilibri territorial, que deia el senyor Felip Puig. Fa més de dos anys, en aquest hemicicle, l'anterior conseller Rius, anuncia que l'Hospital Josep Trueta..., per tant, que es descentralitzaran les unitats de cirurgia cardíaca a Girona, Tarragona i Lleida.

Sap vostè que això va ser després que un cap de servei, el cap de servei de cirurgia cardíaca de l'Hospital de Sant Pau, denunciés que hi havien llistes d'espera. Això tothom s'ho va creure. Han passat més de dos anys, mentrestant la comissió d'experts ho va anar estudiant. S'ha obert una nova unitat de cirurgia cardíaca a l'Hospital Germans Trias i Pujol, a Badalona. Per tant, això del reequilibri territorial en els territoris perifèrics no ha sigut fins ara.

Em dirà que fa quinze dies vam anunciar una inversió important, però li voldria refrescar les dades de Girona, que vostè les coneix bé. La regió sanitària de Girona, aproximadament de població real diària, 600.000 persones, a l'estiu molt més, i en època turística, té set hospitals comarcals i un hospital de referència, que vostè sap que fa molts anys que hi ha cardiòlegs molt ben formats, capaços, que durant molts anys han demanat la possibilitat de fer hemodinàmica intervencionista, fins i tot hi ha persones capacitades per fer cirurgia cardíaca.

L'any 2002 es van començar a fer entorn dels cinc-cents cateterismes a Girona, però encara hi ha vuit-cents pacients, de Girona, que van a hospitals de Barcelona, entre l'Hospital Clínic, l'Hospital de Vall d'Hebron o Germans Trias i Pujol, de Badalona.

Per tant, quins diners tenim per l'Hospital Josep Trueta, per la regió sanitària de Girona, per completar l'hemodinàmica diagnòstica intervencionista? Ampliarem la unitat coronària? Quin personal? Sí o no a la cirurgia cardíaca?

La vicepresidenta segona

Conseller Xavier Pomés, té la paraula per a la resposta.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Moltes gràcies, senyor presidenta. Senyora diputada, és cert, es va fer una comissió, una comissió assessora de cardiologia terciària a Catalunya, per veure què s'havia de fer des del punt de vista d'hemodinàmica i també des del punt de vista de serveis de cirurgia cardíaca.

És cert que també es va obrir un servei a l'Hospital Germans Trias i Pujol, amb la qual cosa en aquests moments Catalunya disposa de cinc serveis públics. Això significa un servei per cada 1.250.000 habitants, amb un volum d'activitat d'entre sis-cents i set-cents intervencions per servei, que és el mínim recomanable per garantir una qualitat de l'atenció.

A l'informe, que s'està acabant de redactar, en tenim unes primeres aproximacions, ens diuen que s'han trobat recomanacions, especialment a Gran Bretanya, que situen el nombre idoni d'intervencions de cirurgia cardíaca per centre entre vuit-cents i mil intervencions a l'any. Això recolza les polítiques de centralització de procediments d'alta complexitat o cost, que seria la que situaria en la línia seguida a Catalunya.

Per tant, tenint en compte que a la regió sanitària de Girona el nombre de casos de cirurgia cardíaca al cap de l'any són entre dos-cents cinquanta i tres-cents casos, això no és una massa crítica suficient per recomanar la posada en marxa d'aquest servei si volem garantir una correcta qualitat assistencial.

Pel que fa a les qüestions d'hemodinàmica, en tot cas, li puc dir que el dia 11 de febrer es va aprovar una inversió per valor de 3,2 milions d'euros, entre altres coses, per a un sistema d'hemodinàmica a Girona i un sistema d'hemodinàmica a Lleida, que es pugui fer l'hemodinàmica diagnòstica i, en alguns casos, també, terapèutica, però, en cap cas, cirurgia cardíaca.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Senyora diputada, li queden vint-i-set segons.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies. Vostè ha obert el debat del terciarisme, honorable conseller. Aquesta Comissió estava treballant i vostès van obrir, sense escoltar els experts, la unitat de Badalona. Ho sap perfectament, i, per tant, podríem haver estat d'acord que cal massa crítica d'intervenció, de nombre d'intervencions i que, per tant, l'excel·lència només es faci en alguns centres.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Nosaltres, que mai hem fet demagògia amb aquest tema, havíem insistit sempre amb hemodinàmica intervencionista potent a l'Arnau de Vilanova, a la regió de Tarragona, o l'Alt Camp, a Tarragona, i a Lleida. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* I que deixàvem per als experts el terciarisme...

El president

Senyora diputada, s'ha acabat el temps.

La Sra. Geli i Fàbrega

Tornarem a debatre algun dia el terciarisme.

Gràcies, honorable conseller.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Té la paraula, senyor conseller

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Moltes gràcies. Com sap, també, a Tarragona existeix també una unitat d'hemodinàmica que dona servei també a la regió sanitària de Tarragona.

A veure, jo crec que en aquest tema –en aquest tema–, res a dir, que amb 12.000 hemodinàmiques i 3.000 angioplàsties sigui necessari fer una descentralització, i aquesta política l'estem duent a terme. Però, hi insisteixo, el tema del terciarisme requereix acumulació de casos.

Gràcies.

El president

Senyor conseller, gràcies.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Gràcies.

El president

A vostè.

— Preguntes al Consell Executiu relatives a la previsió d'actuacions amb relació al Pla director de camps de golf (tram. 310-00445/06) i al seu capteniment pel que fa al Pla director de camps de golf (tram. 310-00446/06)

La següent pregunta, la formula la il·lustre diputada senyora Bet Font, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, sobre la previsió d'actuacions amb relació al Pla director de camps de golf. Té la paraula, senyora diputada.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Si no li sap greu, acumularia les dues preguntes.

El president

Molt bé. Endavant.

La Sra. Font i Montanyà

Senyor conseller, hi ha una resolució d'aquest Parlament, que a més a més va ser provocada per una proposta d'Iniciativa per Catalunya Verds, que diu que a l'estiu del 2001 el Pla director de camps de golf hauria d'estar fet.

Nosaltres tenim entès que fins ara hi ha uns quants decrets, però, on és aquest Pla director de camps de golf?

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller de Medi Ambient (Sr. Ramon Espadaler i Parcerisas)

Sí, gràcies, senyor president. Senyora diputada, certament hi ha una resolució d'aquest Parlament, de 24 d'abril de 2000, que insta el Govern a fer la redacció del que és aquest Pla director de camps de golf. Aquest Pla, la seva part central, va ser presentat a la Comissió de Política Territorial d'aquest Parlament i aquest Pla es desenvolupa amb un conjunt de decrets, un dels quals, doncs, està, precisament, ara en tràmit.

Val a dir que, amb relació als camps de golf, el principal aspecte de preocupació, des de la perspectiva ambiental o de sostenibilitat, és el consum d'aigua. I és en aquest sentit que orientem el Decret que en aquests moments tenim en tràmit.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Senyora diputada, té la paraula.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, em sembla que aquí hi ha un cert malentès o un cert enrenou, perquè nosaltres vàrem demanar que es fes aquest Pla director.

Entenim que era necessària una planificació dels camps de golf en el sentit que la distribució dels camps golf en el territori, doncs, pot tenir unes determinades implicacions sobre el model de desenvolupament, pot tenir també unes determinades implicacions en el consum d'aigua, pot tenir unes implicacions, fins i tot, urbanístiques, i a nosaltres ens semblava que era bo planificar territorialment, i així li va semblar també a aquest Parlament, que va aprovar una resolució que deia que s'havia d'elaborar el Pla director de camps de golf, com li he dit abans, l'estiu del 2001. Així va ser. Ens va semblar, a tots, que hi havia una deure pendent i, a la tardor del 2001, mesos després que es complís el termini marcat per aquesta Resolució, en veure que el Pla director no havia estat presentat, fins i tot hi va haver un control de compliment en aquest mateix plenari que va portar com a resultat la votació que deia que el Govern havia incomplert el mandat del Parlament.

Pocs dies després, poc temps després, el senyor Felip Puig, en aquells moments conseller de Medi Ambient, va venir al Parlament a presentar a bombo i platerets, tot i el retard, el Pla director de camps de golf, que, en realitat, després vàrem saber que no era tal, sinó que era una proposta.

I, com ho vàrem saber que no era tal? Doncs, perquè, des d'Iniciativa per Catalunya Verds, vàrem presentar una proposició no de llei en la qual plantejàvem modificacions d'aquest suposat Pla director de camps de golf. I quan vàrem posar a votació la Proposició no de llei, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió se'ns va dir que no podíem modificar un pla director de camps de golf que no existia perquè el Govern no l'havia aprovat.

Ara vostè ens diu que el Pla va ser presentat i que es desenvolupen decrets. Que un Pla sigui presentat vol dir que està aprovat? El Grup de Convergència i Unió

i en concret el senyor Rull, en la Comissió de Política Territorial, ens va dir que el Govern no l'havia aprovat. Com quedem? Està aprovat o no està aprovat? Allò que va venir a presentar el conseller Puig era un pla director o era una proposta o un avantprojecte de pla director?, perquè si mirem les transcripcions de la compareixença del conseller, en tot moment parlava de pla director i mai de proposta o de projecte, però, és clar, llavors, el senyor Rull quan ens va dir que aquella nostra Proposició no de llei no tenia sentit perquè el Pla director no estava aprovat ens estava dient una falsedat. Qui era el qui deia falsedats, el conseller o el senyor Rull? I en aquests moments com està?, perquè no ho ha aclarit. Tenim planificació territorial o no tenim planificació territorial? Els decrets no són planificació territorial, són regulacions de com ha de funcionar un camp de golf, però no són regulacions sobre quants camps de golf pot haver-hi en un determinat territori, no són regulacions d'aquesta planificació territorial, que, fins i tot, al nostre entendre, també hauria de dir condicionants a l'entorn de la urbanització o dels complexos que es puguin fer a l'entorn d'un camp de golf, que això és de les qüestions que, des d'un punt de vista de la sostenibilitat, a nosaltres més ens preocupen, perquè, moltes vegades, es fa servir un camp de golf d'excusa per fer un gran complex hotel·ler, per fer unes urbanitzacions que, a part de tenir un model de desenvolupament, un model d'ocupació del territori, que nosaltres no compartim, doncs, condicionen encara més aquest consum d'aigua.

La nostra opinió, senyor conseller, és que el Govern no té cap interès a fer un pla director de camps de golf, no té cap interès a fer aquesta planificació que el Parlament va aprovar, i li va fer un mandat, i que l'hauria d'haver presentat l'estiu del 2001, i aviat serem a l'estiu del 2003, que això no existeix, i que, per tant, novament, li hem de dir que estan incomplint un mandat del Parlament.

Nosaltres creiem que si vostès es creguessin aquestes paraules tan boniques que sovint es posen a la boca del desenvolupament sostenible ja faria temps que tindríem aquesta planificació que reclamem i que, a més a més, tenen l'obligació de presentar, perquè és un mandat del Parlament.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller de Medi Ambient

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, a veure, hi ha un mandat, certament, d'aquest Parlament, es va presentar un pla en aquesta cambra, a la Comissió de Política Territorial, i aquest li he dit que es desenvolupa a través, doncs, d'un conjunt de decrets, un dels quals està en aquests moments en fase d'informació pública, que va ser aprovat, inicialment, en el marc de l'Agència Catalana de l'Aigua, del Consell d'Administració, i que ara està, doncs, en tràmit d'informació pública.

Per què precisament aquest Decret? Perquè el primer aspecte i el que més ens preocupa dels camps de golf, el que des de la perspectiva de la sostenibilitat, que vostè ens retreu que intentem practicar..., és, precisament, doncs, el consum d'aigua. I aquest Decret proposa amb molta claredat com han d'anar evolucionant els camps de golf que ja existeixen i quins són els condicionants que hem de posar per als camps de golf que es puguin, doncs, ubicar en el futur, quins han de ser els requisits quant a consum d'aigua. Aquest ens sembla un aspecte absolutament central, i vostè, doncs, tindrà l'opinió que tingui sobre la planificació, sobre la sostenibilitat i sobre els criteris de capteniment del Govern, però, en qualsevol cas, el que sí que hi ha és damunt la taula un decret que regula això, que estableix quin és l'ordre de prioritats i que estableix quines són les qualitats de l'aigua regenerada, perquè, és clar, val a dir-ho, per poder regar amb aigua de depuradora aquesta ha de ser de qualitat, ha de ser regenerada, i cal que tinguem tractaments de terciari. Per tant, ni ho farem ni ho podrem fer tot de cop, aquesta substitució, sinó que l'haurem d'anar fent gradualment a mesura que tinguem, doncs, els recurs suficient per anar substituint les fonts, doncs, amb què actualment s'estan regant els camps de golf.

Val a dir que, malgrat que aquest és un decret que ara està en tràmit, i crec que deu haver trobat una certa centralitat –perquè li asseguro que no sé quines són més intenses, si les crítiques seves quant al fet que ens hem quedat curts o les crítiques, doncs, del sector que creu, doncs, que ens hem passat per l'altre costat, per tant devem haver trobat, doncs, una certa centralitat–, més enllà d'això, també vam aprofitar una no volguda conjuntura, doncs, que vam tenir just ara fa un any, poc més d'un any, doncs, que era el Decret de sequera, que vostè sap que vàrem regular d'una manera molt estricta, doncs, quins eren els usos lúdics de l'aigua. Vàrem ser severos en aquest àmbit i vàrem, doncs, imposar mesures molt i molt severes. Fruit d'aquelles mesures, i aprofitant aquella no desitjada, en qualsevol cas, conjuntura, doncs, ara estem també en condicions i en compliment de quin era aquest Pla que va presentar el meu predecessor, el conseller Felip Puig, a la Comissió de Política Territorial. En compliment d'això, l'estem desenvolupant, doncs, amb aquests decrets, i en concret amb aquest, perquè aquest és l'aspecte central que ens preocupa.

Altra cosa és una proposició, no sé si era una proposició no de llei o era, suposo, una moció, que el seu Grup va presentar, per la qual aquest Pla territorial havia de prendre forma de pla territorial sectorial i que aquesta cambra no va aprovar. Jo no en tinc la referència concreta en aquest moment, però, en qualsevol cas, aquesta és una iniciativa que vostès van sotmetre a consideració d'aquesta cambra i que crec –no en tinc constància– que aquesta cambra no la va fer seva, lo la va aprovar. Això seria, en qualsevol cas, un altre plantejament diferent.

El que sí tenim és això, és aquest gradual procés de substitució, regulat per un decret que pensem que ens farà, doncs, una activitat que ha de ser més, sí, més sostenible, evidentment, però, evidentment, des de les tres perspectives: des de la perspectiva mediambiental, i,

per tant, ha de ser, doncs, responsable i raonable amb el consum d'aigua, però també des de la perspectiva econòmica, no ho podrem fer avui per demà, i des de la perspectiva social.

Aquesta és la visió, l'actitud, del Govern, i, per això, precisament per això, doncs, estem ja en fase final, pràcticament, estem en fase d'informació pública, d'aquest Decret que regularà l'aspecte central i que més ens preocupa, que és l'ús d'aigua en els camps de golf.

Moltes gràcies, senyor president, senyora diputada.

El president

A vostè, senyor conseller.

— Pregunta al Consell Executiu sobre el futur IES de Teià (Maresme) (tram. 310-00469/06)

La següent pregunta la formula l'il·lustre diputat senyor Jaume Oliveras, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, a l'honorable consellera Carme-Laura Gil, consellera d'Ensenyament, sobre el futur de l'IES de Teià, al Maresme. Té la paraula.

El Sr. Oliveras i Maristany

Sí, gràcies, senyor president. Senyora consellera, la reivindicació de la construcció d'un institut d'educació secundària al municipi de Teià ha estat una reivindicació molt sentida en aquest municipi, fruit d'una àmplia mobilització ciutadana, finalment també assumida per l'Ajuntament d'aquest municipi, també ha estat precedida per un conjunt d'iniciatives parlamentàries del Grup d'Esquerra Republicana i d'aquest diputat i, finalment, sembla que les reticències inicials que tenia el Departament d'Ensenyament..., tot apunta que, almenys amb les respostes que tenim per escrit del Departament i les declaracions fetes per vostè mateixa, aquest projecte pot ser una realitat. Al principi, els compromís eren encarregar el projecte al llarg de l'any 2003, iniciar les obres durant el 2004 i iniciar-hi el curs escolar 2005-2006.

La nostra pregunta és: en quina situació es troba en aquests moments el projecte de construcció d'un institut d'educació secundària al municipi de Teià?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula, honorable consellera.

La consellera d'Ensenyament (Sra. Carme-Laura Gil i Miró)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, és ben cert el que vostè diu, i tot l'interès que ha tingut sempre el Grup polític que vostè representa per aquest institut de Teià.

Jo ara l'assabento que es troba, el projecte, en aquella fase específica que anomenem «de viabilitat» o «volumètrica», que és la que analitza la distribució i l'ade-

quació dels espais constructius del futur institut sobre el solar que ens ha estat cedit per l'Ajuntament.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. Endavant, senyor diputat.

El Sr. Oliveras i Maristany

Senyora consellera, les notícies que nosaltres tenim en aquests moments és que el novembre de l'any passat l'Ajuntament de Teià va comunicar al Departament l'aprovació ja definitiva per part de l'Ajuntament dels terrenys que voldria posar a disposició del Departament per a la construcció de l'institut.

La preocupació d'aquest diputat ve pel fet que des del novembre de l'any passat encara no hi ha hagut cap resposta per part del Departament d'Ensenyament a aquest acord de l'Ajuntament de ja cedir aquests terrenys. Per quan aquesta resposta? I, per quan es començaria el procés de redacció del projecte i de la licitació del projecte de l'institut?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula la senyora consellera.

La consellera d'Ensenyament

Senyor president, senyor diputat, sí que s'hi va donar resposta, hi ha una resposta crec que des de la nostra Delegació Territorial i també del mateix director general de centres. El cas és que nosaltres vam introduir a la nostra planificació i programació la construcció d'aquest institut; també tenim ja la reserva pressupostària que se'ns va donar per l'acord del nostre Govern el mes de febrer, d'aquest febrer passat, i, per tant, ja estem fent el primer estudi, que és l'estudi de viabilitat del projecte; immediatament licitem ja el projecte d'obres, que serà un institut, doncs, per a capacitat d'uns 350 alumnes, i li haig de dir que, des de l'alcaldia, l'alcalde ens va assabentar ja des de l'any 2001 de les necessitats i les aspiracions que hi havia a la societat al respecte, que hi va haver una resolució de l'alcalde de 6 de març en què ens comunicava la cessió d'aquest solar, un solar de dotze mil metres quadrats de sòl urbà, i que va ser aprovat en el Ple del 21 de maig, de l'any passat, del 2002, i nosaltres vam dir, doncs, que aniríem a veure com era, com es fa sempre, com era el solar, l'hem acceptat, ara fem l'estudi de viabilitat i ho tenim ja tot preparat perquè sigui tal com vostè ha dit, aquest calendari: el 2003 la licitació ja del projecte d'obra i el 2004 la licitació de l'obra de construcció.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera.

Pregunta al Consell Executiu sobre la creació d'una unitat d'hemodinàmica - cirurgia cardíaca a l'Hospital Arnau de Vilanova, de Lleida (Segrià) (tram. 310-00387/06)

La pregunta següent la formula la il·lustre diputada la senyora Marina Geli, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi. La formula a l'honorable conseller de Sanitat i Seguretat Social, sobre la creació d'una unitat d'hemodinàmica - cirurgia cardíaca a l'Hospital Arnau de Vilanova, de Lleida. Té la paraula, senyora diputada.

La Sra. Camps i Torrens

Senyor president, la formularé jo mateixa, la pregunta.

El president

Senyora Camps, té la paraula.

La Sra. Camp i Torrens

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, seguim parlant dels serveis de cardiologia als hospitals del territori. En concret, parlem dels serveis de les dotacions de cardiologia de Lleida i de l'Hospital Arnau de Vilanova, que, com vostè molt bé sap, és un dels que està més infradotat de Catalunya en aquest sentit.

Vostè ens ha parlat anteriorment de l'aprovació del servei d'hemodinàmica per a l'Hospital de Girona i per a l'Hospital Arnau de Vilanova. Nosaltres, senyor conseller, voldríem que ens concretés quin calendari hi ha previst per a la posada en marxa d'aquest servei, que en aquests moments la insuficiència del qual suposa que entre 250 i 300 pacients lleidatans s'hagin de desplaçar anualment als hospitals de Barcelona, i, per tant, voldríem saber quin és el calendari de posada en marxa i, sobretot, en quin personal es compta, com es reforçarà el personal d'aquesta unitat. Es calcula que es necessitaran, com a mínim, dos hemodinamistes, i, per tant, voldríem saber quines són les seves previsions i quin és el pressupost previst per a aquest servei.

Així mateix, senyor conseller, ens agradaria saber quines són les previsions per reforçar la unitat de coronària i separar-la dels serveis d'intensius, on estan en aquests moments, i quan està prevista la creació d'una unitat completa amb una dotació mínima de vuit, deu, lllits, així com també millorar el servei de cardiologia, que actualment només compta amb quatre metges.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyora diputada. Té la paraula, senyor conseller.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, com he dit abans, la posada en funcionament d'un servei d'hemodinàmica a Lleida, a l'Hospital Arnau de Vilanova, s'ha aprovat ja la seva adquisició. Per tant, està finançat amb els pressupostos 2003, i ara és exclusivament

funció dels tràmits administratius, de concurs, adquisició de l'aparell en concurs públic, seguint totes les normatives, i després les obres d'instal·lació. Com que això és exercici 2003, nosaltres mirarem d'accelerar-ho al màxim des d'aquest punt de vista i veure que això pogués ser un servei que pogués entrar en funcionament dins d'aquest any mateix 2003.

És obvi que si nosaltres adquirim un servei d'hemodinàmica, doncs, també està en les previsions que hi hagi el personal. Seria una mica ridícul que tinguéssim un aparell i no el poguéssim fer funcionar.

Al mateix temps, pel que fa a la qüestió del servei de cardiologia, com vostè coneix molt bé, aquí va haver-hi un nomenament d'un cap de servei que després es va haver de revocar. La idea és tornar a convocar la plaça de cap de servei, i, a partir d'aquí, llavors, fer la corresponent estructuració d'aquest servei, que també comportaria, simultàniament, l'anàlisi, en el moment que estigui plenament consolidat aquest servei de cardiologia, que hi hagi una unitat de coronària per poder atendre, doncs, els malalts de tota la regió.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, a vostè, senyor conseller. Senyora diputada, té la paraula.

La Sra. Camps i Torrens

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, el tema de l'hemodinàmica, lògicament, suposo que va previst amb el personal, però voldríem saber quina és la dotació de personal prevista en el moment que es posi en servei, com vostè ha dit, si és possible, aquest mateix any.

I amb relació a la reestructuració del servei, voldríem saber si això suposa també una dotació de personal destinada a aquesta unitat, que en aquests moments, li ho repeteixo, només té quatre metges i és absolutament insuficient per fer les seves pròpies guàrdies, la qual cosa també representa que ni el mateix servei d'urgències de l'Arnau de Vilanova compta amb un cardiòleg de forma permanent, amb el que això pot suposar de manca de servei per als usuaris de l'Hospital de Lleida. I, per tant, en aquests moments, aquestes insuficiències fan, li ho repeteixo, que el servei de cardiologia de Lleida, bé, de l'Arnau, i, en aquest cas, de Lleida, perquè els altres hospitals estan menys dotats, es troben en una situació bastant deficient en relació amb els altres centres hospitalaris de Catalunya.

I, finalment, voldríem saber, senyor conseller, si a mitjà termini s'ha plantejat, la Conselleria, si es pot fer algun tipus de cirurgia cardíaca per reforçar aquest servei de l'Hospital.

Gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Moltes gràcies, senyor president. Evidentment, la dotació de personal no la hi puc concretar en aquests moments, però serà la que correspongui a una unitat d'hemodinàmica, la mateixa que pugui haver-hi, doncs, a qualsevol servei, amb un volum estimat en funció de les necessitats dels ciutadans.

Pel que fa a les dotacions de personal del servei de cardiologia, a mi em sembla molt més raonable que primer es convoqui i s'adjudiqui la plaça de cap de servei, i amb el nou cap de servei, llavors, es pugui fer un estudi funcional de les necessitats, i que no ens trobem que busquem un cap de servei de cardiologia quan hem fet una remodelació d'esquena al que ha de ser el seu futur responsable, i, per tant, primer que hi hagi el responsable, i partir d'aquí, doncs, fer la corresponent estructuració.

Pel que fa a la possibilitat que a Lleida hi pugui haver cirurgia cardíaca, doncs, encara amb major raó li contestaria el mateix que he dit a la seva companya diputada. És a dir, si a Girona el nombre de casos és entre dos-cents cinquanta i tres-cents a l'any, a Lleida només és entre dos-cents i dos-cents trenta...

El president

Senyor conseller...

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

...per tant, no existeix massa crítica suficient per garantir la qualitat.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'infraestructures (tram. 300-00907/06)

Acabades les preguntes al Consell Executiu, passem ja al vuitè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació que presenta el Grup d'Esquerra Republicana, i l'exposa l'excel·lentíssim senyor Carles Bonet, sobre la política d'infraestructures, que té la paraula.

El Sr. Bonet i Revés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, honorable senyor conseller, bé, la interpellació que avui presentarem des d'Esquerra Republicana és, una mica, una interpellació relacionada amb un balanç, no?

Jo començaria referint-me a una conferència que va fer el molt honorable senyor president de la Generalitat, Jordi Pujol, el 7 de maig del 2001, al Col·legi d'Enginyers de Camins, Canals i Ports, titulada «Infraestructures a Catalunya». És una conferència..., podria dir, la mare de totes les conferències sobre infraestructures que s'han fet a Catalunya aquests últims anys per part

del president Pujol. I tant és així que va ser editada per la mateixa Generalitat de Catalunya, i, bé, ara farà, podríem dir, el segon aniversari, no?

Jo crec que aquesta conferència té una síntesi clara si un la llegeix ara. La síntesi és la paraula «optimisme». És a dir, aquesta conferència destil·la un total optimisme, en el sentit de Leibniz de l'optimisme, és a dir, que vivíem en el millor dels móns possibles quant a infraestructures, doncs, era possible a Catalunya i arreu del cosmos, no? Frases com aquestes, s'hi llegeixen: «Els puc assegurar que fa molt de temps que a Catalunya no perdem inversions respecte a altres països per dèficit d'infraestructures»; o una altra frase, textual: «La innovació en infraestructures que s'haurà fet de l'any 2001 al 2005 a Catalunya supera de molt la que entre tots es va fer en un moment de tan bons records, com en els Jocs Olímpics.» I encara reble el clau: «El cas és que ara, amb tota certesa, el TGV i l'ample europeu arribaran a Barcelona l'any 2004; a Barcelona, a l'aeroport del Prat, però també als de Reus i Girona, als ports de Barcelona i de Tarragona, i que arribarà a la frontera, tot i que és cert que hi ha dubtes sobre quan es podrà fer l'enllaç amb la xarxa europea, a causa d'algunes indefinicions franceses.» Deia, finalment: «Pràcticament, això ho tenim a la butxaca.»

Respecte a altres infraestructures, doncs, també era molt optimista. Deia, de l'ampliació del port, que s'està ja començant a fer les obres; de l'aeroport, que deia que a finals del 2003 tindriem la tercera pista; que la depuradora del Llobregat, doncs, s'acabaria a finals del 2002. Deia que el transport de l'àrea metropolitana era dels millors d'Europa; que s'havien endegat o s'endegaven les obres de preservació del Delta, o deia que la ciutat judicial de Barcelona es començaria l'any passat.

En aquest discurs solemne, important –perquè aquí al Parlament no se n'ha fet un de tan important i tan solemne per part del president de la Generalitat–, es deia que totes les administracions públiques, en el període 2001-2005, es gastarien 1,5 bilions de pessetes, és a dir, 9.000 milions d'euros; 500.000 al TGV; 150.000 per l'aeroport del Prat; 100.000 pel port de Barcelona; 25.000 pels aeroports de Girona i Reus; el mateix Ministeri de Foment –estic parlant del període 2001-2005, a què sempre es refereix– es gastaria 200.000 milions de pessetes, i la Direcció de Política Territorial, 150.000.

Bé, el president Pujol continua afirmant en aquesta conferència que aquest bon moment d'infraestructures no es corresponia amb el moment que hi havia llavors, amb el moment polític. Recordem quin moment polític hi havia: hi havia una certa sensació que estàvem perdent pistonada davant Madrid, el PP ja començava a ensenyar la seva cara neocentralista, s'havia acabat la qüestió successòria a la coalició feia poc, s'estava negociant el sistema de finançament... És a dir, hi havia un clima polític que potser abonava o feia de la necessitat virtut d'aquesta anàlisi, com deia, tan optimista.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i la vicepresidenta segona el substitueix en la direcció del debat.)

El president Pujol diu que aquest bon moment en infraestructures no es correspon amb la sensació de desànim i que aquest bon moment ha estat possible perquè no va fer cas als consells d'algunes persones que li van recomanar l'any 98 de trencar les relacions amb el Govern, i que ell no les va trencar, precisament, per la qüestió de les infraestructures. O sigui, doncs, que, d'alguna forma, deia que el pacte del Majestic havia estat, realment, un encert, pel que fa a les infraestructures.

La pregunta és: què feia suposar aquest optimisme? Coneixement?, desconeixement? Tocava ser optimista? Per què Jordi Pujol, en la seva conferència tan solemne que he dit, té aquest to optimista tan exagerat? La pregunta és: faria ara la mateixa conferència, avui?, faria la mateixa conferència? Tindria el mateix to? Realment, creu el Govern de la Generalitat que en el període 2001-2005 es gastaran 9.000 milions d'euros de totes les administracions? Quantes inversions es perdran o s'hauran perdut pels retards del TGV?

Com podia dir el president de la Generalitat que, amb certesa, el TGV arribaria a Barcelona l'any 2004? –i no ho diu una vegada, ho diu unes quantes vegades. Com ho podia dir, això? Per què ho deia tan fermament? Tocava dir-ho, o és que tenia indicis que era veritat? S'estava negociant el finançament?, que, per cert, un servidor de vostès és senador i en el Senat, a la Comissió General de Comunitats Autònomes, en fi, ha assistit realment a la celebració del sistema de finançament per part del conseller Homs..., bé, en fi, absolutament celebrant i felicitant totalment el senyor Montoro, no?

La qüestió, senyor conseller, és què toca ara, avui, en qüestió d'infraestructures? Ser optimista o ser pessimista? Què toca dir? Estem en moments de ruptura, o en moments de semiruptura, o en moments de no-ruptura?

Quina és la realitat, però? Bé, la realitat és que hi ha indicis més que suficients que els terminis de les obres no es compliran. Això sembla bastant clar, no? Ahir mateix, com a símptoma d'aquesta ruptura, el Grup de Convergència i Unió al Congrés va presentar una moció en què el punt 1 deia que instava el Govern a fer un programa calendari, un programa calendari de les obres, que és lògic que hi sigui, i el Govern del PP, doncs, hi va votar en contra. Bé, hi va votar en contra el Govern del PP; vol dir que en això ja hem complert, ja està: hem aconseguit una moció de Convergència a Madrid, el PP en contra... Per tant, ja va bé per a la qüestió electoral, i prou.

Jo penso que el coll d'ampolla de totes les infraestructures a Catalunya és el TGV. I crec que pel discurs del president Pujol, pel seu excés d'optimisme, que ha anat continuant fins als viatges promocionals –no sé qui se'ls va inventar, però era un geni, aquest dels viatges promocionals–, el que sembla clar és que el president Pujol no estava ben informat, eh?, que no hi ha hagut una vigilància, que no hi ha hagut un marcatge per part de la Generalitat de les obres del GIF, un marcatge, doncs, per negociar, que les coses es fessin bé, o per alertar dels desgavells. I era evident que hi havia indicis que les coses no anaven gaire bé, eh?

La vicepresidenta segona

Senyor diputat, se li ha esgotat el temps.

El Sr. Bonet i Revés

Sí, acabo, senyora presidenta; després ja continuaré. Ja vam començar, doncs, per dues decisions polítiques que crec que la Generalitat no va estar molt..., en fi, «al tanto», i no va estar tot govern de la Generalitat que havia d'estar, que és la concessió dels trens a Talgo, en fi, una empresa sense experiència, que no sabem on fa els trens, i el sistema de senyalització a una empresa italiana sense experiència, perquè es dedicava a les dàrsenes. I, per tant, jo crec que aquesta és, una mica...

La vicepresidenta segona

Senyor diputat, ara sí que ha d'acabar, eh? Ja veu que ha passat un minut...

El Sr. Bonet i Revés

Senyora presidenta, acabo i ho deixo per més endavant. Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Passem, doncs, a la resposta. Té la paraula l'honorable conseller senyor Felip Puig.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyora presidenta; moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats. Senyor diputat, si ho he entès bé, la seva interpellació és: «Què toca dir?» I jo li contestaré el que entenem nosaltres que toca –no li contestaré amb el tòpic de l'«ara no toca», no s'amoïni.

Deixi'm que li digui primer, en tot cas, una cosa, no? Tenim alguns riscos i algunes amenaces com a país, com a societat, com a comunitat que vol estar dintre de les societats i de les nacions, les regions, geogràficament parlant, d'Europa, del Mediterrani, del món, capdavanteres. Una de les apostes que ha fet el país, la societat, i que el Govern lidera, impulsa i hi dona suport, és aconseguir que el nostre país estigui ubicat, tingui un lloc al món, a través també de les xarxes, de les grans xarxes d'infraestructures. La nostra ambició nacional, que evidentment es situa en l'àmbit de la nostra capacitat de poder polític, de la institucionalització d'aquesta nostra ambició a nivell català, a nivell europeu, a nivell mundial, també té una clara ambició –que a vegades va fins i tot per davant de les possibilitats del marc institucional i constitucional en què ens movem– que Catalunya tingui un lloc al món. L'economia, la gent emprenedora, les infraestructures, avui ens marquen i ens diuen i ens permeten ser optimistes, malgrat algunes incerteses mundials, internacionals, i alguns problemes que tenim, conjunturals, que això ho estem aconseguint i ho aconseguirem. I el gran repte de situar Catalunya com a portal del sud d'Europa, de la logística, de la mobilitat, de l'intercanvi internacional, de les xarxes que han d'enllaçar amb tot el que és Europa, i també amb el continent africà, però al mateix temps estar en aquest punt neuràlgic de ròtula entre el conti-

nent americà i el Pròxim Orient, i que Catalunya, des de molts punts de vista, pot jugar un element estratègic..., estem avui en condicions de dir que això ho tenim a tocar.

Vostè m'ha parlat de problemes d'execució, de compliment de terminis, que la veritat és que jo puc entendre o interpretar aquesta seva inquietud –i ho dic sense ànim, doncs, de molestar– per la inexperiència d'Esquerra Republicana, des de fa molts anys, d'exercir de veritat una responsabilitat de govern, de govern a Catalunya, o, en tot cas, de tenir responsabilitats a l'hora de tirar endavant els grans reptes, que requereixen grans esforços econòmics i financers, grans esforços tècnics, grans esforços de diàleg, de negociació, de pacte, de concertació i de superació de dificultats a vegades, d'implementar infraestructures transcendents per al territori.

Ho entenc –ho entenc–, no només per la inexperiència, sinó perquè també li haig de ser sincer: jo espero que en el futur això es vagi modificant, però molt sovint, a l'hora de tirar endavant reptes molt importants per al país –energètics, infraestructurals, de desenvolupament d'infraestructures–, sempre em trobo amb Esquerra Republicana, li ho dic també sense cap acritud, a l'altre cantó de la trinxera del progrés i del desenvolupament, al cantó del bloqueig de les infraestructures que necessita el país per progressar –així de clar!–; de la teoria a la pràctica també, i li garanteixo que qualsevol alcalde d'aquest hemicicle li pot donar mostra que això és així.

Ara, què toca dir? Home, jo crec que podem ser optimistes, ep!, conscients de quina és la realitat. I la realitat és que avui podem dir que s'estan executant, materialitzant, s'estan desenvolupant les grans infraestructures estratègiques que donaran resposta a aquesta ambició catalana.

Des d'un punt de vista ferroviari, l'ample europeu –no només l'alta velocitat, l'ample europeu– està arribant; ample europeu que ens connectarà a Europa amb les altes prestacions, la gran velocitat, però que també ens permetrà connectar-nos a Europa per a les mercaderies.

Hem aconseguit el que jo deia aquest matí, el quatre, tres, dos, u, i això és molt important. Som els únics que hem aconseguit que l'ample europeu, amb infraestructura ferroviària, ens connecti les quatre grans capitals catalanes: Lleida, Tarragona –Tarragona - Reus–, Barcelona i la seva regió metropolitana, Girona, a més d'un nombre important també d'altres ciutats de la xarxa de Catalunya, estarem connectats a aquesta gran xarxa, a aquesta gran artèria que vertebrarà el territori. Els tres aeroports d'interès general –el de Reus, el de Barcelona, el de Girona– estaran connectats a aquesta xarxa. Els dos ports tindran connexió per evacuar les mercaderies.

Per tant, no ens posem nerviosos. Nosaltres serem molt exigents amb la qualitat i la seguretat d'aquesta infraestructura, i hi haurà algun retard, *segur* que hi han retards, i si vol que li sigui franc, li puc donar un sobre tancat i lacrat, el signem vostè i jo i l'obrim quan s'acabi i veurà com no vaig desencaminat amb la meva prognosi real, modestament, com a enginyer, de quina serà la data d'acabament.

Però hi ha una institució que ha assumit, que vol seguir mantenint un calendari. I li haig de ser sincer, jo, interpretant la illusió, l'ambició, la inquietud, el nerviosisme, la impaciència de la societat catalana, faré tot el que pugui des del Govern de Catalunya per garantir i per ajudar que aquests calendaris, malgrat que avui estan situats ja per sobre del camí crític, es compleixin al millor possible.

I, per tant, no trobaran en el Govern de Catalunya una actitud de destrucció, de debat polític, de crispació, per garantir que el TGV sigui la gran oportunitat que el país espera i que la gent ens demana i que ens reclama, malgrat els anys que ens ha costat als catalans que això pogués ser una realitat i anés endavant.

Per tant, a la seva pregunta..., que què ens toca dir? Home, doncs ens toca dir que anem –que anem– cap on hem d'anar, cap al vent del futur, la modernitat, les noves tecnologies i la incorporació a les grans xarxes transeuropees i internacionals.

L'arribada de l'ample europeu; les ampliacions dels ports de Barcelona i Tarragona, que ens permetran duplicar, com a mínim, la nostra capacitat d'operar en el mercat internacional de transport de mercaderies marítim; l'ampliació de l'aeroport, que si som capaços, també, i ho serem en el futur, com ho hem fet amb el port de Barcelona i Tarragona, de gestionar nosaltres aquestes infraestructures, ens pot permetre desenvolupar un sistema aeroportuari de primer nivell intercontinental i mundial, amb un sistema de tres aeroports que, ben coordinats, amb gestió diferenciada però ben coordinats, poden donar resposta a aquesta ambició nostra de ser un gran *hub* internacional i no només regional europeu, com segurament el Govern de l'Estat pretén assignar a l'aeroport del Prat, sinó un gran *hub* internacional, des de Barcelona, des de Catalunya, connectat al món.

Però baixem una mica més el nivell, perquè, clar, el transport no són només les grans xarxes transeuropees. El transport metropolità, el transport col·lectiu... El president era optimista, i avui podem constatar que estem avançant d'una manera més decidida i més ambiciosa que mai: la construcció de la línia 9; la recuperació i la introducció dels tramvies; l'ampliació de la xarxa de metro; la renovació de la flota d'autobusos interurbans; la futura línia 12, que connectarà el Baix Llobregat també amb el centre de la ciutat; la construcció dels metros comarcals –hem començat amb el Baix Llobregat, amb el Vallès, ara ja estem arribant cap al Bages i cap a l'Anoia–; les actuacions en els grans eixos viaris del país, per cert, grans eixos viaris del país que també en ocasions, repeteixo, els trobo a vostès més aviat sempre a l'oposició del desenvolupament de les infraestructures que necessita el país; l'Eix del Llobregat, la duplicació i ampliació de l'Eix Transversal, el tram i l'Eix Vic - Olot, el túnel també de Bracons, per què no dir-ho, les grans infraestructures viàries també estan desenvolupant-se i aquí és on hem d'exigir, exigir, negociar i pactar, perquè només a través de la negociació, del diàleg i del pacte amb els governants espanyols, i això ho sap vostè molt bé, podem aconseguir anar recuperant allò que és nostre, que és el nostre finançament i la nostra capacitat de decisió i de planificació.

Però li haig de dir que avui Catalunya està concentrant més del 25% de tota la inversió en obra pública que s'està fent a tot l'Estat; que el sector de la construcció a Catalunya està creixent entre un 12 i un 15% anualment; que estem per sobre de qualsevol altra regió europea i de qualsevol altre estat de l'Europa dels Quinze; que mentre a Europa creix entre un 2 i un 3%, a Espanya, entre el 7 i el 10%, a Catalunya, entre el 12 i el 15%, la inversió en obra pública; que el salt de la Generalitat en matèria d'inversions ha estat molt important: hem passat de 800 milions d'euros d'inversió de la Generalitat l'any 99 a 2.700 milions d'euros l'any 2002; aquest any 2003 invertirem 3.700 milions d'euros, i segurament l'any que ve podrem arribar a invertir una xifra rècord de 4.500 milions d'euros, la Generalitat de Catalunya, i també estem augmentant les inversions de l'Estat a Catalunya, que per primera vegada estan arribant al 14, el 15 o el 16%, i hem de continuar treballant perquè això no només es mantingui, sinó que s'incrementi.

Com no hem de ser moderadament però realment optimistes davant d'un canvi que estem protagonitzant entre tots? No hem acabat, no n'hi ha prou, seguim tenint dèficits acumulats, seguim tenint mancances de finançament, però és evident que l'any 2001 tocava ser optimista i és evident que l'any 2001 tocava tenir una actitud constructiva amb el Govern de l'Estat per aconseguir un acord de finançament que avui ens ha permès multiplicar d'una manera molt important les inversions que la Generalitat pot fer en el país i que, repeteixo, ens garanteixen no només l'equilibri territorial, sinó la nostra connexió a nivell internacional amb les grans xarxes europees.

Torno a repetir: optimistes?, sí, moderadament optimistes; realistes davant de l'incompliment d'alguns calendaris?, sí, és veritat, hi han alguns retards; retards que avui es produeixen, malauradament, precisament, segurament com a conseqüència d'aquest gran volum d'obra que s'està fent en tots els àmbits i tots els sectors del país en moltes infraestructures; retards en què nosaltres hem de ser diligents per corregir els errors, per garantir la bona coordinació entre les institucions, per arribar encara a més i noves complicitats i concertacions amb el territori per trobar solucions de la seva implementació ràpida allò on encara no s'ha aconseguit.

Però, repeteixo, des del marcatge que hem fet, des del seguiment que tenim, des de la col·laboració i l'actitud constructiva que tenim amb totes les institucions per resoldre encara els punts d'estrangulació que en aquest moment les grans infraestructures del país tenen, crec que avui toca dir que el país està avançant, que els grans reptes s'estan desenvolupant i que ben aviat tindrem les infraestructures que el país necessita per aconseguir aquests grans objectius de l'equilibri territorial intern i de la connexió internacional amb la resta del món.

Moltes gràcies, senyora presidenta; moltes gràcies, senyor diputat.

La vicepresidenta segona

Gràcies a vostè. Per a la rèplica, tindrà la paraula l'il·lustre diputat senyor Carles Bonet.

El Sr. Bonet i Revés

Gràcies, senyora presidenta. Senyores diputades, senyors diputats..., senyor conseller, nosaltres som oposició i, per tant, fem d'oposició, i quan estarem al Govern..., quan tornem a estar al Govern, perquè ja hi hem estat en aquest país, al Govern, farem de Govern i ho farem bé. El problema és que –el que dèiem nosaltres– no sé si vostès ho han fet bé estant al Govern.

És a dir, nosaltres creiem que no és el que toca dir, sinó que és el que toca fer. Què havia de fer la Generalitat davant d'una obra tan important com és el TGV? Nosaltres creïem que havia de coordinar més i havia de vigilar més; havia de ser no el GIF a l'ombra, sinó l'ombra del GIF.

I com és que fins als viatges promocionals anaven dient que les coses anaven tan bé, si són un govern tan responsable i tan ben informat? Vostès coneixien, senyor conseller, l'Informe que ha fet el Tribunal de Cuentas, de la secció de fiscalització sobre el departament d'empreses estatals, Informe entrat a les Corts el 2 de juliol del 2002, on parla que les obres del GIF el 1999 i el 2000..., ja es deduïa en les conclusions que «las incidencias surgidas en el desarrollo de las obras como consecuencia de las suspensiones temporales y prórrogas han afectado de manera importante los plazos de ejecución y hacen previsible el incumplimiento de los inicialmente pactados y, en consecuencia, de las fechas previstas para la recepción y entrega de las infraestructuras»?

Vostès sabien d'aquest Informe? El van mirar? El van llegir? Sap el que diuen en aquest Informe? Sap que diuen que, en fi, que no es compleix l'article 71 de la Llei 30/1992, d'ofertes públiques? Que no hi ha manera de saber quins paràmetres són per la solvència tècnica de les empreses? Que la majoria dels contractes analitzats, en aixecar-se les actes de comprovació del replanteig, resulta que no hi havia terreny? Que s'han produït modificacions amb reiteració excessiva?

I, finalment, la quinta. La quinta és la més important, que diu que el GIF va tindre excés de tresoreria. Això vol dir que el GIF no era capaç de fer les obres que li encarregaven. Tenia excés de tresoreria. Per tant, no se'n sortia. I vostès, que tenien tan bon rotllo amb el PP, els haurien d'haver –ni que sigui discretament– dit que això no anava bé, que això s'havia d'arreglar, que eren massa importants les infraestructures per a Catalunya perquè es deixés només la gestió al GIF o a Foment o al Partit Popular.

Jo sempre he sentit dir, en aquest hemicicle i durant temps, al president Pujol una frase que sempre m'ha colpit, de dir: «Res del que passa a Catalunya pot ser aliè a la Generalitat.» Jo hi afegiria: «Res del que passa a Catalunya pot ser aliè al Parlament.» I, per tant, jo penso que, més, el que toca dir ara..., jo crec que és el que toca fer.

Què toca fer ara? Doncs bé, el Govern de l'Estat no vol fer un calendari?, facin-lo vostès, diguin quin ha de ser el calendari de les obres segons vostès. Auditin de manera institucional com van les coses. Coordinin tots els ajuntaments perquè no s'hagin de buscar la vida. Escolti, sempre veiem que..., en les negociacions, aquí, al

Parlament de Catalunya, dèiem: «Pum!, ara surt un alcalde que ha negociat amb el senyor Álvarez-Cascos, ara surt el conseller...» Bé, això és un *pitorreo*. I a Madrid, «se cachondean», que diuen així.

Llavors jo crec que no hi ha hagut una labor de coordinació important. Era una obra importantíssima i l'ordenació del territori és de la Generalitat; per tant, el que hauria d'haver fet és coordinar ajuntaments per on passava i tindre una postura comuna, una postura d'unitat.

És clar, als ajuntaments, que els passa? Els passa una gran infraestructura per sobre..., i ells què volen? Evidentment, volen el que els afecta a ells, volen l'urbanisme. Però, bé, nosaltres hem de fer l'equilibri entre l'urbanisme i les necessitats de la infraestructura. I després la negociació de la Generalitat no pot deixar..., en fi, a qui arriba primer a Madrid a fer-se la foto amb el senyor Álvarez-Cascos. Però, bé, si mirem les fotos del bucle de l'aeroport i les altres fotos, hem canviat de conseller, ha canviat de foto, no ha canviat de ministre, però ha canviat de proposta, i encara no sabem com arribarà a l'aeroport, això.

En fi, nosaltres creiem que hi hauria d'haver un calendari, hi hauria d'haver una discussió més forta d'aquest Parlament sobre, en fi, què passa amb aquestes infraestructures pendents: la tercera pista, Renfe rodalies... Renfe rodalies va molt bé, sí. Vostè l'agafa? (*Pausa.*) Sí? I l'agafa..., on l'agafa? Pot seure a dos quarts de nou del matí? La gent que hi va una hora està una hora dreta; poden seure? Sembla un tren «borreguero». (*Remor de veus.*) Escolti, transportem persones, no animals, no?

La vicepresidenta segona

Senyor diputat, se li ha esgotat el temps...

El Sr. Bonet i Revés

Bé, senyora presidenta, deixi'm un minut, si us plau...

La vicepresidenta segona

No, un minut, no l'hi puc pas deixar, no l'hi puc pas deixar...

El Sr. Bonet i Revés

No, trenta segons, trenta segons...

La vicepresidenta segona

Ha passat un minut dels cinc, o sigui, ha esgotat el 20%...

El Sr. Bonet i Revés

...trenta segons, trenta segons...

La vicepresidenta segona

Li dono vint segons.

El Sr. Bonet i Revés

Vint segons, bé. Bé, doncs jo crec que el que toca fer és d'alguna forma establir una certa política de coordinació, de lideratge de la Generalitat; vigilar les obres del

GIF, de la Renfe, ja no sabem de qui, i sobretot anticipar-se. La Llei ferroviària, perquè hi hagi un servei regional...

La vicepresidenta segona

Senyor Bonet, ara sí que se li ha acabat tot el temps.

El Sr. Bonet i Revés

...la Llei de Ports i les rodalies.

La vicepresidenta segona

Si us plau, li prego que...

El Sr. Bonet i Revés

Molt bé. Moltes gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta segona

Senyor conseller, té la paraula per a la rèplica. *(Pausa.)* Quan vostè vulgui.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyora presidenta; moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats. Senyor diputat, jo espero i desitjo que si algun dia —és una hipòtesi, una possibilitat que no sé quina probabilitat té, això ho diran els resultats de les eleccions, les properes o les altres— tornen a estar al Govern, ho facin millor, bastant millor; de veritat que jo espero i estic convençut que vostès hauran de fer alguna cosa bastant millor del que van fer en el seu moment, i, com que intueixo —intueixo— que si això passa alguna vegada només podrà ser, doncs, com a *partners* d'un govern nacionalista, jo n'estic convençut, no s'amoïni que en això també, si es dóna el cas, ja els ajudarem.

Però escolti'm, és que vostès ens diuen —vostès ens diuen: «Facin-ho millor.» Vostè sap per què s'està fent el TGV avui? Vostè recorda per què avui s'està fent el TGV a Catalunya? Perquè l'any 85 i l'any 86 el Govern de la Generalitat ja va començar a plantejar a Espanya i a planificar a Catalunya que això seria una realitat tard o d'hora, i, gràcies a això, les reserves de terrenys, els estudis tècnics, els encàrrecs que es van fer, va possibilitar que, al final, després d'insistir-hi molt —no, no repassaré la història, no s'amoïni, no s'amoïni, senyor Nadal, no la repassaré, la història—, després d'insistir-hi molt —després d'insistir-hi molt— aconseguíssim que això ja sigui una realitat que arriba, que arribarà, i n'estem fent un seguiment i un diàleg —un seguiment i un diàleg— important, amb tota la contundència que cal quan cal. Per cert, si vostè hagués desitjat més contundència en alguna negociació amb el Govern central, també els hauríem agraït algun suport i alguna col·laboració quan tocava per no, en tot cas, deixar el Govern de la Generalitat en alguns moments de negociacions difícils en determinades suposicions de no suficient fortalesa per negociar amb el Govern de Madrid..., amb suport polític també aquí. Però, dit sigui de pas, les paraules són les paraules, i dels fets i la seva actitud en el país durant aquests quatre anys, doncs, també suposo que vostès en són conscients.

Escolti, miri si som coneixedors del que passa al GIF que el GIF el va crear un català, el va crear un exconseller de la Generalitat de Catalunya. El GIF, el model del GIF, el va tirar endavant el senyor Albert Vilalta, sí, sí, en col·laboració, aleshores, amb el Govern del Partit Popular en la primera legislatura del Partit Popular, sí, sí, i, mal m'està dir-ho, el GIF ha anat bé i ha anat funcionant bé, molt correctament, fins que hem començat a tenir errors, per cert, quan, casualitat, coincidència en el temps, quan el senyor Vilalta ja ha deixat de ser-hi i de coordinar i de controlar el GIF.

Escolti'm, amb els ministeris avui encara —encara—, i dic «encara», hem de continuar-hi negociant i dialogant. Algun dia aconseguirem el que hem anat aconseguint en els darrers anys: pacte del Majestic. Doncs sí, amb el pacte del Majestic hem aconseguit gestionar els ports de Catalunya, *(veus de fons)*, amb el pacte del Majestic hem aconseguit negociar i gestionar els ports de Catalunya, per cert, trencant un model centralitzat, absolutament centralitzat, que el van crear vostès —i deixi'm acabar, perquè, si no, em distreuen massa—, que el van crear els que ara criden tant. Sí, sí, els que van crear AENA, els que van crear Puertos del Estado, els que van enfortir la centralització de les infraestructures... Doncs nosaltres, amb pactes, que alguns diuen que són vergonyants, però després resulta que donen bon resultat per al país, nosaltres ho tirem endavant i resollem més inversions, més capacitat de gestió, més poder polític, de la mateixa manera que en el futur haurem d'aconseguir, i aconseguirem, més capacitat de gestió, perquè aquest serà el gran repte en els propers anys, no només la inversió, sinó la gestió sobre aquestes infraestructures, sobre Renfe, rodalies, regionals, sobre els aeroports, sobre les nostres carreteres, sobre les costes, sobre les platges, en definitiva sobre tot el territori. Ho necessitem i hem d'aconseguir-ho.

I avui em diu: «I la tercera pista?» Avançant, construint-se, amb retards, sí, és veritat —és veritat. Si ho gestionéssim nosaltres, si disposéssim d'aquesta capacitat de més poder polític, de més capacitat d'inversió des de Catalunya, estic convençut que la societat catalana podria avançar d'una manera més de pressa, i ens estem preparant, perquè les reformes legislatives o les noves lleis de liberalització del transport ferroviari, per exemple, no impossibilitin que els operadors regionals —regionals—, com Ferrocarrils de la Generalitat, puguin deixar d'estar presents en el mercat ferroviari que s'obrirà amb la privatització i amb la liberalització, en la qual nosaltres volem ser per gestionar els nostres trens, els nostres ferrocarrils i els nostres serveis, i això ho aconseguirem negociant, dialogant, defensant els interessos dels ciutadans de Catalunya i, sobretot, tenint clar que aquests grans projectes avui estan arribant, que alguns problemes que hi han s'han de corregir, i es corregiran, però que això no ens ha de fer deixar de dir, amb tota, crec, ambició i orgull, que el país s'està preparant —s'està preparant— i aconseguirà tenir les infraestructures que li possibilitaran aconseguir qualsevol propòsit, objectiu i ambició que es proposi en el futur.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre les enquestes o estudis d'opinió pagats amb fons públics (tram. 300-01079/06)

Passarem... (*Veus de fons.*) Digueu –digueu. (*Pausa.*) Passarem ara al novè punt de l'ordre del dia, és la interpellació al Consell Executiu sobre les enquestes o estudis d'opinió pagats amb fons públic, presentada pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Per a l'exposició de la interpellació, té la paraula l'il·lustre diputat senyor David Pérez.

El Sr. Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, la reiterada absència del conseller Mas en aquest debat jo crec que posa en evidència fins a quin punt té tota la responsabilitat en un greu afer de manipulació d'enquestes i d'engany al Parlament i a l'opinió pública.

Aquest debat d'enquestes ha tingut durant els últims dies una àmplia repercussió mediàtica per la gravetat del tema i jo crec, també, per la manera, la forma, tan patètica amb què vostès l'estan abordant.

Fem memòria: primer van dir que no passava res; després van dir que eren errors petits administratius; després, més tard, el conseller Mas deia que tot era culpa de la fotocopiadora; després el president Pujol va parlar d'una persona «tonta» o «inútil»; després, ara, volen donar la culpa a «un pobre noi», també en paraules del president. Tot això sembla una mica un acudit, però són les explicacions, les úniques explicacions, que vostès han donat en tot aquest tema. No queda clar si es tractava d'una persona «tonta» i inútil o de dues persones, una de «tonta» i una altra d'inútil. Més aviat, pensem, nosaltres pensem, que es tracta de dues persones, vostès mateixos.

En qualsevol cas, aquesta manera de portar el tema per part del Govern no beneficia, en absolut, la credibilitat de l'acció política, i, per tant, hem de demanar una miqueta més de rigor i de responsabilitat, i, sobretot, decisions més meditades. No ajuda gens que primer surti un alt càrrec de la Generalitat dient que no farem més enquestes; dos dies després vostè mateix diu: «Sí que farem més enquestes, l'any 2003»; que primer el president Pujol digui que no hi haurà cap dimissió en aquest tema; dos dies després comença aquesta mena de vodevil que uns anomenen «dimissió», altres «cessament», «canvi» o «reestructuració», però, en definitiva, encara no han dit *qui* es fa responsable d'haver manipulats les enquestes, d'haver mentit al Parlament i a l'opinió pública, i d'això, en definitiva, és del que es tracta.

Per acabar-ho d'arrodonir, ara encarreguen les enquestes a un organisme que per llei, explícitament, no pot fer enquestes, i, de camí, de pas, ens trobem i descobrim també enquestes ful encarregades pel seu partit, unes enquestes que Pere Macias diu primer que no són

ful, sinó que són certes; després diu que ell no en sap res, d'aquestes enquestes; el senyor Duran, l'home que van voler perjudicar rebaixant-li la nota, dient: «Jo no sé res», eh?, com deia en Buenafuente a TV3, en el seu programa: «*Salvado*, jo no sé res.» Però quan jo era petit i jugàvem a fet i amagar es deia: «*Salvado* per mi i per tots», quan un arribava l'últim a salvar-se, i això no ho va dir, el senyor Duran, perquè, segurament, salvant-se ell solet..., perquè els altres dos que deia el president ja no hi ha qui els salvi.

Tota aquesta manera de gestionar la crisi per part del Govern, sincerament, és caòtica i *bochornosa*, i fixi-s'hi bé: quins han estat els protagonistes d'aquestes declaracions? El president Pujol, l'Artur Mas, el senyor Macias, el senyor Duran, vostè mateix. Falta algú més?

Aquesta manera de gestionar la crisi de les enquestes posa potser en evidència que la Conselleria de Presidència és, sobretot, una oficina electoral al servei d'Artur Mas, una oficina, com ara explicaré, especialitzada en la mentida, l'ocultació, la falsedat i l'invent.

Repassem el que ha passat fins avui. Primer, s'han produït retards absolutament incomprensibles i intolerables en el lliurament de la documentació al Parlament de Catalunya o al Registre Públic d'Enquestes i Estudis d'Opinió. Primer, el baròmetre del juny del 98 arriba amb un any i set mesos de retard; el de setembre, amb un any i quatre mesos de retard; el de desembre, amb quatre anys i dos mesos de retard; el d'abril del 99, amb onze mesos de retard; el de juny, amb set mesos de retard; el de setembre, amb un any i sis mesos de retard, i el de desembre, amb un any i sis mesos de retard. És a dir, algú deu pensar que he escollit uns quants baròmetres. No, són tots els baròmetres del 98 i del 99, tots amb retards absolutament intolerables. És cert –és cert–, tots abans de l'any 2000 –tots abans de l'any 2000. Per cert, alguna d'aquestes enquestes que van arribar amb tant de retard i algunes altres enquestes fetes per la mateixa empresa i anunciades, i s'assemblen moltíssim, van ser presentades públicament com a enquestes fetes per Convergència i Unió. Quina coincidència!

Segon punt. Presentació... (*Veus de fons.*) Això és així. Algunes d'aquestes enquestes van ser fetes per la mateixa empresa i van ser presentades en les mateixes dates per Convergència i Unió, això és així. Després, vostès han presentat enquestes mutilades, és a dir, amb informació crucial que s'amaga al Parlament: el baròmetre del juliol del 92, abans d'unes eleccions, es presenta sense un apartat, el d'ambient electoral, però això no es fa amb cap intencionalitat política; al baròmetre de juliol del 2000 no hi apareix la valoració de Duran, de Piqué i de Mas, no hi havia cap intenció, el que sí passava, però, és que els dos primers superaven en més de dinou punts de coneixement Artur Mas; a l'enquesta sobre el subministrament elèctric de les Gavarres, ja s'ha comentat aquí fa uns moments, es van ometre les preguntes sobre si s'estava d'acord en l'actuació de la Generalitat o de l'Ajuntament, suposo que també era una omisió sense cap intencionalitat política, però el cert és que el 61% secundava l'Ajuntament i el 35%, el Govern de la Generalitat.

Tercer punt: s'han presentat enquestes manipulades. Què vol dir manipulades? Doncs que algú ha agafat les

fitxes, els registres, i els ha canviat. Exactament, cent cinquanta fitxes. De les vuit-centes que té l'enquesta, cent cinquanta estan manipulades. I per què es van manipular? Doncs mira, aquesta manipulació beneficiava Artur Mas en detriment del senyor Montilla, del senyor Maragall i del senyor Duran i Lleida. Però això, miri, si algú continua dient que són errors sense importància, de fotocopiadora i sense intencionalitat política, ja no quedarà per «tonto» o per inútil, sinó que quedarà clarament com un encobridor d'un escàndol sense precedents.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Encara avui tenim, millor dit, no tenim enquestes i estudis que no han estat presentats en cap registre, encara que existeixen expedients administratius de la seva contractació. S'han pagat amb diners de tots i no apareixen, el *tracking* d'abril del 2001 i del 2002; els qualitius des del 97 fins avui; dotze enquestes qualitatives que a hores d'ara no han aparegut i ningú sap on són, i estan pagades i estan contractades per la Generalitat.

Mentides, cinc..., mentides i respostes parlamentàries per escrit d'Artur Mas sobre aquest tema, com quan diu que es van contractar estudis per concurs i no va haver-hi cap concurs, es van fer mitjançant un procediment negociat sense publicitat. Què vol dir negociat sense publicitat...? I amb una sola empresa, va dir: «Que ho faci aquest.» Però això no és un concurs públic, això és una altra història, és un procediment negociat sense publicitat. I que una mateixa enquesta hagi estat pagada dues vegades, una mateixa enquesta ha estat pagada dues vegades. Hi han tres expedients de contractació d'enquestes que no corresponen a cap enquesta que encara no sabem on són, és a dir, que encara no han aparegut, i aquests expedients no me'ls deixen veure, encara que el president del Parlament ja ha instat perquè facilitin aquesta tasca.

En definitiva, com deia, és una oficina electoral basada en la mentida, en l'ocultació, la falsedat i l'invent. El 90% del que acabo de dir es produeix en el període 97-2000, abans que Line Staff rebés un discutit crèdit de l'Institut Català de Finances que deu recordar perfectament el diputat senyor Josep Curto. A partir d'aquest moment se'n fa càrrec el senyor Camps. Moltes d'aquestes trampes es van deixar de fer a partir d'aquest moment, i qui n'ha estat la víctima? Doncs el senyor Josep Camps, precisament el que va posar una miqueta d'ordre en tot aquest tema. Ara, potser, aquells dos que deia el president tornen a tenir altra vegada el camí lliure.

La imatge de rigor i honestat del Govern en aquest moment està absolutament en entredit. Algú ha d'assumir la responsabilitat política i redreçar-la, i amb totes les conseqüències. No val dir: «Aquí no passa res, tot això és un invent de la premsa i ja prendrem totes les mesures necessàries.» No es pot dir això, perquè qui ho digui no quedarà com un «tonto», sinó que quedarà com l'encobridor més important de tot aquest escàndol.

Senyor conseller, tot aquest afer no ha fet més que començar. Estem esperant que ens facilitin tota la documentació administrativa que suporta aquestes contractacions, i és molt probable que vostè no vulgui venir aquí perquè molt em temo que la falsedat, la manipu-

lació, la mutilació, l'invent, però, sobretot, la confusió entre institució i partit també quedaran detectats en els expedients de contractació que vostès intenten amagar.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. *(Veus de: «Molt bé!» i aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)*

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats. No s'excitin, tot arribarà! Diuen que no hi ha pitjor sort que la del qui no vol escoltar, però vostès no és que no vulguin escoltar, és que a vostès no els interessa, com ha passat en diverses ocasions, la veritat.

Aquesta és la segona interpellació que substanciem arran de..., bé, tot aquest afer, d'una campanya, també, bastant ben estructurada, sobre una suposada manipulació... —i, en tot cas, no repetiré els adjectius que vostè ha fet servir, senyor diputat—, *(remor de veus)* sobre una suposada manipulació d'enquestes i estudis. *(Remor de veus.)* Hi ha una expressió catalana, que no repetiré, però els agrairé la mateixa predisposició a escoltar i a compartir reflexions que hem tingut i que tinc jo amb vostès. Gràcies.

En tot cas, el que sí que els haig de dir és que el Govern ha actuat d'acord amb la normativa vigent, que hem complert tots els nostres requeriments i mandats legals i parlamentaris, i tornaré a fer el que ja vaig fer fa quinze dies. Sí, hi ha hagut errors; sí, ens hem equivocat; sí, hi ha hagut omissions que estem disposats a corregir i a esmenar, sí.

Dit això —ho repeteixo— conscient que no els interessa gens, perquè no els interessa gens la veritat. *(Remor de veus.)* Tornaré a repetir què és el que hem fet, tornaré a repetir tot el que hem fet des que aquest Parlament, en la legislatura passada i anterior, va aprovar tot un procediment per transmetre al Govern, des del Govern als grups parlamentaris, les enquestes i els estudis d'opinió, la creació d'un registre públic, el dictat d'un decret que organitzava i estructurava això, la disposició a tots els grups parlamentaris de més de 227 estudis, el tractament específic dels estudis i les enquestes d'opinió i, sobretot, de les intencions de vot; la resolució d'aquest Parlament d'aquesta nova ja..., d'aquesta legislatura en la que estem, en què s'insta a modificar el decret. Decret que es consensua amb tots els grups parlamentaris, que es modifica; que, a més, doncs, especifica d'una manera ja molt més concisa i molt més concreta, de quina manera s'han de fer els assentaments, a través de la seva tramesa al Parlament, a l'Institut d'Estadística, el suport electrònic, la transparència, i de quina manera, repeteixo, tot plegat, des de fa més d'un any i mig, com vostè ha reconegut. Tot això s'està tramitant adequadament i sense els errors que, detectats, també, per part del Govern, s'han corregit i s'han fet els propòsits d'esmena, i s'han pres determinacions perquè això no es torni a repetir.

Però, com que intueixo que de tot això ben poc interès vostès en tenen i, sense especificar-ho, li haig de dir que vostès també coneixen molt bé que l'estadística i sobretot la demoscòpia, en ocasions, és una ciència amb marge d'error, la seva pròpia concepció científica ho especifica. I no els ho ensenyaré –no, no; no s'amoïni, no els ho ensenyaré–, perquè és de totes les institucions, de totes les entitats que fan enquestes, de totes les administracions, que hi ha tants o més errors, tants o més errors que els que vostès intenten posar en evidència com a prova de manipulació, i com a prova de desinformació.

Repeteix: comptades empreses, comptades institucions, comptades administracions, a moltes enquestes en les que es produeixen errors de càlcul, de transcripció, d'estimació, de ponderació, d'extrapolació..., Escolti'm: estariem davant la constatació d'una immensa i absoluta i permanent manipulació? No, nosaltres no fem aquesta afirmació.

No ho farem perquè abans de parlar de manipulació s'ha de ser molt conscient, primer, de què es diu i, després, de què es tracta. Alguns de vostès ho saben. Jo no sé si vostè, senyor Pérez, ho coneix a fons, però alguns de vostès saben perfectament quins són els marges d'error, i després, en tot cas, n'hi recordaré o n'hi explicaré algun..., algun que nosaltres hem produït i que, en tot cas, doncs, repeteixo, la correcció d'aquest error, el reconeixement de les errades ens ha portat a fer un nou procediment perquè tot això, repeteixo, no es torni a repetir.

Ara vostès parlen de mentida, de falsedat, de manipulació, d'engany, escoltin: l'autèntica manipulació és la que estan fent vostès, (*remor de veus*) l'autèntica manipulació de l'opinió pública és la que estan fent vostès, repetint reiteradament –ja els ho vaig dir fa quinze dies, és una estratègia i una tàctica que coneixen molt bé–, fins i tot, jo mateix, en algun moment, si no els conegués tan bé, des de l'any 85..., des de l'any 85... No, no, és que..., escolti'm, no només els grans líders d'aquest Parlament tenen la seva història, jo també tinc la meua petita història, i algun diputat d'aquests escons també..., també sap, l'any 85, l'any 88, l'any 89... Jo també he estat en alguns moments quasi víctima dels seus intents de manipulació i de falsedat. (*Remor de veus.*) Sí, sí, sí: avui no en parlarem, però és que ho coneix tan bé, que si no ho conegués tan bé, fins i tot, en algun moment, davant de la seva insistència, repetició, repetitivitat, mentida, falsedat, un arribaria a pensar, potser sí que tenen... No, no: no tenen raó, no tenen raó. (*Remor de veus.*) I ho dic així de clar i català: no la tenen. (*Persisteix la remor de veus.*)

Escolti'm: nosaltres ja hem dit el que hem fet i, repeteixo, afirmar que el Govern enganya, a partir d'uns quants errors, d'alguna ommissió, d'estudis compilats al llarg de més de dos anys, amb un nombre determinat, que estadísticament, si vostès sabessin estadística sabrien que està perfectament dintre, fins i tot, del marge d'error que qualsevol empresa, doncs, té dintre de la seva actuació i la seva gestió, repeteixo, això només és producte d'una clara voluntat d'erosionar el Govern i d'intentar debilitar la credibilitat, en tot cas, dels seus opositors polítics, en aquest cas, el Govern de la Gene-

ralitat, en aquest cas, d'un equip que vostès intenten, evidentment, erosionar i desgastar.

Nosaltres hem fet un nou decret, a finals de l'any 2002, per corregir processos, per millorar mecanismes i procediments, per donar més transparència; nosaltres hem aprovat mecanismes de coordinació interna perquè no torni a passar que alguns estudis es trameten tal com s'han de trametre, amb uns cert retards. Nosaltres hem procedit a la informatització del registre i a la seva tramitació electrònica per garantir absoluta transparència i informació a tothom; nosaltres hem procedit a fer una reestructuració interna, amb la supressió d'una direcció general, amb l'adscripció transitòria, també, de determinades funcions a d'altres organismes, per tal d'avançar en aquesta línia que nosaltres hem proposat, i intentar –ja sabem que no ho aconseguiríem–, intentar que tot això es portés des d'un punt de vista més tècnic, més científic i més correcte, també per part seva, però és que en el seu ànim no hi és la voluntat clara que aquestes coses es facin millor, sinó que hi ha una voluntat clara, repeteixo, d'erosió i de desgast polític. Nosaltres ja hem avançat que crearem un organisme propi perquè les enquestes i els estudis i els sondeigs sociològics es puguin efectuar d'una manera més correcta, més transparent encara, més professional si podem, i ho farem, i tant ho farem que ja hem avançat transitòriament a situar-ho en l'àmbit de l'Institut d'Estadística que, si cal alguna modificació legal, no s'amoïnin, la farem, i si cal una revisió del Decret, en el proper Govern, també ho portarem.

Tot això ho estem fent, i tot això és el propòsit d'esmena, de reconeixement d'errors... (*remor de veus*) –sí senyors, amb tota humilitat–, de reconeixement d'errors que hem fet, i que, torno a repetir, en el futur, esperem no tornar a procedir.

De totes maneres, senyor diputat, senyors diputats, veig que vostès, com en altres àmbits, també, de polítiques sectorials, que avui no toca, veig que vostès, doncs, segueixen generant o confeccionant la seva opinió a través de la lectura de determinats mitjans de comunicació –el del «salvado»– vostès segueixen formant la seva opinió i la seva estratègia política a través d'anècdotes, però si volen que parlem de casos concrets, si volen que parlem què és el que vostès diuen i no fan, o del que fan i no diuen, podem continuar parlant-ne en el torn de rèplica.

Moltes gràcies, senyor president. (*Remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Té la paraula l'il·lustre senyor diputat, David Pérez.

El Sr. Pérez Ibáñez

Gràcies, senyor president. A veure si a sobre la culpa serà nostra, de tot aquest embolic. Trist paper el seu, senyor conseller, trist paper. Vostès diuen que tot això són petits errors administratius sense importància, exactament el mateix que van començar dient en el «cas Pallerols», o en el «cas Turisme». Si són únicament petits errors, per què han decidit no fer més baròmetres? No són petits errors solament? Deu ser

perquè hi havia alguna cosa més greu, segurament. Per cert, si no fem més baròmetres, trencarem una sèrie històrica sobre l'opinió pública catalana que mai més podrem refer. Tant costa fer baròmetres amb transparència en el Departament de Presidència? Tant els costa fer unes enquestes transparents i netes? Tant els costa, senyor Camps, que no hi ha un pam de net a Presidència i no poden garantir baròmetres sense trampes? Què han decidit de no fer més baròmetres o és que, potser, el que miren d'amagar és que algú que estava en caiguda lliure en intenció de vot...

Si són únicament petits errors, o si hi ha solament una suposada manipulació, per què van anunciar vostès que portarien als jutjats els responsables d'aquestes manipulacions? Si són petits errors, o són suposades manipulacions, per què són susceptibles de ser portats al jutjat? Creguin-me, no són solament petits errors.

Per cert, l'encarregat de portar tot aquest tema al jutjat és el senyor David Madí. Home, no n'hi havia un altre? (*Rialles.*) «De bon rotllo», no n'hi havia un altre? De tota manera, la pregunta és òbvia: ja hi ha anat, David Madí, als jutjats? O espera que Iniciativa per Catalunya Verds hi vagi?

Tots els estudis, senyor conseller, certament tenen errors, tots. És cert, totes les enquestes tenen un marge d'error. Aquest apareix, a més a més, a la fitxa tècnica. Però els errors i de les enquestes que ha encarregat Presidència són tants, de tanta envergadura, tan continuats, i tan sospitosos que potser tothom pensa que no són errors, sinó que són trampes. No vulgui confondre l'opinió pública. Una cosa és arrodonir i una altra falsejar els registres. Per cert, tots aquests errors sempre beneficien el mateix, que és, fins i tot, perjudicant companys del seu partit, és així. El qui se'n beneficia és qui encarrega, contracta, paga i presenta les enquestes, i la responsable dels errors, la fotocopiadora o el pobre noi que volia posar-hi ordre.

Vostès insisteixen que ja han pres les mesures necessàries; moltes mesures necessàries. Es tracta d'evitar que no es tornin a produir aquests retards o les possibles anomalies sobre el tema de les enquestes. Anem a repassar quines han estat aquestes mesures?

Primer: no farem més enquestes. Segona: el Departament encarregat de fer enquestes ja no podrà fer més enquestes. Tercera: encarreguem les enquestes a un departament que, per llei, no pot fer enquestes.

Home!, morta la cuca, mort el verí. Aquesta és la gran solució que vostès aporten sobre aquest tema? Tant els costa fer enquestes sense fer trampes? Tan complicat és? Miri: no s'havien de fer gaires coses, en aquest cas. Com volen que els catalans confiïn en Artur Mas si vostès no ho fan perquè continui fent enquestes. Vostès ens atabalen a tots nosaltres, però jo crec que sobretot s'estan atabalant vostès mateixos.

Si l'única mesura necessària que s'havia de prendre, per evitar tots aquests problemes, per impedir que algú fes més maleses era cessar-lo. Així de senzill, no feia falta res més. Cessar el qui havia fet totes les maleses. Però no, s'han atabalat, i, per tant, continuen vostès amb aquesta mena de carta blanca de fer tot el que volen fer.

Miri, conseller, no es tracta solament d'esmentar l'error, es tracta d'assumir, primer, la responsabilitat, i vostès no ho fan. Vostè vol potser engegar el ventilador, però si creu que cal exigir responsabilitats a d'altres institucions per temes similars –que jo crec que, en absolut són comparables i molt de lluny del que hi ha aquí–, faci-ho; allà on toca, no aquí: allà on toca. Perquè aquí, el que toca és explicar al Parlament qui va decidir enganyar la cambra i l'opinió pública; qui va decidir sobre els diners de tots, utilitzar els diners de tots en benefici d'un de sol; qui va decidir que el Govern havia de ser una mala oficina electoral, i qui va decidir donar llum verd a un inútil per mirar d'ajudar un «tonto».

Gràcies, senyor president. (*Veus de: «Molt bé!» i aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula, senyor conseller...

El conseller de Política Territorial i obres Públiques

Moltes gràcies, senyor president. El Govern continuarà fent baròmetres, el Govern continuarà tirant endavant enquestes d'opinió, el Govern farà el que ha de fer. Jo els vull proposar un repte, i vull fer-ho aquí d'una manera una mica solemne. Si, vostè, el «Salvado», jo ho faré en català, la prova del cotó.

El repte és aquest: els demano, senyors del Partit Socialista, que apliquin a les institucions governades per vostès, a la Diputació de Barcelona, a l'Ajuntament de Barcelona i a altres ajuntaments que vostès controlen –i mai més ben dit, «controlen», que vol dir alguna cosa més que «governen»–, el mateix nivell de transparència que ofereix el Govern de la Generalitat en tots els nivells d'enquestes, estudis i sondejos d'opinió; és a dir –i ho repeteixo–, els repto que dotin totes aquestes institucions que vostès controlen amb un registre públic d'enquestes i estudis, com el que té la Generalitat, que facilitin com fa la Generalitat als seus grups, als grups parlamentaris, a tots els grups polítics que hi són representats, els resultats íntegres de tots els estudis i de totes les enquestes finançades amb fons públic. Estan en condicions d'acceptar aquest repte, sí o no?

Sí, doncs comencem, perquè aquí nosaltres complim. (*Remor de veus*) Aquí nosaltres complim! (*Remor de veus.*) Sí, sí, i ben alt. Riguin, jo ja sé per què l'han fet sortir a vostè, senyor Pérez, perquè vostè encara és massa jove, potser algun més experimentat aquí hauria sortit i s'hauria posat vermell de les coses que deia, perquè saben perfectament que segons quines coses no les poden defensar –no les poden defensar.

(*Remor de veus.*)

El president

Senyores i senyors diputats...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Mirin, saben quantes vegades el grup municipal de Convergència i Unió a l'Ajuntament de Barcelona ha demanat la creació d'un registre públic d'enquestes i

estudis d'opinió? Nombroses vegades. Saben quantes vegades s'ha acceptat? Cap vegada. Diuen: «La Generalitat ha gastat molts diners en estudis i sondejos.» Sí, senyor, 38 milions d'euros durant el 94 i 2001. En el mateix període, sap quant ha facturat l'Ajuntament de Barcelona? 53 milions d'euros només l'Ajuntament de Barcelona, pel mateix concepte que, a tot Catalunya, la Generalitat va gastar-ne 38.

Volen més dades? Volen més dades de falta de transparència? Falta de transparència? Escolti'm, totes les respostes donades... Per cert, el senyor Maragall, l'Ernest Maragall, a l'Ajuntament de Barcelona, quan s'ha demanat informació sobre les enquestes i els estudis d'opinió, que vostès tenen tots –que vostès tenen tots–, ha estat reiteradament de denegar la informació, d'atribuir-ho a retards tècnics, de donar excuses que hi ha massa feina, per escrit, o fins i tot, escolti'm, perquè ho vegi: «No es poden distribuir per raons de pura responsabilitat professional, perquè amb enquestes, entre quatre-cents i vuit-cents enquestes les taules de distribució de vot donen marges d'error del 10 al 20% i, per tant, per responsabilitat no les podem facilitar; no es poden facilitar o com que són dels departaments o de les àrees per responsabilitat ho decideixen els seus responsables i nosaltres no els donarem cap enquesta ni cap estudi d'opinió.» I aquesta és la manera de desenvolupar la transparència que vostès ens exigeixen i obtenen del Govern de Catalunya –i obtenen del Govern de Catalunya– davant de tots aquests estudis.

Volen parlar de contractació? (*Remor de veus.*) Volen parlar de contractació? Parlem de contractació, i tant, home, benvingut.

(*Remor de veus.*)

El president

Senyors diputats...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Escolti'm, com és que hi han factures..., que factura... Com és que hi han factures...

(*Remor de veus.*)

El president

Senyor conseller, esperi's un segon.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Hi ha factures...

El president

Senyor conseller, esperi's un segon. Prego silenci, si us plau. (*Remor de veus.*) Esperi's...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Com és que hi han factures de serveis d'estadística i d'informes, facturats a nom d'un partit polític, que només es paguen quan el grup municipal de Convergència i Unió descobreix que porten dos anys sense

pagar-se? Volen saber quina institució és i quin partit polític és? Ja ho saben. Com és, com és que vostès també –com és que vostès també–, també, a més de fer això saben perfectament qui està en aquests moments subministrant les enquestes a l'Ajuntament de Barcelona i quines responsabilitats ha tingut i a través de qui es contracten, també, en el seu mateix partit?

Vostès saben quina és la resposta que dona la Diputació de Barcelona quan es demanen els estudis? «Escolti'm la gran quantitat d'assentaments comptables referenciats representaria una feina desproporcionada en hores de treball i si haguéssim de contestar el seu prec, doncs, no ho podríem fer.» No els donen les seves respostes i la seva informació.

Escolti'm –ho torno a repetir– si no es conegués jo podria pensar que aquí passava alguna cosa estranya, però al final –al final– un s'adona que vostès estan allò... (*Veus de fons.*) No, algú podria pensar: «No, és que aquesta gent deuen tenir el fervor dels conversos, no?, estan fent un acte de contrició, és clar, són la mateixa gent que van portar el director de la Guardia Civil a la presó, el governador del Banc d'Espanya a la presó (*remor de veus*), el director del BOE a la presó.» I aleshores diuen: «No, és que per unes dècimes en una enquesta, ara muntarem un espectacle.» (*Veus de fons.*) Sí, senyor!

(*Remor de veus.*)

El president

Senyor conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Acabo, senyor president.

El president

Senyor conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Escolti'm, saben per què passa tot això? Per dues coses –per dues coses... Senyor president, tot això passa per dues coses: la primera, perquè porten vint-i-tres anys i no han après a fer oposició constructiva: el seu és destruir –destruir. (*Remor de veus.*) I la segona: sí, caiguda lliure. Vostès tot aquest debat segurament l'han muntat per aturar la caiguda lliure d'alguna alternativa d'algun lideratge que en set mesos no aconseguirà fer el que porten vint-i-tres anys aconseguint, que és guanyar unes eleccions.

Moltes gràcies, senyor president.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Senyores i senyors diputats, no anem bé.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política agrària, especialment la incorporació de joves al camp català
(tram. 300-00057/06)

I el desè punt de l'ordre de dia és la Interpellació al Consell Executiu sobre la política agrària, especialment la incorporació de joves al camp català. Té la paraula, en nom del Grup Popular, l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller, em sembla que no tindrem tant d'èxit, honorable conseller, com en el punt anterior, però en tot cas, almenys des del Grup Parlamentari Popular, intentarem fer un favor en aquesta Interpellació, i espero que vostè també, honorable conseller, al camp català, almenys aquest és el motiu de la nostra Interpellació i, evidentment, jo parlaré d'alguna dada, també d'enquestes, però alguna dada referent al que és la població activa en altres aspectes del camp català, que, sens dubte, també són dades prou importants, prou preocupants i que, evidentment, no vénen donats alguns d'aquests aspectes per les polítiques o les polítiques que es poden fer a casa nostra, sinó que vénen donats per polítiques que provenen de la Unió Europea.

Nosaltres hem plantejat aquesta Interpellació sobre la política agrària i al darrere de la mateixa ens hem referit, pel que fa referència especialment a la incorporació de joves al camp.

Honorable conseller, és ben conegut que en els darrers anys la política del Govern de la Generalitat, la política en conjunt de les diferents administracions amb responsabilitat de Govern, però també del Govern de la Generalitat, amb diferents línies d'actuació, com poden ser els programes que emanen de les diferents línies del Pla de desenvolupament rural, del PDR, han fet que hi hagi una incorporació important de nous pagesos al camp, més en algunes comarques, evidentment, que en altres. Però, això, conseller, no ha fet aturar la davallada important de cens agrari en el conjunt de Catalunya.

Jo voldria recordar un debat, i si no m'erro, conseller, em sembla que era l'any 1998, sobre política agrària, en aquest Parlament, amb el llavors conseller Marimon, on les dades que estàvem manejant era el 3% de la població activa al camp català. Avui no podem parlar del 3% de la població activa, estem parlant del 2,5, del 2,6 i, evidentment, baixar d'aquestes xifres, a part que ja és molt perillós baixar del 3%, doncs, baixar d'aquestes xifres, realment, pot ser molt preocupant.

Si estic donant aquestes dades i he fet aquest preàmbul, aquestes reflexions, és perquè va lligat, sens dubte, a la capacitat que pugui tindre i que ha de tindre el Govern de la Generalitat, a capacitat econòmica m'estic fent referència, i a les actuacions que haurà de fer sobre la política agrària, ramadera de Catalunya –agrària, ramadera i pesquera, però principalment agrària, en tot el seu conjunt de la paraula agrària–, pel que fa referència als propers anys per no caure pel davall d'aquest dos i poc per cent de població activa, amb la qual cosa, el

primer tema que li demanem és que, dins de les possibilitats i dins dels límits legals, evidentment, establerts, en el futur tinguem, i es tingui, la màxima sensibilitat i es continuï amb la màxima sensibilitat pel que fa a la incorporació de joves al camp, en les línies establertes i en línies, evidentment, que puguin ser millors, des de l'aspecte també econòmic, al camp català per part dels joves.

Però, hi ha un aspecte, conseller, que envolta tot el que estem parlant, que és la política intermèdia, la reforma de la política intermèdia de la PAC. Per molt que fem tots nosaltres, per molt que fem des d'aquest Parlament, per molt que faci el Govern de la Generalitat, evidentment, les mesures que a molts quilòmetres d'aquí i que, ni per part del Govern de l'Estat ni per part del Govern de la Generalitat, evidentment, que sí que hi poden influir i també hi podem influir des d'aquest Parlament amb la capacitat que tinguem, que sabem quina és, evidentment, hi ha aspectes molt preocupants en aquesta política i en aquesta reforma intermèdia de la PAC.

Hem arribat, conseller, a acords prou importants amb els diferents grups parlamentaris, on hem deixat de banda, jo crec que tots, però d'alguna manera hem cercat i hem signat consensos, almenys inicials, pel que fa referència a un posicionament de Govern i Parlament en aquesta reforma intermèdia de la PAC. Ara hi han hagut novetats, hi ha novetats dia a dia, sobretot en el que fa referència a aquesta negociació, amb la qual cosa, el segon aspecte que li demanaria, conseller, és que ens fiqués al dia, en aquesta interpellació, al màxim del que pogués, evidentment sabem que és un tema molt ampli i es disposa dels minuts que es disposa, però que ens fiqués al màxim al dia de totes les reformes i totes les negociacions, les negociacions més que reformes, que partint dels documents inicials s'estan desenvolupant.

El tercer aspecte, i no solament li faria al Govern de la Generalitat una crida, sinó que ho faria al conjunt de la cambra, i evidentment, mirant aquest sentit algun dels punts que nosaltres presentarem en una moció subsequent a aquesta interpellació, que és, evidentment, instar el Govern de la Generalitat a arribar a un consens i arribar a un acord amb tots els grups parlamentaris per cercar un acord marc, un acord com ja hem fet en un primer document, perquè vostè com a responsable d'Agricultura, Ramaderia i Pesca del Govern de la Generalitat pugui defensar davant del Govern de l'Estat, davant de les diferents taules sectorials i, evidentment, tingui prou força, com més força millor, el seu plantejament davant d'aquestes taules sectorials el posicionament que crec que és unànime o en la majoria de casos és unànime el posicionament del conjunt de forces d'aquesta cambra pel que fa a les problemàtiques de Catalunya.

Algun altre aspecte que li volia plantejar, conseller, en aquesta reforma intermèdia, si es du a terme, hi han diferents càlculs. Nosaltres n'hem fet alguns, vostès saben que també sabem que vostès n'han fet. Els podríem xifrar, parlant de pessetes, encara, que ens acostumem encara molt a parlar en pessetes, però de les antigues pessetes aproximadament en uns 10.000 milions de pessetes anuals. I aquesta falta d'entrada de diners a la renda dels pagesos de Catalunya, evidentment, serà

molt difícil de compensar-la, i jo suposo que el Govern de la Generalitat en aquest moment no té prou capacitat i en tot cas estaria infringint normatives de caràcter europeu..., que injectés diners, d'alguna forma, de forma directa a la pagesia catalana, sobretot a aquells sectors que poden estar més perjudicats, després en faré algunes referències, com evidentment, també, al camp, al conjunt del camp espanyol i, evidentment, també les aportacions o cofinançaments que es poguessin fer de l'Estat espanyol.

Però, sí, conseller, i vostè també ho coneix que en altres regions de la Unió Europea, d'alguna manera, han sortit els seus governs a donar un missatge de tranquil·litat als seus pagesos dient: «Bé, hi haurà el que hi haurà en aquesta reforma, però vostès tampoc es preocupin més del compte, perquè es continuarà fent un esforç des de l'Administració i amb altres vies, amb altres mesures, que sí que poden tindre capacitat legislativa des dels mateixos parlaments, des dels mateixos governs, hi hauran diferents tipus d'ajuts.» Estic parlant, per exemple, dels fruits secs, que sabem que les propostes que s'estan plantejant són propostes insuficients al que són les dotacions de tant per hectàrea. Ho estic plantejant, per exemple, en sectors que necessitaran una reconversió important pel que fa referència als temes industrials, com, per exemple, és el tema dels farratges, o estic parlant d'ajuts que d'alguna manera són ajuts agroambientals o podrien ser ajuts agroambientals pel que fan referència, per exemple, als temes de l'arròs, o, per exemple, estic parlant d'altres tipus de sectors com, per exemple, poden ser els de l'oví i cabrum o els del boví de carn, etcètera.

I també estic parlant, conseller, del que són les mesures de benestar animal. Sap el posicionament del Grup Parlamentari Popular: creiem que és una autèntica aberració algunes de les propostes que algun dels Estats estan proposant. És a dir, això de donar pilotetes als porcs perquè es distreguin, la veritat, queda molt bé davant d'un paper o queda molt bé davant d'un discurs; però, en tot cas, la realitat de la nostra cabana ramadera són temes d'una gran importància i d'un gran esforç econòmic que hauran de fer també aquests ramaders. I aquí sí que el Govern de la Generalitat, evidentment, també, pot fer, perquè aquesta adaptació amb les normes de benestar animal puguin vehicular-se amb algun tipus d'ajut.

I, evidentment, un altre dels temes que li volíem plantejar és com lluitar, honorable conseller –i acabo aquesta primera part de la meva intervenció–, com lluitar, el que és, ho creiem, potser, la pitjor agressió que s'està plantejant en aquest moment per part de la Unió Europea, que és la desconexió dels ajuts a la producció.

Aquest, sens dubte, és un tema que invita a la no-producció, que invita al no-conreu, que invita a l'abandonament, que invita que els pagesos i ramaders, que en moltes ocasions se'ls considera –i aquesta és una expressió molt desafortunada, jo ho crec– com, ja, els que ens cuiden el jardinet. És que no faran ni això, ni cuidar el jardinet, no?, per dir-ho d'alguna manera, perquè incentivar que no es facin conreus, o sigui, que no es facin produccions, és a dir, a deslligar els ajuts de la producció, evidentment, creiem que són temes que no es

poden acceptar i que no hem d'acceptar des d'aquest Parlament i tampoc des del mateix Govern de la Generalitat.

Tots aquests aspectes, honorable conseller, m'agradaria que ens els poguéssim contestar en aquesta interpellació, i, en tot cas, alguns aspectes que ens hagin quedat podríem recuperar-los per la segona part.

Moltes gràcies, honorable conseller. Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller d'Agricultura.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (Sr. Josep Grau i Seris)

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Senyor diputat..., bé, vostè m'ha fet una petita..., m'ha passat no sé si per l'esquerra o per la dreta, no?, perquè la interpellació parlava dels joves i després hem entrat en el que és la política agrària comuna i la proposta de reforma. Lamento moltíssim, igual que vostè, que ens hàgim quedat quasi sols a l'hemicicle perquè, per a mi, té molta més importància el que farem ara que el que s'ha fet abans; amb tots els respectes a tothom.

Bé. Escolti'm, miri, nosaltres –i vostè ho sap perfectament– quan vam iniciar la legislatura, la vam iniciar, a més a més, en el moment en el qual estava en discussió l'aplicació per al període 2000-2006, fins al 30 de desembre del 2006, de l'Agenda 2000; i, dins de l'Agenda 2000, el paquet que feia referència al Programa de desenvolupament rural.

Hem de dir –i vostè això ho sap, i ho sap tota la cambra, especialment, els portaveus parlamentaris– que vam anar a la fitxa financera màxima que se'ns va permetre en aquell moment, i la fitxa financera màxima són els 155.000 milions de pessetes per tot el període, dels quals una tercera part els aporta el Govern de Catalunya amb les diferents plurianualitats i que ve a ser una mitjana anual global d'ajut, entre l'Estat, Brussel·les i Catalunya, d'uns vint-i-dos mil milions de pessetes, perquè està aprovat l'any 2000 amb pessetes.

La veritat és que hi ha vint-i-dues mesures, des de l'agroindústria, que ha estat molt important i és molt important, perquè tenim una agroindústria a Catalunya que el seu volum total és el vint-i-tres i escaig per cent, a hores d'ara, ja, de l'agroindústria a l'Estat espanyol; per tant, una mesura dedicada a l'agroindústria, amb un volum d'inversió anual que quasi quasi ronda el 5% de la facturació global del sector i factura 2,3 bilions de pessetes.

Hi ha hagut mesures tan importants com, per exemple, la concentració parcel·laria o les mesures d'acompanyament, les mateixes mesures d'acompanyament, que és intentar, diguem-ne, especialitzar la producció: producció integrada, producció ecològica... Però, si algunes de les vint-i-dues mesures han estat estrelles, han estat, diguem-ne, la joia de la corona, han estat, per una ban-

da, la incorporació de joves, i per una altra, els plans de millora.

Els dos junts han estat una eina... –i ho són, en aquest moment–, una eina bàsica i fonamental si volem tenir en compte una política molt clara, connectada molt amb la realitat a casa nostra. És a dir, nosaltres, que som un país petit però que tenim una diversitat des d'un punt de vista de producció agrària, tant agrícola com ramadera, molt diversa, tenim una diversitat extrema –és a dir, produïm de tot a tot arreu–, només ens salvarem si fem una gran política d'innovació, innovació en tots els camps: la formació, la investigació, la transferència tecnològica, la modernització de les explotacions, la incorporació de joves al camp... I aquestes han estat dues grans línies –que vostè ha fet referència a totes dues– amb les quals hem anat molt bé; tan bé –tan bé– que fins i tot hem sobrepassat les partides pressupostàries assignades en les diferents anualitats, de forma que hem hagut de suplementar aquestes partides.

Fixi's bé que en el període 2000, 2001 i 2002 hem incorporat una mitjana de 500 joves l'any. És a dir, a 1.525, em sembla que és, joves incorporats els últims tres anys amb una característica molt important, a més a més, amb dues característiques importants: la comunitat autònoma que ens passa al davant, l'única que ens passa al davant amb incorporació de joves és Galícia. Però, si nosaltres estem en volum d'inversió feta pels nostres joves incorporats, el volum total d'inversió, superant-nos ells amb número, nosaltres estem a 25.000 milions d'inversió feta per aquests mil cinc-cents joves, i Galícia està a 9.000 milions d'inversió. És a dir, com que l'explotació també és molt més petita sí que s'ha incorporat un jove, però el volum que ha generat d'inversió és molt més petit.

Per tant, això és un fet real i l'altre fet real a Catalunya, a diferència de moltes altres comunitats autònomes, és que, d'aquests 1.500 joves incorporats els últims tres anys, quasi quasi el 47% són llicenciats o diplomats universitaris, la qual cosa vol dir que s'està incorporant en el relleu generacional gent molt ben preparada. Que això també és una garantia de futur, perquè el concepte empresarial, que és el que sempre hem dit, que tenen explotació agrària, per això en la Llei d'orientació agrària –ho recordaran els senyors portaveus– vam posar-hi el concepte «empresa agrària», perquè entenem que una explotació agrària, sense deixar de ser el concepte romàntic i, a més a més, el de carrer, que és el d'explotació, és una empresa, no?

Per tant, això ha estat molt ben rebut, i la prova que ha estat ben rebut, a més a més, és que aquest any, que és un any de transició en el sentit que és l'any de la reprogramació del Programa de desenvolupament rural, hem tret una línia en el mes de desembre en què ja hi ha 145 joves incorporats en aquest moment, perquè ens hauria quedat un període buit en el qual els joves que s'haguessin volgut incorporar, que haguessin fet despesa, no haurien pogut justificar-la després perquè hi hauria hagut un període buit de sis mesos, i abans de l'1 de juliol sortirà una altra convocatòria sense limitació, igual que les tres anteriors, 2000, 2001 i 2002, de forma que aquell jove que en aquest moment vulgui fer una despesa, vulgui comprometre una despesa, ja s'hi

podrà incorporar, perquè, com a màxim, sortirà l'1 de juliol, com a màxim.

Què vol dir? Que el 2003 torna a estar garantit el Programa de desenvolupament rural pel que fa referència als plans d'incorporació de joves, perquè entenem que no sempre, no en la major part dels casos, va lligat a una cessació, a més a més, del pare o el titular de l'explotació. Vull dir, en molts casos és, simplement, un jove que s'incorpora al davant de l'explotació. En aquest moment està de moda parlar de la llet, però, per exemple, en el sector de les explotacions lleteres tenim un 30% d'explotacions lleteres amb un jove incorporat els últims cinc anys al davant de l'explotació, i en molts casos, un veterinari o una veterinària, que això és molt bo i molt positiu.

Home, amb els plans de millora ha passat tres quarts del mateix. El 2000, 2001 i 2002 hem atès 5.100, 5.200 plans de millora, també, amb un volum d'inversió tremendament considerable. L'any 2000, per dir-li una xifra, l'any 2000, mirant una demarcació netament agrària com és la demarcació de Lleida, l'any 2000 em sembla que va arribar per tots els conceptes PAC directe al productor a Lleida, a uns tretze mil milions de pessetes –el 2000 era en pessetes–, i va arribar amb ajuts, plans de millora, incorporació de joves i altres..., agroindústries, altres activitats, a 12.000 milions.

Els 13.000 milions de pessetes, com és normal, van anar a la llibreteta, a la caixa, al banc, del pagès, del ramader que havia cobrat la prima, no? I en va fer l'ús que va creure convenient, faltaria més! Però els 12.000 milions de pessetes que van arribar, de modernització, van generar una inversió de 34.500 milions de pessetes. És a dir, perquè ens n'adonem del que representa tant la incorporació de joves, però, d'una forma també molt clara, els plans de millora.

Bé. Vostè ha parlat de la reforma. És cert. Nosaltres podem fer moltes coses, com deia abans, de dir: «Escolti, com hem d'encarar la nostra política agrària?» Ho hem dit aquí al Parlament. Ho hem aprovat per llei del Parlament a la Llei d'orientació agrària de l'any 2001. El 2000, l'any anterior, vam fer el mateix Llibre blanc amb un ampli consens per part de tothom. Hem anat aprovant lleis sectorials com pot ser la Llei de la vinya. Però, siguem realistes, no? Qui ens està marcant i decidint quina és la política agrària que ens toca és la Unió Europea. I és la Unió Europea en dues direccions: amb clau interna amb la mateixa PAC, i amb clau interna i externa amb les negociacions, en nom de tots plegats, amb l'Organització Mundial de Comerç.

I aquí, la veritat, és que hi ha fortes contradiccions, en aquesta proposta de reforma que ens han presentat per segona vegada, diguem-ne, en poc temps. Perquè la proposta de reforma que van presentar abans de l'estiu conceptualment era millor en alguns aspectes que la reforma que ha presentat el comissari en el mes de gener.

Per què? Home, nosaltres, tots plegats –tots plegats–, no només a casa nostra, sinó arreu, s'havia posat grans expectatives a dir: «la modulació». Concepte «modulació», que vol dir l'estalvi. Preteníem estalviar un vint per cent modulats, a més a més, en funció... –i nosaltres dèiem que els 5.000 euros de percepció era poc i que

havíem d'anar més enllà, i que els 300.000 era massa, perquè nosaltres tenim uns vint-i-cinc perceptors en total a Catalunya que estan al voltant dels tres-cents mil euros—, i aquest estalvi anés a programes de desenvolupament rural, el que en diem, en el nostre argot, «el segon pilar». Per què? Perquè el segon pilar són aquestes polítiques que hem estat discutint fins aquest moment: els plans de millora, incorporació de joves...

La proposta de reforma que ens plantegen ara de modulació ja és diferent, i la proposta de desconexió converteix el sector agrari no en un sector productivista, sinó en un sector rendista. És a dir, simplement tens uns drets adquirits perquè els tres anys últims has cobrat una prima, produeix el que vulguis, tu tens un mínim garantit per hectàrea.

Bé. Aquest no és el nostre sistema. Aquest entenem que no és el model que convé a Catalunya i aquest model l'hem de combatre amb tota la intensitat.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Té la paraula l'illustre senyor diputat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. No intento passar-li ni per la dreta ni per l'esquerra, honorable conseller. El que intento és centrar el debat dels joves al camp i, evidentment, en d'altres moments, honorable conseller, i jo mateix, en nom del Grup Parlamentari Popular, però també d'altres portaveus d'agricultura, havíem parlat de la manca, perquè havia estat una realitat, de la manca de cofinançament i que s'havien perdut ajuts a Catalunya per la manca de cofinançament, i, per exemple, amb temes d'incorporació de joves al camp.

Jo no n'hi he parlat, avui, d'això, i celebro, a més, que vostè digui el que ha dit, que es garanteixen un altre cop els ajuts per a l'any 2003. I vostè ens ha parlat d'una sèrie de dades, que els agraeixo que ens les hagi donades, en tot cas, les coneixíem, però, bé, li ho agraeixo.

Si m'he centrat, potser, en part de la meua interpellació —i també m'hi tornaré a centrar ara—, amb el tema de la reforma de la PAC és perquè ara que tenim o ara que el Govern de la Generalitat, definitivament, ha fet una aposta clara i decidida, que ho celebrem, a cofinançar les línies que ha possibilitat a través d'unes línies com són el programa del Pla de desenvolupament rural, ara que tenim això, la preocupació del camp català, la preocupació de molts joves del camp català, no solament dels joves i també de les organitzacions professionals agràries... En l'escò m'he deixat el que és tot un dossier que ens acaben d'enviar als diferents grups parlamentaris les cooperatives agràries de Catalunya amb un posicionament i una preocupació molt important per aquesta reforma, no?, per la qual cosa la incorporació de joves al camp, evidentment, anirà marcada no perquè hi hagin les línies o no hi hagin les línies, que hi han de ser, i que vostè ha parlat que estan garantides, sinó de les possibilitats i, evidentment, del futur que marquen les diferents polítiques de la Unió Europea, on estem immersos, i de les possibilitats i la resposta que

donarà, en aquest cas, també, el Govern de la Generalitat amb les diferents variables que marcarà aquesta política europea.

I, en tot cas, conseller, hi insisteixo, no ens podem permetre el luxe de baixar del cens agrari que tenim. És a dir, estem en una situació realment molt i molt crítica pel que fa a aquest cens agrari. Amb la qual cosa, honorable conseller, i jo suposo que en aquesta segona part de la interpellació em podrà respondre alguns temes que li he plantejat i que, segurament, per falta de temps no ha pogut respondre.

Estem totalment d'acord que la modulació o l'estalvi d'aquesta modulació havia d'anar encarada al segon pilar, i em sembla que el conjunt de joves del camp i que s'incorporen al camp i els que s'incorporaran al camp volen exactament el mateix. Hi estem d'acord, i vostè no és que m'hagi de donar la raó, sinó que participem del mateix, de la mateixa visió, tots els grups d'aquesta cambra, pel que fa referència al «no» de la desprotecció dels ajuts al que és la producció. Però en tot cas, conseller, ens hem de plantejar un aspecte: la reforma tira endavant; la reforma, conseller, amb un percentatge molt elevat del que està escrit en els esborranys de la reforma i que ha presentat el comissari Fischler, serà una realitat.

I no el podem enganyar, el camp català. I des d'aquest Parlament, i el Govern de Catalunya, hem de començar a plantejar solucions; solucions que no solament el Govern de la Generalitat haurà de fer, de forma unilateral, sinó que haurà de demanar ajut en alguns dels casos al Govern de l'Estat per intentar buscar noves fórmules, noves línies, dins de les possibilitats que ens ofereix el marc de la Unió Europea, i anar a buscar nous cofinançaments.

Però en tot cas aquests 10.000 milions de pessetes, de les antigues pessetes, a què estava fent referència, en alguns sectors, doncs, poden provocar realment una greu preocupació. I això, evidentment, farà la més o menys incorporació, o que es mantingui aquesta incorporació de joves al camp.

Ja no parlem, honorable conseller, de superfícies tan importants, com per exemple la del canal Segarra - Garrigues; amb aquesta reforma intermèdia, amb aquesta reforma de la PAC, evidentment es planteja temes molt seriosos de quin ha de ser el futur i quins conreus han de ser els futurs en aquestes zones.

Per la qual cosa, honorable conseller, a part que li demanaria algun posicionament respecte a alguns temes que segurament no ha pogut contestar per falta de temps, li demanaria quina és també la que és la visió del Govern de la Generalitat a poder fer front..., i quins tipus d'ajuts, quin tipus de solució ens pot plantejar el Govern de la Generalitat —sé que li estic fent preguntes no fàcils, conseller, no fàcils, en aquest moment.

En tot cas, li demanaré, perquè li ho tornarem a demanar a la Moció, que, instant el Govern de la Generalitat —i acabo, senyor president—, es faci un acord de tots els grups parlamentaris —un acord o de la majoria, o de quasi la unanimitat, o de la unanimitat, si pot ser, dels grups parlamentaris— per a un posicionament comú respecte a la reforma intermèdia de la PAC.

I finalment, honorable conseller, del que sí que m'agradaria que ens poguéss fer també una referència és de les problemàtiques que pugui tindre aquest posicionament català en el si del conjunt de l'Estat espanyol i en el si de les comissions sectorials. És a dir, quines problemàtiques, si és que les té...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fabregat i Vidal

...s'estan produint.

Gràcies, honorable president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula, senyor conseller.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, bé, jo intentaré contestar amb el breu temps que tenim, no?

Començo pel final, perquè el Departament, el Govern ha estat plenament obert i sensible amb la veu del Parlament, negociant amb tots vostès acords, perquè precisament si hi ha documents signats és perquè tots plegats hem seguit entorn d'una taula i hem set capaços d'arribar a acords. Ho vam fer en matèria de la reforma de pesca, malgrat que ho vam fer molt tard, tot sigui dit de passada, i, a més a més, va anar molt més de pressa l'acord de reforma, perquè la vam voler tancar amb sis mesos, i ho hem fet també en matèria agrària.

I per tant, jo em brindo un altre cop, i recullo el guant que vostè llança, senyor Fabregat, de dir: «Escolti'm, vostès presentaran una moció d'aquí a quinze dies... Escolti, nosaltres, disposats; el nostre Grup Parlamentari, disposat a sumar-s'hi i per tant a negociar-la molt obertament.»

Home, miri, la negociació. Home, en aquest moment, algunes veus a Europa estan més pensant que el president francès pugui tornar a salvar-nos la vida d'aquesta reforma. Ens salva la vida quan arriba a un acord amb el canceller Schröder i fixa la fitxa financera i contradiu el comissari Fischler, que deia que no hi havia presupost per arribar al període de l'Agenda 2000 al 2006, malgrat els acords de Berlín, i s'asseuen un dia en Chirac i en Schröder i troben fitxa financera per arribar al 2013; els 45.000 milions d'euros, els mantenen fins al 2013, i, a més a més, fixen la fitxa financera per als deu o nou països que a partir del 2004 seran ciutadans de ple dret de la Unió Europea.

Negociació dins de l'Estat espanyol. Home, complexa –complexa. No se'ns escapa, perquè... Ara, complexa, però fixi's bé: parlem de cereal –cereal. Escolti, el mateix problema, amb una dimensió diferent, que tingui Castella-Lleó és el nostre. O sigui, el problema de la intervenció, de tot el que li vulguin dir, vull dir, és, el problema, el mateix que nosaltres: si hi ha una caiguda de preus o una estabilització a la baixa del preu del cereal, afecta igual el cerealista de Castella-Lleó...

amb diferent intensitat perquè nosaltres no tenim un cerealista amb una gran unitat productiva, sinó que el tenim molt més petit, i més petit en unes comarques que en unes altres, però tenim el mateix problema.

Si parlem de la prima del boví... Bé, aquí..., França, unes zones franceses tenen el mateix problema que pugem tenir nosaltres, o unes zones alemanyes concretes, però nosaltres aquí tenim ja una diferència interna important, per exemple, amb Castella-Lleó, no amb Aragó, per exemple, perquè tenim producció intensiva de boví igual uns que els altres, però, a dins de l'Estat espanyol, aquí ja tenim una diferència important.

Parlem de l'arròs. En l'arròs, València i Catalunya, i una part d'Andalusia, les *marismas* del Guadalquivir, tenim el mateix sistema productiu, que és sistema productiu d'arròs en zones humides i, a més a més, en parcs naturals, la qual cosa comporta més costos de producció i menys rendiments. Per tant, vol dir que aquesta gent, tal com es planteja la reforma i la penalització que tenim pel sobrepassament d'algunes comunitats autònomes espanyoles, ens situa en una posició difícil de negociació d'acords interns; tenim un document signat amb València, que sembla ser que s'hi suma Andalusia, i ja seria un pas endavant en la negociació.

Anem en un altre sector important per a nosaltres des d'un punt de vista territorial, que és la fruita seca. La fruita seca..., bé, aquí som sis comunitats autònomes: som nosaltres, hi ha Balears, Aragó, València, Múrcia i Andalusia. Bé, aquí és un front de sis. Quin problema tenim aquí? El problema el tenim a Europa, no a Espanya, que a Europa quasi estem sols. Els italians, com sempre, juguen a allò que juguen els italians quasi sempre, que és anar a la seva, intentar veure si pel darrere poden colar alguna cosa i fer la punyeta, perquè és el que fan quasi sempre els italians en les negociacions. I després hem de pensar si els francesos, amb la castanya, ens poden donar un cop de mà, perquè ells són productors de castanya.

Tenim un problema intern que hem de resoldre, que és el tema de la superfície: si són les 575.000 hectàrees que s'està dient, o reals, reals, amb dret a percebre ajuts, són 450.000, i si internament a nivell d'Espanya es podria jugar amb aquestes hectàrees, no?

I després tenim el problema del finançament, o cofinançament, que cent euros per hectàrea és insuficient i cent nou com a ajuda és un mal principi, no?

Ara, hi ha un aspecte –i acabo, senyor president– que cal tenir en compte. Només podem ajudar realment i legalment –i legalment, no il·legalment– els sectors que se'n vegin perjudicats si tenim programes de desenvolupament rural sòlids, potents. Per què? Perquè la manera d'ajudar-los és a través de les mesures d'acompanyament, que és ajudant-los que s'especialitzin, per exemple, perquè els del blat poden fer un blat panificable especial per a un tipus de panificadora concreta, que ara es compra a Itàlia set o vuit pessetes més car que no pas a Catalunya, per exemple, o tot el que és mesures ambientals a la producció ecològica... Escolti, fixar-nos un 10% de producció ecològica a Catalunya en el període 2002-2010 és una utopia? No; hem tingut un creixement d'un 400% en dos anys.

Per tant, aquestes polítiques, sí que ens podem comprometre a fer-les si la reforma es planteja..., es modifica l'actual plantejament i, a més a més, si Europa fa una aposta clara pel cofinançament –Brusselles, Madrid, les regions, en aquest cas Catalunya– dels programes de desenvolupament rural i de les mesures d'acompanyament, que, per cert...

El president

Senyor conseller...

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

...Espanya en va perdre 40 milions d'euros el període 2002, i no pas Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre les persones amb disminució (tram. 300-00332/06)

La següent interpellació, la formula la il·lustre diputada senyora Marina Geli, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, sobre les persones amb disminució, i l'adreça a l'honorable consellera de Benestar Social.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, senyor president. Honorable consellera..., agrair la presència de representants del Cocarmi i de la Coordinadora de Tallers de Catalunya, i la seva paciència, i no llegeixin que hi ha desinterès en aquesta cambra per les polítiques per a les persones amb discapacitat, per l'absència de diputats o per l'escàs nombre de diputats, perquè és al contrari.

Aquesta és una interpellació al Govern, per tant vol esser una parada per veure en el punt que estem en les polítiques públiques per a les persones amb discapacitat a Catalunya. Partint d'una idea: que Catalunya va liderar aquestes polítiques públiques però que els últims anys no hi ha hagut suficient lideratge polític per revisar el model.

On està, consellera, la revisió de la Lismi? Vàrem aprofitar..., el nostre Grup, el Grup Socialista, va aprofitar una moció subsegüent del Grup Popular per presentar una esmena que es va aprovar en aquest Parlament. On està el Pla d'actuació social 2002-2005? Som al 2003, consellera. On està l'avaluació del 2002? Cap a on anem?

S'ha perdut un cert lideratge que s'havia tingut en aquest sector des de la creació de la Conselleria, del Departament de Benestar Social, ara Benestar i Família. Ens dóna la impressió que no hi ha suficient autoritat política, en aquest Departament, per liderar les polítiques integrals.

I, en la meua exposició en aquest primer torn abans de la rèplica, intentaré, en alguns punts que em semblen importants, desgranar quina és la crítica en aquest moment; evidentment una crítica constructiva, perquè el nostre Grup, el Grup Socialista, igual que tots els grups d'aquesta cambra, parlem sempre d'un acord no escrit, però molt important, de construir junts les polítiques per a les persones amb discapacitat.

L'etapa zero a sis, una etapa que s'ha universalitzat, però que en aquest moment està baixant les hores d'atenció setmanals a les persones d'atenció precoç. Hem passat d'una atenció d'1,7 hores setmanals a 0,7 hores. Com farem per esmenar aquest fet, honorable consellera? No hauríem d'haver pres un acord de reservar places d'escoles bressol per als nens i nenes amb discapacitat, malgrat no ser un servei obligatori?

I l'escola ordinària, consellera? El curs 94-95, el 67% dels nens amb discapacitat estaven a l'escola ordinària; el curs 2001-2002, el 61%.

I l'escola d'educació especial, no l'hem de revisar? No hi hem d'introduir nous models professionals? No necessiten infermeria? No necessiten psiquiatres, donat que ha crescut molt –i neuròlegs– les plurideficiències i els trastorns de conducta?

I en l'educació postobligatòria? Quan nens amb discapacitat estan en cicles formatius? Fem reserva de places?

I el batxillerat adaptat?

I el treball, consellera? Vivim encara d'un decret de l'any 86, un molt bon decret que va generar un canvi per la possibilitat que les persones amb discapacitat treballassin, però no l'hem revisat. Em dirà: «És un tema d'Estat.» I què han fet des d'aquí? Hi han comunitats autònomes que han complementat les aportacions de l'Estat –i vostè ho sap. Per què no ho hem fet? Ho farem?

No hem de revisar qui arriba en aquest moment en els centres especials de treball, quan hi ha un ingrés o una entrada cada vegada més important, una demanda cada vegada més important. I, nosaltres, sap que hi estem a favor sempre i quan revisem el model de centres especials de treball de malalts mentals? Això no ens obliga a flexibilitzar una normativa?, a pensar que poden treballar quatre hores, potser, en un centre especial de treball i que la resta potser han d'estar a l'ocupacional? Pot ser compatible, senyora consellera?

I a l'empresa ordinària? Qui contracta a l'empresa ordinària discapacitats, amb el que els donem? Fins i tot, vostè sap que es va modificar per la possibilitat que les empreses, si no contractaven persones amb discapacitat, aportessin aquests diners a una fundació. Quants diners tenim a Catalunya de les empreses ordinàries que no contracten personal discapacitat i en tenen obligació? On els hem invertit?

I l'habitatge? Com hem de créixer en habitatge? Hem de créixer en habitatge en propietat, patrimonialitzant unes entitats ja fràgils per si, o hem de pensar també en habitatges de promoció pública, que els en cedim, a les entitats, l'ús? O –per què no?– habitatges de lloguer?

I les persones amb discapacitat envellides? Tenim algun pla, consellera? S'han de jubilar precoçment? Han de continuar, d'alguna manera, vinculats a les entitats que fins ara han estat part de la seva vida? Els hem de donar, a aquestes entitats, la capacitat per redissenyar quan una persona gran discapacitada, que s'envelleix abans que les altres persones en termes generals, doncs, pugui continuar fent una activitat. Sap que, a més, són pobres, més pobres que l'altra gent, perquè moltes vegades la majoria no han cotitzat temps suficient i cobren pensions no contributives en general. Hi han pensat?

I el transport, consellera? El transport..., vam aprovar aquí una proposició no de llei d'Iniciativa per Catalunya Verds fa..., ha plogut molt de llavors ençà, on es demanava al Govern que fes un mapa per com milloràvem el transport, en els centres, en les residències, aprofitant el transport públic, aprofitant tot el que tenien de transport. On el tenim aquest Pla?

I el sistema sanitari? Molt sovint, en aquest Parlament rebem entitats d'associacions de pares, d'associacions d'afectats que ens demanen especialització, perquè no troben en el sistema sanitari una suficient resposta. Nosaltres, en principi, sempre hem pensat que hem de tenir serveis normalitzats, generalitzats, però, en canvi, amb formació suficient del personal i que tinguin clar les persones i les famílies els centres de referència. I allò que necessiten les persones amb discapacitat, des del punt de vista de prestació sanitària: els audiòfons, les cadires de rodes..., som suficientment àgils? Tenim criteris suficients per assessorar les famílies en una decisió molt important com és a l'hora d'implantar, de fer un implant coclear?

I aquest tercer sector, tan important que tenim, hem de deixar entrar les entitats amb ànim de lucre, consellera, en aquest sector? Vostè em dirà..., no sé què dirà, estic expectant, a través d'una porta una mica així, de darrere. Vostès ho van intentar colar, el que passa que el sector és savi, i és el sector, perquè no n'hi ha d'altre. Aquest sector és tota la iniciativa social sense ànim de lucre, nascut de treballadors, de pares, d'associacions, d'afectats, que molts d'ells contribueixen al finançament del propi sector, o bé aporten un capital humà extraordinari. És un sector fràgil, consellera. Quan farem els concerts? I les plurianualitats? Diferenciarem la inversió i el manteniment?

He intentat fer una pinzellada, ja sé que amb aquest temps, amb aquest poc temps que tinc, doncs, necessitaríem –vostè i jo– parlar exhaustivament. Sap que aquest és un camp que coneixem, vostè i jo, perfectament, que ens l'estimem, fins i tot. Jo professionalment també hi he treballat, que recorrem Catalunya visitant centres. Hi insisteixo, estic parlant de grans oportunitats de tornar a Catalunya el lideratge de les polítiques públiques per a les persones amb discapacitat que vam tenir i que el seu Govern, Convergència i Unió, hi va contribuir. I en canvi, els últims..., jo diria l'última meitat dels noranta ençà hem perdut aquell lideratge. Ens han passat pel davant altres comunitats autònomes, i en aquest moment s'estan movent més coses a nivell de l'Estat que a nivell de Catalunya.

Moltes preguntes, em dirà, consellera, en tan poc temps. Tampoc demano, evidentment, unes respostes exhaus-

tives, sinó que vull escoltar de vostè si hi ha reconeixement d'una certa crisi de model i si hi ha intenció –encara que falta poc temps per acabar aquesta legislatura– d'esmenar algun dels punts que jo li he comentat.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Senyora consellera, té la paraula.

La consellera de Benestar i Família (Sra. Irene Rigau i Oliver)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, representants del sector, llàstima, senyora diputada, que no pogués estar present en un acte que vam fer recentment en el Palau de la Generalitat, en què vam presentar les trenta-cinc actuacions que els diferents departaments de la Generalitat havien programat per celebrar aquest any 2003, declarat Any Europeu de la Discapacitació. I li dic això perquè moltes veus autoritzades van dir aquell dia: «Aquest és l'esperit de la Lismi. Avui hem respirat aquell esperit de la Lismi i, a més a més, l'hem actualitzat.» Perquè vostè es pregunta en quin punt estem? Doncs, continuem estant liderant un model català que doni resposta a les necessitats de les persones amb discapacitat, i, a la vegada, també, que es vagi adequant als nous reptes.

I per a nosaltres aquesta atenció a les persones amb discapacitat té un objectiu clar, que és promocionar les accions que han de fer possible que aquestes persones puguin exercir plenament els seus drets com a ciutadans. És partint d'un principi ambiciós, en el qual podem trobar el camí adient. I és ben cert que per fer-ho realitat cal que aquestes persones comptin amb els suports necessaris que els permetin potenciar les seves capacitats, perquè estem partint d'un enfocament no assistencial, sinó potenciador al màxim de les pròpies capacitats.

I aquest és l'objectiu del Govern de Catalunya: articular totes aquestes accions en l'execució de polítiques que promocionin i reconguin els drets de les persones amb discapacitat; polítiques que tenen la seva traducció en accions de prevenció, de tractament, d'atenció, de promoció i integració de les persones; polítiques de suport que van adreçades també no només a les persones, sinó a les seves famílies; i polítiques que han de permetre aconseguir aquesta societat, de la qual ben segur que compartim el model, que és una societat sense barreres que permeti la igualtat d'oportunitats.

I per aconseguir aquest objectiu estem desenvolupant aquest model i l'estem continuant liderant. I aquesta és una responsabilitat central per al Govern, però l'exerceix acompanyat d'altres agents socials, per això hi tenen un paper principal les entitats d'aquest sector. Aquest sector, que tantes vegades vostès, aquí, em qüestionaven la relació que hi tenia el Govern de la Generalitat i que ara sembla que han descobert. Per exemple, deia, per exemple: «les plurianualitats...», no pateixi, senyora diputada, s'està complint el que preveu el pressupost d'enguany, s'està preparant, tal com hem parlat i explicat en el sector, com podem organitzar aquestes plurianualitats, sobretot per a la gestió de serveis.

Però per a nosaltres, que hem estat els principals defensors del model de participació de les entitats en aquest sector, i través de les quals es duu a terme la gestió d'una xarxa de serveis d'utilització pública que dona servei a moltíssimes persones, en els diferents àmbits: de la prevenció, l'ensenyament, la sanitat, l'activitat sociolaboral, la integració laboral, l'alternativa residencial, el suport a les persones, a les famílies, l'oci i el lleure. I és veritat que tots plegats ho coneixem i ens ho estimem, i moltes vegades visitem i ens trobem en centres. I és aquesta diversitat d'aquesta xarxa d'utilització pública, amb la personalitat pròpia de cada entitat, que dona riquesa a aquest model. Ara bé, aquest model sí que es basa en principi, però el que és important és que es basi en accions, i en accions que estan dintre d'aquest marc d'aquesta legislatura i que jo li puc recordar perfectament en sis blocs. Mesures legislatives, que ens permetin avançar en el reconeixement de drets de les persones amb discapacitats; creixement i impuls dels serveis que han de donar atenció a les persones amb discapacitats; polítiques transversals que perseguixin l'adaptació dels serveis ordinaris a les necessitats de les persones; creixement en els ajuts i suports a les persones i a les seves famílies per aconseguir no només la integració, sinó també aconseguir el màxim nivell de qualitat de vida. També, i aprofitant enguany, un pas més per promocionar la visibilitat i el compromís social amb la discapacitat, i no podem oblidar la necessària promoció de la investigació i l'ús de les noves tecnologies com un element clau de promoció de l'accessibilitat.

Li he dit uns principis, li dic unes accions. Permeti'm que breument les hi enumeri. Amb relació a les mesures legislatives que ens han de permetre avançar en el reconeixement de drets, vostè sap perfectament que el Projecte de Llei de suport a les unitats familiars preveu que l'atenció precoç es pugui rebre amb caràcter universal i gratuït. Aquesta és una millora per al sector. Aquest dret serà posteriorment desplegat a través d'un decret d'atenció precoç, decret que s'està treballant amb el sector i que va acompanyat d'una implementació que ja s'iniciarà en aquest mateix 2003. I un altre exemple: la propera publicació d'un decret d'acolliment residencial que defineix com concretar aquesta política de suport a les persones que requereixen aquest tipus de serveis. Totes aquestes mesures legislatives aniran acompanyades d'ordres de desplegament, com les d'acreditació o les de sistemes de valoració i accés. En altres àmbits sectorials d'actuació, voldria anomenar també, a títol d'exemple, diferents accions que s'estan duent a terme per part del Govern, encara que siguin d'altres conselleries. Des d'Ensenyament, quan vostè pregunta què estem fent amb l'educació especial, sap perfectament, perquè s'ha anunciat, que properament es presentarà el Pla director de l'educació especial a Catalunya, amb regulació de plans educatius individuals. I també hem anunciat que, des de la mateixa funció pública, es modificarà el V Conveni de Personal Laboral, en els grups D i E, per donar resposta a la singularitat del treballador. Per tant, mesures legislatives, però també creixement i impuls dels serveis que han de donar atenció a les persones amb discapacitat.

Vostè parla de l'atenció precoç com si hi hagués hagut una minva, quan a l'any 99 s'atenien 4.502 infants, amb una despesa de 6,05 milions d'euros i en aquests moments, el 2002, hem atès 9.000 infants, amb una despesa de 8 milions. I vostè sap que l'objectiu és arribar a atendre un 4% de la població infantil de zero a sis anys, que aquesta era també una reivindicació del sector, i fer-ho en tot el territori de Catalunya amb una freqüència assistencial mitjana que supera ben certament la unitat setmanal d'atenció directa i un increment important d'atenció indirecta, que s'ha de poder donar a través de les famílies.

I quan parlem dels centres ocupacionals, quan vostè diu: «hi ha hagut una aturada, hi ha hagut una frenada», no sé on és l'aturada i la frenada, senyora diputada. Si l'any 99 n'ateníem 6.191 i l'any 2002 n'ateníem a 7.281, vol dir que s'ha crescut. I no només hem crescut en persones, sinó que hem crescut en despesa. En despesa hem crescut un 33,49% i en persones hem crescut un 11,45%. I en aquest sentit, la previsió per al 2003 és incrementar, mentre hi hagi demanda, perquè, en certa manera, podem dir que està absolutament generalitzada la resposta als centres ocupacionals.

Ara bé, els centres d'educació especial de treball, que vostè diu que altres comunitats ho complementen, i què són, doncs, els SCAPS, senyora diputada, sinó Serveis Complementaris d'Adaptació Personal i Social, que van a càrrec de la comunitat autònoma. Si a l'any 99 van ser atesos 6.490 treballadors, amb una despesa de 21,5 milions d'euros, a l'any 2002 vam sobrepassar els 7.890, per tant, la despesa, en aquest cas, va pujar, fixi's, pràcticament a 25 milions d'euros. I a més a més, aquesta despesa que vostè demanava es pot quantificar aquella que complementem des de la mateixa comunitat en els serveis complementaris –i aquí hi ha persones que saben perfectament de què parlem–, i que representa 11,38 milions d'euros. I també hem de parlar del servei de suport a la inserció laboral a l'empresa ordinària.

Aquest és un gran repte, igual que és el gran repte, i estem creixent a donar resposta a les noves necessitats de l'envelliment. Qui ha portat a Madrid les peticions per a la jubilació anticipada dels treballadors discapacitats en centres especials de treball? Doncs, el Grup Parlamentari Català, i això ho sap perfectament, perquè s'ha liderat. Per tant, tenim previst encara en aquest 2003, i així està, créixer en nous llocs de treball, en 350 llocs de treball. I això ens permet repetir que més d'un 30% dels llocs de l'Estat estan a Catalunya. On és sinó el lideratge, senyora Geli, si més del 33% dels llocs de treball estan aquí a Catalunya?

Parlem ara d'un nou repte que vostè també anomenava: l'acolliment residencial. En aquests moments podem dir perfectament que hi ha una gran necessitat, certament, però que hi estem donant resposta, perquè les xifres ho expliquen. Si a l'any 99 teníem 1.735 persones en llar-residències i 2.162 en residències, ara estem a 2.196 a llar-residències i 2.350. Per tant, en teníem prop més de 3.000 i sobrepassem 4.500 places. Però, a més a més, hem previst un increment important de places, i, a més a més, s'ha incrementat també la despesa pel bon funcionament. I en aquest sentit li puc

dir que la despesa a la residència s'ha incrementat un 29,39%, però el que és important és la previsió de creixement en 1.105 places.

Polítiques transversals, aquí m'hi podria aturar, però certament se'm desperta el llum, no sé si és el vermell o el taronja, però procuraré ser breu. Polítiques transversals, les que vam anunciar tots els departaments de la Generalitat implicats. Aquesta és la millor manera de garantir la transversalitat de les polítiques. Els departaments de Sanitat, d'Ensenyament, d'Indústria i Treball, Consum i Turisme, Política Territorial i Obres Públiques i Benestar van presentar darrerament més de trenta-cinc propostes per poder portar a terme, des dels diferents llocs de la Generalitat, aquesta millor aplicació del que deia al començament, l'esperit de la Lismi. Podríem parlar d'altres qüestions, que, ben segur, també tindrem oportunitat de fer-ho en el torn de rèplica, però, cregui'm, els ajuts han crescut, han crescut també, continuen creixent les diferents actuacions en accessibilitat, en habitatge. Qui ha posat per primera vegada que en els pisos d'habitatge social es puguin posar a disposició de les entitats per posar-hi residències i llars amb suport? Ho hem fet des del Departament, senyora Geli.

Per tant, en aquests moments sí que podem dir que totes aquestes accions són el fruit d'un clar compromís del Govern de la Generalitat i són fruit d'una voluntat política que neix precisament de conèixer i treballar conjuntament amb les persones amb discapacitat, les seves famílies i les entitats que les representen.

El president

Senyora consellera.

La consellera de Benestar i Família

I tenim un model que, lògicament, tindrem la possibilitat d'acabar de complementar en el torn de rèplica.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyora consellera. Té la paraula la senyora diputada.

La Sra. Geli i Fàbrega

En escoltar-la, consellera, o jo no m'explico bé, perquè vostè ha donat..., fa una lectura de les meves paraules que jo no reconegui una política clara d'increments al llarg dels últims vint-i-tres anys. Doncs jo no li plantejo aquest tema, jo el que plantejo és cap a on anem? No només d'una política d'increments per donar resposta a la demanda, li plantejo una revisió del model.

Sabem les necessitats de les persones amb discapacitat?, sabem on viuen?, sabem els municipis on viuen?, sabem els recursos comunitaris que hi han en els municipis, que potser ens podrien donar sortides que ara no hem pensat? Hem planificat? Vol sectoritzar, consellera? Vol decidir que cada una d'aquestes entitats que tenim escampades pel territori, perquè, si no, no tindríem xarxa, és l'entitat a qui deleguem la responsabilitat

pública, però que nosaltres som els que som garants de l'equitat territorial i de la qualitat...? N'està segura, que tenim una equitat en el territori? Està segura que tenim una qualitat d'atenció?, que sabem cap on anem? Això és el que li demanava.

I tenim moltíssimes capacitats, i ho he dit: capacitat de lideratge, professionals molt ben formats, amb experiència, entitats... I el finançament, consellera? Tenim clar d'on vénen els recursos? Què ve de «la Caixa», què ve de la Fundació ONCE, què ve de la Generalitat, què ve de l'Estat, què ve del sector privat i cap a on va? Aquest model no genera discrecionalitat? Per què no hi ha convocatòries públiques d'inversions?

Per tant, és un canvi de plantejament; no dic de creixement de recursos. És canviar, hem de canviar cap a on..., hem de discutir junts si aquests recursos que tenim, si aquests programes que anem fent donen sortida real a les necessitats de les persones amb discapacitat i a les seves famílies. I el programa «Viure en família», quantes famílies el reben a Catalunya? Vostès diuen 40.000 pessetes, que al final no són 40.000, per a les persones..., perquè moltes reben ajuda a tercera persona, i ho presenten com un gran programa. Jo no sé les persones que en aquest moment, les famílies de Catalunya que ho reben.

Hem de fer una llei catalana per a les persones amb discapacitat integral? Per què no la fem?, si diu que tenim tantes accions de govern transversal? Per què no ens atrevim a posar les bases per a un canvi de model de pla, de pla d'accions interdepartamental a quatre i a vuit anys? I hi posem el finançament, i què esperem de la societat civil, i què demanem a aquesta societat civil que ha d'entendre que s'hi ha d'implicar més per fer efectiu que les administracions públiques, la del Govern de la Generalitat, però també del món local, contractin persones amb discapacitat? Per aquí hem suspès tots, eh, consellera? Per què no som capaços de dir que, tot i anant bé, podríem anar molt millor? Que sense perdre res del que tenim, potser reconduint alguna cosa...? Però primer cal acceptar-ho, consellera. Entengui que les meves paraules i la meva intervenció només volen col·laborar, aquests mesos que queden, per dissenyar el futur.

I acabo amb el tema de l'acolliment residencial. Ja sap que sóc molt crítica amb l'acolliment residencial de les persones grans, que ha afeblit la relació de l'entitat amb l'Administració i ha obert la porta..., en el cas del sector de persones grans, ja està oberta des del principi. Li ho torno a demanar: aquest és un sector que continuarà en mans del sense ànim de lucre, o permetrem que l'ànim de lucre s'introdueixi en aquest sector? I no parlo de creació de llocs de treball, sinó que parlo de serveis que fins ara, sense dir-ho enlloc..., o en alguns decrets sí que havíem dit que estava en mans de persones que no volien fer negoci amb les persones amb discapacitat.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Senyora consellera...

La consellera de Benestar i Família

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, és evident que podem anar a millor, i tenim l'obligació d'anar-hi. Per exemple... I a més es tracta, quan no s'hi va, de reconèixer-ho, una evidència. En posaré un exemple: Barcelona ciutat. A Barcelona ciutat no hi havia tradició de cedir o bé equipaments o solars a les entitats per tal que, d'acord amb el Departament, poguessin endegar la promoció de determinats serveis. Aquest ha estat un fre que han tingut les diferents entitats de Barcelona ciutat durant molts i molts anys –molts anys, eh?, molts. Aquest any, per primera vegada, hem aconseguit un acord amb l'Ajuntament de Barcelona, de dir: «Escolta, si les entitats són vives, tenen propostes per fer centres ocupacionals, tallers o residències, i la Generalitat està disposada i té dintre la seva planificació el manteniment i el suport d'aquests centres, per què no ens posem d'acord?» I ho hem fet. Una primera prova és en el barri de les Corts, amb una sèrie de centres de caràcter ocupacional. En residències, estem en la mateixa línia.

Per tant, és clar que s'hi pot anar, a millor. I aquest «anar a millor» vol dir saber ajuntar aquests diferents vessants, que per exemple, ho repeteixo, a la ciutat de Barcelona no s'havien pogut fer mai. I les entitats de Barcelona ho sofrien en comparació amb les altres entitats.

Cap on anem? Nosaltres sabem perfectament que anem a un model de promoció de la persona, de transversalitat de les actuacions... Ho repeteixo, el fet que tots els departaments celebréssim el Dia Europeu jo crec que és una manera clara, els directors generals, els diferents responsables, de demostrar que no era un tema només del Departament de Benestar i Família, sinó que era un tema de govern. I nosaltres sí que, certament, per la part que ens pertoca, hem de donar el repte de l'equitat territorial i de la planificació.

Què fan les delegacions territorials, senyora diputada? Doncs, precisament això: veure allà on hi han iniciatives, allà on no n'hi ha, veure com hem de fer-ne créixer o d'ajudar-ne unes altres o, de vegades, de frenar-ne el creixement de determinades; i també de veure allà on la mateixa Administració ha de posar..., perquè no hi han iniciatives socials. Per exemple, a determinats llocs del Baix Llobregat, com a pròpia administració, hem programat ja residències o bé per a problemes de conducta o bé per a profunds, perquè no hi ha iniciativa social. I sempre ho hem dit: si no hi és, nosaltres hi serem.

Per tant, no només en aquest cas del mapa, sinó també en la confrontació dels recursos. Modalitat territorial, sectorització. Què hem fet, per exemple, a Sabadell?, què hem fet en aquest model que hem anat aplicant en diferents territoris? Posar sobre la taula, totes les entitats, el que tenim. Què és el que anem fent? Anem creant, a nivell tant de taules tècniques com de dimensió territorial, precisament aquesta disposició global de recursos, per veure on hem de créixer i on no hem de créixer; qui està més disposat a créixer en llocs especials de treball, però potser fan falta altres necessitats.

Per tant, aquesta necessària equitat territorial, cregui'm..., i per això vam potenciar la nostra estructura territorial, per això hem creat la delegació territorial.

El finançament. Durant aquesta legislatura, el finançament del món de la discapacitació ha pujat. Continua sent un 30% del Departament, i el Departament saben perfectament que ha incrementat moltíssim el seu pressupost.

Quina és la manera de veure si el sistema que tenim dóna resposta a les necessitats? Doncs, repassant l'arbitral; repassant l'arbitral, que va des de l'estimulació precoç a l'escolaritat, tant a l'educació especial com a la integrada... Que aquí realment tenim un repte, perquè vostè parlava de places reservades a llars d'infants. Escolti, si n'hi ha més de dos mil!, si cada aula en té una de reservada! Diu: «reservar places a l'ESO»; escolti, només faltaria!, si és obligatori, l'ensenyament.

Per tant... (*Veus de fons.*) A l'ensenyament obligatori, això ho he llegit, sé que ho he llegit en algun lloc. A partir... (*Veus de fons.*) Si és per als d'obligatòria, me n'alegro, però, certament, a les llars d'infants ja fa molt de temps que estan reservades, no és cap novetat.

Per tant, aquest arc, que va des de l'estimulació precoç a l'escola, a la xarxa ocupacional, als ajuts a les famílies, al centre especial de treball i a la promoció de la inserció en l'empresa ordinària i a l'abordatge del tema residencial, amb una bona relació, ho repeteixo, amb les entitats d'iniciativa social –perquè sempre hem treballat amb les entitats sense ànim de lucre– i amb l'adequada territorialització, hem de poder fer que totes les persones, visquin on visquin del territori, tinguin la resposta adequada.

I quan vostè parla de per què no fem una llei... Evidentment, vostè parla de quatre i vuit anys del que ve... Estem parlant..., quan puguem confrontar programes electorals, és quan veurem programes de futur. Ara, en aquests moments, nosaltres estem complint allò que vam anunciar en el programa que ens ha portat al Govern.

Moltes gràcies, senyora diputada; gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyora consellera.

Interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques d'infància i d'adolescència en situació de risc social (tram. 300-00444/06)

La següent interpellació, la formula l'il·lustre diputat senyor Àlex Masllorens, també del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi. L'adreça també a la consellera de Benestar i Família, i és sobre les polítiques d'infància i d'adolescència en situació de risc social. Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. Masllorens i Escubós

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, jo no li demanaré en aquesta matèria ni que anunciï cap llei nova ni que anunciï celebracions, com diu que van fer uns dies enrere amb la gent discapacitada, perquè, francament, em sembla que el tema de la infància no està per a grans celebracions. Si li haig de dir la veritat, no ho està ni per fer probablement el comentari que avui el president feia respecte a la llei del menor que va aprovar aquesta cambra, i, si no, la remeto a l'informe que ahir mateix va lliurar el Síndic de Greuges, que és bastant crític amb aquesta llei.

De tota manera, el que volia veure fonamentalment era el model d'atenció a la infància, que nosaltres continuem creient que ha estat i és confús i és poc efectiu. Vostès, de fet, han respost només fonamentalment a les urgències i s'han oblidat de la prevenció, que entenem nosaltres que hauria de ser la peça clau en qualsevol política social. On és la prevenció, preguntem? On són les deteccions precoces en el terreny de la infància en risc? Tenim els EAIA burocratitzats i col·lapsats, amb llistes d'espera. Vostès han discriminat els territoris; n'hi ha que no estan dotats dels mínims recursos imprescindibles per treballar correctament en aquesta matèria. Hi ha llistes d'espera en els centres. I, mentrestant, anem veient anuncis i campanyes publicitàries que, curiosament, gairebé sempre acostumen a ser amb famílies d'un determinat tarannà i d'un determinat aspecte, que no sé si es correspon amb els que majoritàriament després s'han d'atendre a través de les institucions.

Durant aquesta legislatura, hem vist com el nou model d'atenció a la infància ha consistit fonamentalment, segons sembla, a anar-li canviant el nom a la Direcció General; portem tres noms i dos departaments. A vegades, durant un temps, els infants eren menors, contradient el que la mateixa Convenció de l'any 89 recomanava; després eren infants, i després sembla ser que ara ja tornen a ser infants i adolescents, seguint criteris que alguns professionals marquen, però que, en tot cas, també probablement estarien en contradicció amb la Convenció de l'any 89.

Però la qüestió de fons és que el model, pròpiament, el continuem desconeixent. El dia que l'aleshores conseller de Justícia va comparèixer per explicar el nou model d'infància, de fet, ens va sorprendre que pràcticament l'únic que va saber explicar va ser que aquest nou model consistia a delegar les responsabilitats públiques ja sigui als ajuntaments prioritàriament, o bé també als mateixos centres o entitats, però sense dotar-los de cap recurs extra; una vegada més, assumir les responsabilitats i les competències però no els recursos. I això, a més a més, amb la gravetat que es feia sense haver consultat prèviament o almenys comunicat la decisió als organismes afectats. Tot això, com vostè recordarà probablement per la premsa, va anar acompanyat d'un llibret que després va resultar que, tot i que havia de ser la gran revelació del gran model, en realitat estava ple d'errors, i alguns d'ells bastant importants.

Han passat els mesos, han canviat el nom de la Direcció General, l'han traspassat al Departament de Benestar –que ara ja no és social, és familiar–, però la qüestió de fons, per nosaltres, continua essent la mateixa:

quin és el model d'infància a Catalunya? En què consisteix aquest model? Per a què han servit tots aquests canvis? Estan més ben atesos els infants que necessiten la protecció i la tutela de l'Administració, o no ho estan? Perquè aquesta és la qüestió fonamental.

Fins on nosaltres sabem, aquestes preguntes no tenen una resposta clara i hi continuen havent llistes d'espera molt importants. Avui mateix, 80 places demandades que no tenen resposta en els CRAE; 64 en llistes d'espera en centres de contenció, dels quals, a més a més, n'hem vist desaparèixer algun; 45 nois i noies de més de divuit anys que estan als centres residencials i educatius, on no els correspondria, però que estan allà ocupant unes places perquè no hi ha alternatives, i amb molt pocs recursos –i vostè ho sap molt bé– per als majors de divuit anys que tenen també necessitats de tutela i de tutelatge de l'Administració.

D'altra banda, veiem que hi ha unes diferències massa grans i difícilment justificables en els mòduls que vostès tenen signats amb les entitats que gestionen centres. Algunes –li ho deuen haver dit– estan ja en la pura subsistència i plantejant-se, fins i tot, si podran continuar a finals d'aquest any, perquè tenen dèficit i no podran continuar. Estan mantenint converses amb vostès, però la previsió, com sempre, és que l'augment serà el de l'IPC i sense fer una homologació de costos reals i sense que els mòduls hagin estat mai, ni ara mateix, clars ni transparents, i, per tant, no són equitatius. Hi ha una gran discrecionalitat i, per tant, una indefensió davant les decisions que la Generalitat pren en aquesta matèria.

Li recordo, a més a més, que hi ha una moció, la 130 d'aquesta legislatura, que diu que el Govern està obligat a finançar, encara que sigui progressivament –però no ha començat a fer-ho–, el cent per cent de la despesa real de prestació del servei.

La DGAIA ha descartat també la signatura de convenis plurianuals. Nosaltres entenem, modestament, a part que la Moció de 15 de març del 2000 hi obligava, que aquesta és una bona manera de planificar –no solament el Govern, sinó també les entitats que van en el mateix carro, se suposa– el futur del sector. Per tant, aquesta planificació tampoc hi deu existir si s'han d'anar renovant cada any els convenis i els ajuts que es van donant.

Una altra qüestió important: totes les ajudes per a audiòfons, atenció a minusvalides, educadors de reforç, escala especial, logopèdia, odontologia. Tot això només es dona si hi ha disponibilitat pressupostària, i no n'hi ha, aquesta és l'experiència de cada any, no hi ha disponibilitat. Per tant, el resultat és que uns infants que tenen aquestes necessitats, a més a més de totes les altres, moltes vegades no solament no veuen cobertes les altres, sinó tampoc aquestes tan elementals.

Podríem parlar també de la formació dels professionals, que no està prevista, i, en tot cas, quan es fa es fa amb una part molt baixa dels professionals que treballen en els centres, perquè, teòricament, hauria d'estar coberta, però no ho està; podríem parlar també de manca d'atenció directa en aspectes com l'ajuda terapèutica, no solament educativa, davant l'augment d'abusos sexuals, de trastorns vinculats i malalties mentals greus, i aquí moltes criatures que necessitarien, dit pels matei-

xos professionals, teràpies un o dos cops per setmana l'estan fent a vegades cada quinze dies o, fins i tot, cada mes. I plou sobre mullat, perquè tot això va a les criatures que més necessitarien, precisament, tots aquests recursos.

Per això, tot i saber que això no és Hollywood, ja ho sabem, no és xauxa..., però suposem que hi haurien d'haver prioritats. Quines prioritats en matèria d'infància té aquest Govern? Aposta o no aposta per a la prevenció? I si hi aposta, lògicament, això ha de tenir una definició pressupostària, també. Més aviat, vostès, precisament, han tancat un centre especialitzat per a nois i noies, el Segre, en concret, que el Síndic, també en el seu informe, també lamenta aquesta qüestió.

I permeti'm que faci també un esment del tema dels acolliments, perquè el nombre de famílies, com vostè sap, està estancat, va baixar, fins i tot, l'any 2000, crec que va ser. Estem parlant d'acolliments del 5% dels infants que necessiten algun tipus de tutela i, a més a més, sabem que les famílies acollidores extenses estan enormement discriminades. Miri, el síndic també –el cito perquè és un personatge al qual aquest Parlament encarrega que faci aquesta tasca i que considerem que la fa molt bé–, el síndic diu que l'any 2001 ja va suggerir al Departament de Justícia, que llavors tenia la DGAI en el seu si, que considerés «la necessitat d'augmentar l'ajut atorgat a les famílies acollidores extenses sense diferenciació amb les alienes». Vostè contesta ara mateix, en data 24 de febrer, una resposta on explica, precisament, les grans diferències que hi ha entre les extenses i les alienes i, a més a més, especifica en quines quantitats.

De fet, totes les famílies, unes i altres, acollidores, estan enormement discriminades respecte d'altres. En la declaració de la renda, per exemple, aquestes ajudes que estan rebent no és que no els desgravin, és que els graven, i, per tant, hi ha famílies que, a més a més, perden algun altre ajut perquè tenen aquests ajuts econòmics per ser famílies acollidores. Comprendran que això és una cosa absolutament surrealista, i és el summum, a més a més, que qui carrega amb una responsabilitat social, que li estem demanant que sigui solidària, a més a més, hagi de pagar per fer-ho. Vostès també estan gravant, a més a més, des de la Generalitat directament, perquè el que deia abans, no solament depèn de la Generalitat, però també estan gravant famílies que pugen el nivell d'ingressos, com li deia, perquè tenen aquestes ajudes per acolliment, i, llavors, automàticament, deixen de tenir dret a una beca o a algun altre ajut.

Bé, jo volia referir-me també al tema dels menors estrangers. D'això en faré alguna referència ara. En tot cas, el que sí que li volia dir és que hi ha una sensació molt generalitzada que, com li deia, no s'acaba de saber quin és el model d'infància aquí a Catalunya, però alguna cosa bastant pitjor, ho deia Jaume Funes en un article un temps enrere, deia: «No s'ha fet mai un projecte amb una mínima idea de què era millor per als nois i noies de qui la Generalitat era responsable», i hi afegia una cosa que em sembla que, precisament perquè és bastant certa, és bastant lamentable: «Quan falten uns mesos per a les eleccions...», deia, «tot es posa una altra vegada de cap per avall, la infància abandonada, maltractada, amb dificultats per sobreviure, fa

temps que pateix el pitjor dels maltractaments, l'institucional.»

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyora consellera, té la paraula.

La consellera de Benestar i Família

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, amb molt de gust per ser el primer any que, com vostè sap, perquè va ser el 4 de novembre quan el Departament de Benestar i Família va assumir un canvi de nom important i després va assumir la responsabilitat de la Direcció General d'Atenció –en aquells moments– al Menor i la va transformar en la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència, per ser el primer any, precisament, com cada any, encara que no sigui el primer, em llegeixo i em llegiré amb molt d'interès l'informe del Síndic, aquesta figura que suposo que volia dir quan deia «personatge», no?

Però bé, en tot cas, el que sí que li puc dir és que quan vam assumir-ho des del Departament de Benestar i Família ho vam fer amb molta il·lusió i amb molta ambició. Jo també vaig llegir aquest article que vostè ara citava, i si ja hi estava compromesa personalment, crec i espero que d'aquí a uns anys això no es pugui tornar a dir, perquè el que sí que s'evidencia amb aquest traspass que s'ha fet a la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència i l'Institut Català de l'Acolliment i l'Adopció, al meu entendre..., evidencia la clara postura del Govern de potenciar totes les accions que puguin suposar una protecció més acurada als infants i adolescents del nostre país: tenir un enfocament global de polítiques de família pel que fa ajuts, serveis, orientacions, assessoraments, prevencions; tenir un enfocament unitari de polítiques de serveis socials que ens permet potenciar la coordinació entre serveis socials d'atenció primària als equips especialitzats al territori, els EAIA, les unitats territorials del mateix Departament, les seccions d'infància, ens sembla que ha de ser una gran millora, no només per al cas d'urgències, sinó també per tot el que pot representar de suport a aquestes famílies de cara a la prevenció, aquest possible, que ha de ser a partir d'ara real, diàleg entre els professionals més directament destinats al món de la infància i l'adolescència i els destinats als serveis socials.

Vostè ha parlat d'un document, jo també n'hi vull esmentar un altre. Quan nosaltres vam presentar el Pla integral de suport a la infància i l'adolescència per part de l'Observatori de la Infància i l'Adolescència del Departament, vam presentar 101 programes, 70 dels quals ara ja corresponen en aquest Departament, perquè 56 venien del Departament antic de Benestar Social i 14 procedien de Justícia, i allà parlàvem molt de prevenció, i parlem de creixement i desenvolupament de la primera infància; parlem de serveis d'assessorament familiar que, amb caràcter pilot, s'han iniciat i que ara s'estendran d'una manera clara; estem parlant d'assessorament amb programes col·lectius, com és «Temps de família»; parlem de programes de prevenció sobre maltractaments infantils, com els que estem, per exemple, preparant conjuntament amb FADA; estem parlant

de programes de prevenció de la violència familiar adreçats a adults, joves i mares víctimes de violència domèstica; estem parlant de programes de famílies desafavorides, de mediació familiar, de suport a les famílies monoparentals.

Ara bé, si tot això, doncs, ja és una funció que queda molt clara dintre la Secretaria de la Família, certament hem de parlar, avui aquí, d'una manera especial, del model o sistema de protecció a la infància i a l'adolescència en risc a Catalunya, i, en aquest sentit, nosaltres tenim uns objectius clars, que crec que són els que han d'orientar aquest sistema. I, en primer lloc, estarem tots d'acord que l'objectiu central és promoure el desenvolupament integral de la personalitat de l'infant i el jove, garantir el principi d'integració familiar i vetllar perquè l'infant creixi i s'eduqui en el si de la seva família, a la qual s'ha de donar tot el suport necessari quan es produeixin els elements que puguin posar en perill la relació familiar. Ho repeteixo: el fet de coincidir en el departament de polítiques familiars crec que és una bona ocasió per fer realitat aquest principi, i també orientem la nostra acció a concebre l'assumpció d'aquestes funcions tutelars de manera transitòria.

Així, doncs, en aquesta línia, l'actuació del Departament de Benestar i Família, a través de la mateixa DGAIA, treballa amb els criteris següents: actuar i intervenir en tot moment en benefici de l'interès de l'infant i adolescent i cercar l'adopció de la mesura protectora menys pertorbadora en cada cas. Vostè parlava, sobretot, de la «desviació», que vostè deia, entre infants que hi havia acollits en família o en centres. Jo li puc dir que comparant les dades del 2000 i les del 2002 veiem perfectament com s'ha incrementat percentualment el nombre d'infants acollits en famílies, perquè si en el 2000 teníem un 37,5 en centres, el 2002 hem passat a un 30,8, i d'un 62,5, doncs, en família, hem passat, pràcticament, a un 70%. En aquest sentit, doncs, la tendència és clara.

També per nosaltres és imprescindible fomentar i incentivar els recursos intermedis en coordinació amb les altres administracions competents per atendre els menors en el propi medi i en el marc de la pròpia família, perquè puguin resultar, com dèiem abans, realment, alternatives a l'ingrés en un centre residencial.

Parlava dels EAIA, i, en aquest sentit, certament, els EAIA són els instruments clau de suport social de la família per evitar aquestes situacions de risc. Hi ha hagut un increment notable d'EAIA, i jo també el vull destacar. Vostè deia que estaven burocratitzats. Miri, l'any 1997 teníem 37 equips, enguany en tenim 43.000, i, certament, és molta la tasca que fan, perquè, pràcticament, a part de tots els nois i noies, nens i nenes, que han hagut d'estar acollits o ingressats, hi ha tots els milers de nois que estan continguts en les famílies i que també són atesos a través dels EAIA.

En aquest sentit, doncs, esdevé un criteri molt important desenvolupar tant com sigui possible, com hem dit, el menor en el seu propi entorn familiar, en l'àmbit de la pròpia família, en l'àmbit de la família aliena. Les xifres ho expliquen clar: el gener del 2003 es trobaven tutelats per la DGAIA, i només aquestes dades ens han d'il·lustrar les actuacions de què abans havia parlat, 5.881 infants que estaven sota alguna mesura protectora;

d'aquests, 3.069 estaven en família natural; amb atenció a la família pròpia, 805; amb acolliment en família extensa, amb guarda temporal, etcètera, amb relació de parentiu, amb aquest enfocament de transitorietat que dèiem, 2.264; ara bé, amb separació del nucli d'origen, en família aliena, n'hi havia 999. Per tant, podem dir que, globalment, set de cada deu infants estan en mesura d'atenció en família, perquè d'aquests 5.881, 4.068 estaven en aquesta situació. I de l'acolliment en família preadoptiva també en voldria fer un breu esment: les 98 criatures que s'han adoptat durant aquest 2003 i la importància que tenen tant les seves edats com els diferents orígens, perquè les noves situacions demogràfiques també incideixen en aquest apartat de l'adopció, sobretot dels primers dies. I en centres residencials, d'aquest 5.881, n'hi havia 1.813. Per tant, tenim una distribució que explica perfectament, com li he dit fins ara, aquesta inclinació i aquesta tendència d'afavorir al màxim l'entorn familiar versus l'ingrés en un centre.

Pel que fa a centres d'acolliment residencials a tot Catalunya, és bo recordar que tenim 104 centres que cobreixen un total de 1.840 places, i pel que fa els recursos d'urgències destinats als serveis de primera acollida i d'estada limitada diürns i nocturns, en aquests últims anys s'han creat un total de 164 places de serveis nocturns i 103 en centres socioeducatius diürns, i aquests centres, com vostè sap, estan destinats a acollir, principalment, menors estrangers no acompanyats.

Una altra dada important, i vostè s'hi referia, però jo crec que m'hi puc referir d'una manera ben positiva, és el Pla interdepartamental per a majors de divuit anys, que ha atès durant l'any 2002 486 joves, dels quals el 40% són joves estrangers. D'aquests joves atesos, 320 eren majors de divuit i dinou anys, i 166, malgrat no tenir-los, també se'ls hi havia inclòs, i, en aquest sentit, és bo que recordem que hi ha 48 habitatges assistits, pisos i residències tutelades, per a aquest col·lectiu.

Pel que fa als convenis de què vostè parlava de les entitats d'iniciativa social –i que nosaltres pensem que s'han de poder beneficiar, precisament, d'aquesta plurianualitat que ha estat aquesta clàusula que, d'una manera clara, hem pogut liderar de cara al tercer sector des del Departament de Benestar i Família–, però, pel que fa als convenis, hem de recordar que durant l'exercici 2002 s'ha procedit a l'homologació dels mòduls econòmics que la Generalitat paga pels serveis residencials d'aquest menors, tot tenint en compte els diversos recursos existents, la franja d'edat dels menors, el nombre de places d'aquests centres i la seva especialització. La mitjana d'increment d'aquests mòduls econòmics ha estat de més d'un 30% del preu del mòdul en relació amb els imports percebuts el 2001. Per tant, estem en una clara tendència d'increment i de suport, claríssimament, a les entitats per tal que aquests mòduls es vagin equilibrant, i des del Departament de Benestar i Família continuarem en aquesta línia.

Però també volia fer esment, perquè aquesta cambra ho sap, que el Parlament de Catalunya va modificar durant l'any 2002 la legislació sobre mesures de protecció dels menors deseparats, i, certament, per a nosaltres ara aquest és un dels reptes que tenim plantejats, ja que va quedar recollit a la Llei 8/2000. Per tant, aquest fenomen,

que ens interessa d'una manera clara..., poder regular l'atenció especial als adolescents en conductes d'alt risc social per tal de poder cercar les solucions a un problema cada cop més estès, com dèiem, i vostè també ho comentava, en diferents àrees. Però també és bo que recordem que aquest fenomen no afecta tan sols els joves nacionals, sinó també que una part important són aquests joves estrangers no acompanyats que han arribat.

Però, també, abans d'acabar aquest temps que ja tinc que em sobrepassa, aquest temps de cordialitat, destacar el conveni de col·laboració que es va celebrar el 24 de juliol del 2002, relatiu a la coordinació, a la gestió i al finançament del programa d'atenció als menors estrangers indocumentats i sense referents familiars amb l'Ajuntament de Barcelona i diverses entitats d'iniciativa social, com a continuació de l'acord institucional de coordinació i compromís per millorar la resposta interinstitucional al problema. Aquesta resposta ha donat, claríssimament, la tendència de com hem de treballar en el futur.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyor diputat, per la seva atenció.

El president

Gràcies a vostè, senyora consellera. Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. Masllorens i Escubós

Gràcies, president. Senyora consellera, com sol passar, es porten les dades que es porten, a més escrites i es reciten. Miri, precisament, vostè, aquest gran increment de famílies acollidores, me l'ha citat justament de l'any que jo havia dit que s'havia produït, aquell any, una gran baixada, i, clar, des d'aquell any cap aquí, com que ens hem tornat a posar al nivell anterior, ha pujat molt.

Vostè em diu que hem passat de 37 equips d'EAIA a 43.000...; ha tingut un lapsus per les ganes de dir que anem molt bé –suposo que són 43. Però, quines llistes d'espera tenim malgrat tot?, perquè, clar, també va pujant la població que hi ha d'anar.

Però jo també porto alguns escrits, aquí, que m'interessaria, en algun element, posar sobre la taula, amb aquest poc temps que hi ha... Miri, un informe de la Sindicatura de Comptes –aquesta vegada el personatge no és el síndic de greuges, que ho he dit d'una manera cordial, sinó la Sindicatura de Comptes, que allà també hi ha alguns personatges–, miri, ells mateixos diuen: «no s'ha trobat cap família disposada a acollir menors immigrants magribins, objecte de dos convenis signats l'any 2000, per import de 21 milions de pessetes i uns altres 21 milions de pessetes».

O sigui, consellera, que, després de gastar 42 milions de pessetes per aconseguir famílies acollidores per als menors marroquins, no han aconseguit ni un sol acolliment, ni un de sol. I la consellera de Justícia, abans, quan era de Justícia només, va anar al Marroc, va signar també un conveni, va fer un viatge amb unes quantes persones, etcètera. Suposo que hi va haver, doncs, el normal en aquests casos: uns hotels, uns dinars, unes dietes... –és normal, no?, perquè han d'estar

allà un parell de dies–, i quants menors marroquins es van acollir a aquella mesura? Doncs, escolti, també, de retornats, no n'hi ha hagut ni un de sol, voluntàriament, amb aquell conveni que el que preveia era fer-los una formació allà, que estiguessin un temps formant-se i després tornessin.

Vejam, evidentment, no se'n fiaven. I potser van fer bé de no fiar-se'n, perquè vostè mateix ha aplaudit les expulsions de menors que s'estan produint aquests dies, amb unes formes que molta gent, començant pels mateixos lletrats, estan dient que és una cosa inacceptable les condicions legals en què s'està fent, però no és només un problema de condicions inacceptables des del punt de vista legal, és que els mateixos professionals que treballen amb aquests infants ens estan dient que no podem dir..., no podem tenir l'excusa, una mica cínica, que els estem retornant a les seves famílies, perquè no coneixem si tenen famílies, i si han vingut aquí no devien ser famílies que els fessin, precisament, la cura que se suposa que haurien de fer unes famílies als seus fills. I, a més a més, no només això: al Marroc, vostès diuen i el Govern Central diu que aquests infants, si no es troba la família, aniran a centres d'acolliment.

El mateix Govern marroquí ha reconegut, i a més oficialment, que no existeixen centres d'acolliment al Marroc, només existeixen centres de justícia juvenil. Per tant, aquestes persones, que des d'aquí els traïem dels carrers i els enviem cap al seu país, saltant-nos fins i tot les garanties legals que hauríem de respectar, aquestes persones, arriben al Marroc i se'n van a centres de justícia juvenil. I, per tant, el que estem promovent, probablement, és que es tornin a escapar d'allà i vinguin cap aquí una altra vegada, tornant-se a jugar la vida, com ja ho van fer.

I tot això, consellera, perquè no fem una qüestió molt elemental, que s'està fent a altres llocs, que és que la comunitat autònoma tuteli aquests infants, com diu també la Llei d'estrangeria, que dóna un temps per fer els tràmits i per poder tutelar aquests infants, facilitant-los, a més a més, que, després, quan arriben a la majoria d'edat, puguin realment, ja, ells mateixos directament accedir als papers, i, per tant, tenir una situació molt diferent. Tindríem temps d'acollir-los, temps de preparar-los per al mercat laboral, els donaríem els papers, i quan tinguessin divuit anys, uns més, altres menys, perquè som conscients que hi ha situacions molt diverses, no totes fàcils, però probablement com a mínim tindrien l'oportunitat de tenir una vida més regularitzada.

I per comptes d'això, com estem dient, no fem els tràmits, no els tutelem, no gestionem que tinguin papers, quan ho podem fer, perquè legalment és possible, i llavors, després, a més a més, ens alegrem que retornin en aquestes condicions.

Per això, jo crec, consellera, que..., no dic que no hi hagi hagut convenis interessants amb alguns ajuntaments, que sé que han existit, però em sembla francament que no podem posar com a model el que estem fent amb aquests joves.

Ja no parlo dels altres, ja hem parlat de diverses coses, algunes no s'han contestat, i es podria entrar a fons en elles, però com a mínim, consellera, em sembla que,

en matèria de joves immigrants estrangers, crec francament que no podem posar-ho com a model, perquè és bastant trista la situació a què hem arribat. I això ha sigut, precisament, per no adoptar les mesures que en el seu moment es podien haver adoptat, i que fins i tot la Llei d'estrangeria, que miri que l'hem criticat, obria algunes portes per poder regularitzar la situació d'aquests menors.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyora consellera, té la paraula.

La consellera de Benestar i Família

Senyor diputat, vostè sap que si hi ha un tema de gran dificultat és precisament aquest. I aquest és un tema que ens preocupa d'una manera clara a totes les administracions que hi estem implicades, i quan dic «totes», jo particularment parlaré lògicament del Govern central, perquè és necessari, d'una manera clara, que es tracti, des de la mateixa Secretaria d'Estat d'Immigració, però també li podria parlar del conseller d'Asuntos Sociales d'Andalusia, amb el qual tinc una molt bona relació, o de la consellera, també d'Asuntos Sociales, de Madrid.

Perquè aquest és un tema que no és tan idíl·lic com vostè presenta, vull dir, de tot es fa..., no, no de dir que es poden fer els papers, la inserció... Evidentment és un tema molt complicat. I quan vostè diu que hem celebrat expulsions, no és veritat: hem parlat de reagrupament. Certament, quan hi ha hagut la represa de les relacions entre el Marroc i l'Estat espanyol s'ha creat un grup de treball, i així se'ns va explicar en el Consell Superior d'Immigració, i és en aquest entorn que se'ns va explicar la voluntat del Marroc de poder reagrupar aquests nois.

Nosaltres pensem que aquesta és una bona línia, que s'han de donar les garanties..., però, dit això, dir-li també que, en aquells mateixos dies, quan dèiem això, teníem vint-i-set menors en un dels centres, per exemple, al centre Alcor, i en aquests moments n'hi tenim més de trenta-quatre. Per tant, no és veritat que hi hagi hagut un escampament d'aquests nois, no és veritat que hàgim, nosaltres, endegat un procés que afavoreix aquesta expulsió.

Hem dit: reagrupament familiar, sí; en condicions clares, també. Perquè jo li podria dir les xifres que han representat i com hem pogut detectar si eren menors d'edat o no, i com s'han d'identificar, i quins són, realment, els camins que podem fer per poder-los inserir, un cop els hem donat la tutela, i començar a acreditar-los documentalment, i quin és l'esforç.

Però quan tu estàs amb aquests nois i aquestes noies, bàsicament nois, quan tu hi parles i veus que aquesta frustració tan gran entre les expectatives que els van portar aquí amb la realitat que es troben..., certament compliquen aquest itinerari, que era el que jo volia dir com idíl·lic, aquest itinerari que dibuixava, d'acreditació, formació, inserció laboral.

Per tant, aquest és un tema punyent, ho és per a totes les administracions, i jo crec que l'estem portant a terme,

sincerament, amb tot l'interès i tota la capacitat que es pot, amb una gran professionalitat de la gent que se'n cuida.

Amb tot, permeti'm també que li ofereixi unes altres dades complementàries a la primera part de l'exposició. Perquè és veritat que hi han necessitats, i vostè ho ha dit, però també és veritat que hi ha projectes. Hi han projectes d'ampliació de places: per exemple, en centres d'acollida, que li puc parlar de centres en concret que en aquest 2003 veuran incrementades les places, com el centre Estrep, el Mas Garriga o el Raïmat, que es veuran incrementats en vint-i-sis places; una cinquantena de places noves, en nous centres, de CRAE, eh?, d'acció educativa i centres d'educació intensiva.

En aquest sentit, jo crec que és bo també assenyalar que per a aquest 2003 també hi han uns projectes interessants que afecten el CRAE Petit Príncep, de Santa Coloma; el Pedrenyal, de Santa Maria de Palautordera; el CRAE l'Albera, de Figueres; que posarem aviat, doncs, la primera pedra per tirar endavant la reforma de la Misericòrdia, que és el centre propi de Girona, amb un avantprojecte d'un nou mòdul d'educació intensiva, que ens ha de servir també per transportar d'una manera momentània i transitòria el centre El Niu, que sé que algunes diputades de la sala, o diputats, coneixen perfectament.

Per tant, estem treballant en aquest sentit, a onze centres d'arreu de Catalunya, en aquests moments, iniciant per Terres de l'Ebre, s'estan executant les obres de millora, per poder millorar tots aquests onze centres que tenien necessitats de relació claríssima, de renovació de material. També dir-li que estem treballant en la programació de nous recursos per atendre problemàtiques específiques relacionades amb trastorns mentals i drogodependències; és un projecte molt avançat, per a menors no judicialitzats. I, evidentment, una dada que necessitàvem en aquest sector és disposar d'una base de dades comuna entre totes les administracions sobre el perfil d'aquestes persones.

Li podria parlar de nous programes, com poden ser els de la formació tecnològica d'aquests nois que estan en centres, i que també hem de lluitar contra l'analfabetisme tecnològic d'aquests nois, i els podria parlar d'altres compromisos que al llarg d'aquest 2003 han de poder demostrar que des del Departament de Benestar i Família hem agafat amb molta il·lusió, amb ambició, i sabent que és un tema complicat, però sincerament pensem que som capaços de donar-hi una màxima coherència, ajuntar les polítiques socials i les polítiques de suport a les famílies en benefici d'aquests infants i adolescents que estan en situació de risc.

Gràcies, senyor president; gràcies per la seva atenció.

El president

Gràcies, a vostè, senyora consellera.

Se suspèn la sessió fins demà a les deu del matí.

La sessió se suspèn a les vuit del vespre i catorze minuts.